EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 23.9.2020
COM(2020) 610 final

2020/0279 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o upravljanju azila in migracij ter spremembi Direktive Sveta 2003/109/ES in predlagane Uredbe (EU) XXX/XXX [Sklad za azil in migracije]

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2020) 207 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

1.1. Razlogi za predlog in njegovi cilji

Predsednica Evropske komisije Ursula von der Leyen je v političnih usmeritvah napovedala novi pakt o migracijah in azilu, ki vključuje celovit pristop k zunanjim mejam, azilu in vračanju, schengenskemu območju prostega gibanja in zunanji razsežnosti.

Novi pakt o migracijah in azilu, predstavljen skupaj s tem predlogom za novo uredbo o upravljanju azila in migracij[1], pomeni svež pogled na migracije, ki temelji na celovitem pristopu k upravljanju migracij. Namen tega predloga je vzpostaviti skupni okvir za upravljanje azila in migracij na ravni EU kot ključni prispevek k celovitemu pristopu ter spodbujati vzajemno zaupanje med državami članicami. Novi pakt, ki temelji na krovnih načelih solidarnosti in pravične delitve odgovornosti, zagovarja integrirano oblikovanje politik, ki združuje politike na področju azila, migracij, vračanja, varovanja zunanjih meja, boja proti tihotapljenju migrantov in odnosov s ključnimi tretjimi državami, pri čemer odraža vsevladni pristop. Predlog priznava, da celostni pristop pomeni tudi odločnejši, bolj trajnosten in konkretnejši izraz načel solidarnosti in pravične delitve odgovornosti, ki sta uravnoteženi v širšem okviru in presegata osredotočenost na vprašanje, katera država članica je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Ta načela bi bilo zato treba upoštevati v celotnem upravljanju migracij, od zagotavljanja dostopa do mednarodne zaščite do obravnavanja nezakonitih migracij in nedovoljenega gibanja.

Upravljanje migracij, od zagotavljanja ravnotežja prizadevanj pri obravnavanju prošenj za azil do zagotavljanja hitrega prepoznavanja oseb, ki potrebujejo mednarodno zaščito, ali uspešnega vračanja oseb, ki zaščite ne potrebujejo, ne bi smeli biti izzivi, ki jih države članice rešujejo posamično, pač pa bi jih morala EU reševati kot celota. Poleg tega je pritisk na azilne sisteme držav članic še vedno zelo velik, kar zlasti velja za države članice prvega prihoda, zaradi nedovoljenega gibanja pa tudi za druge države članice. Sedanji migracijski sistem ne zadostuje za obravnavanje teh razmer. Trenutno pravzaprav ni ne učinkovitega solidarnostnega mehanizma ne uspešnih pravil glede odgovornosti. Zato je potreben evropski okvir, ki bo omogočal upravljanje soodvisnosti med politikami in odločitvami držav članic. Ta okvir mora upoštevati nenehno spreminjajoče se razmere na področju migracij, zaradi česar se je povečala kompleksnost in okrepila potreba po usklajevanju.

Namen tega predloga nove uredbe o upravljanju azila in migracij je nadomestiti sedanjo dublinsko uredbo in na novo spodbuditi reformo skupnega evropskega azilnega sistema, in sicer z vzpostavitvijo skupnega okvira, ki bo prispeval k celovitemu pristopu k upravljanju migracij z integriranim oblikovanjem politik na področju upravljanja azila in migracij, tako glede njegovih notranjih kot glede zunanjih komponent. Pri tem novem pristopu se obstoječi sistem trdno povezuje s širšim okvirom, ki odraža vsevladni pristop ter zagotavlja skladnost in uspešnost delovanja in ukrepov Unije in njenih držav članic. Ta pristop vključuje tudi nov in celovitejši mehanizem solidarnosti za zagotavljanje normalnega delovanja migracijskega sistema ter racionalizirana merila in učinkovitejše mehanizme za določanje države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

[1] UL L […], […], str. […].

Ta predlog je podlaga za novi solidarnostni mehanizem, ki je prožen in odziven, da bi se lahko prilagajal različnim razmeram, ki jih predstavljajo različni migracijski izzivi, s katerimi se soočajo države članice, in sicer z določitvijo solidarnostnih ukrepov, s katerimi se lahko države članice odločijo prispevati. Ta novi pristop k solidarnosti zagotavlja stalno in raznoliko podporo državam članicam, ki so pod pritiskom ali tvegajo, da bodo pod pritiskom, in vključuje poseben postopek za obravnavo posebnosti izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja. Poleg tega bodo lahko države članice kadar koli ponudile prostovoljne prispevke. Komisija bo ves čas zagotavljala usklajevanje takih ukrepov.

Ta predlog vključuje tudi določbe za okrepitev vračanja migrantov brez urejenega statusa. V ta namen uvaja mehanizem, ki olajšuje sodelovanje s tretjimi državami na področju vračanja in ponovnega sprejema ter dopolnjuje mehanizem, vzpostavljen s členom 25a Uredbe (ES) št. 810/2019 (Vizumski zakonik)[2]. Ta novi mehanizem pooblašča Komisijo, da Svetu predloži poročilo, v katerem opredeli uspešne ukrepe za spodbujanje in izboljšanje sodelovanja s tretjimi državami za spodbujanje vračanja in ponovnega sprejema ter za sodelovanje med državami članicami z istim ciljem, pri čemer se ustrezno upoštevajo splošni interesi in odnosi z zadevnimi tretjimi državami. Komisija se bo opirala na podatke, ki ji jih bodo predložili Evropska služba za zunanje delovanje in predstavništva EU. Komisija in Svet bosta nato proučila morebitne ustrezne nadaljnje ukrepe, ki bi se lahko v zvezi s tem uvedli v okviru njunih pristojnosti. Ta mehanizem in novi koordinator EU za vračanje, ki ga bo podpirala mreža visokih predstavnikov, kakor je bilo napovedano v novem paktu o migracijah in azilu, bosta prispevala k skupnemu strateškemu in usklajenemu pristopu k vračanju in ponovnemu sprejemu med državami članicami, Komisijo in agencijami Unije.

Poleg tega bo solidarnostni mehanizem vključeval tudi nove možnosti, da si bodo države članice lahko med seboj pomagale pri izvajanju vračanja, in sicer v obliki prevzema vračanja. Na podlagi tega novega solidarnostnega ukrepa bi se države članice zavezale vračanju migrantov brez urejenega statusa v imenu druge države članice, pri čemer bi v ta namen izvajale vse potrebne dejavnosti neposredno z ozemlja države članice prejemnice (npr. svetovanje pri vračanju, vodenje političnega dialoga s tretjimi državami, zagotavljanje podpore pri prostovoljnih vrnitvah s pomočjo in pri reintegraciji). Te dejavnosti dopolnjujejo dejavnosti, ki jih izvaja Evropska agencija za mejno in obalno stražo na podlagi svojega mandata, in zlasti vključujejo ukrepe, ki jih Agencija ne more izvajati (npr. diplomatsko podporo državi članici prejemnici v zvezi s tretjimi državami). Vendar pa bi bili migranti brez urejenega statusa, ki ne bi bili vrnjeni v osmih mesecih, predani na ozemlje države članice, ki zagotavlja prevzem, da bi se prizadevanja za izvrševanje odločb o vrnitvi nadaljevala iz te države.

Novi pristop k upravljanju migracij vključuje tudi izboljšanje pravil glede odgovornosti za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, kar naj bi na sorazmeren in razumen način prispevalo k omejevanju nedovoljenega gibanja.

Ta predlog nadalje vzpostavlja okvir vodenja, ki temelji na nacionalnih strategijah držav članic, ki bodo prispevale k evropski strategiji za upravljanje azila in migracij, v kateri bo določen strateški pristop k upravljanju azila in migracij na evropski ravni, in na izvajanju politik na področju azila, migracij in vračanja v skladu s celovitim pristopom.

Reforma skupnega evropskega azilnega sistema

[2] Uredba (EU) 2019/1155 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2019 o spremembi Uredbe (ES) št. 810/2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik), UL L 188, 12.7.2019, str. 25.

Pakt temelji na predlogih Komisije za reformo skupnega evropskega azilnega sistema iz let 2016 in 2018, dodaja pa tudi nove elemente za zagotovitev ravnovesja, potrebnega za skupni okvir, ki združuje vse vidike azilne in migracijske politike. Reforma azila iz leta 2016 je zajemala sedem zakonodajnih predlogov: prenovljeno dublinsko uredbo[3], prenovljeno uredbo Eurodac[4], uredbo o Agenciji Evropske unije za azil[5], uredbo o azilnem postopku[6], uredbo o pogojih za azil[7], prenovljeno direktivo o pogojih za sprejem[8] in uredbo o okviru Unije za preselitev[9]. Komisija je septembra 2018 predložila tudi spremenjeni predlog uredbe o Agenciji EU za azil[10].

Pri več predlogih je bil dosežen občuten napredek in sozakonodajalca sta sprejela začasne politične dogovore o predlogu uredbe o pogojih za azil, predlogu direktive o pogojih za sprejem, predlogu uredbe o okviru EU za preselitev, predlogu uredbe Eurodac in prvem predlogu uredbe o Agenciji EU za azil, manj napredka pa je pri predlogu dublinske uredbe in predlogu uredbe o azilnem postopku, zlasti zaradi različnih stališč v Svetu. Prav tako ni zadostne podpore za dogovor o nekaterih predlogih za reformo azilnega sistema, kar zavira napredek celotne reforme.

Komisija skupaj s tem predlogom predstavlja predlog o spremembi predloga uredbe o azilnem postopku iz leta 2016[11] ter predlog uredbe o preverjanju[12] državljanov tretjih držav in oseb brez državljanstva na zunanjih mejah, s katerimi bi se spojile vse faze postopka migracije, vključno z novo fazo pred vstopom in hitrejšim vračanjem državljanov tretjih držav, ki nimajo pravice do zadrževanja v Uniji.

Poleg tega Komisija predlaga spremembo predloga za prenovitev uredbe Eurodac iz leta 2016[13], s katerim želi vzpostaviti jasno in dosledno povezavo med določenimi posamezniki in postopki, ki se zanje uporabljajo, da se zagotovi dodatna pomoč nadzoru nedovoljenih migracij in odkrivanju nedovoljenih gibanj ter podpora izvajanju novega solidarnostnega mehanizma.

Na zadnje, Komisija predlaga tudi predlog uredbe o ravnanju v kriznih razmerah, da bi se določila potrebna orodja za obvladovanje kriznih razmer in višje sile. Ta instrument je zato namenjen obravnavanju izjemnih situacij, v katerih bi zaradi obsega in narave množičnega pritoka državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva, ki nedovoljeno prihajajo v državo članico, ali tveganja takšnega pritoka, azilni sistem posamezne države članice ter njen sistem sprejema ali vračanja lahko postali nefunkcionalni, kar bi lahko imelo resne posledice za delovanje skupnega evropskega azilnega sistema in sistema Unije za upravljanje migracij ter bi lahko povzročilo nezmožnost njune uporabe, instrument pa naj bi tudi zagotovil zavezujoča pravila za situacije višje sile.

---

3 COM(2016) 270 final.
4 COM(2016) 194 final.
5 COM(2016) 271 final.
6 COM(2016) 467 final.
7 COM(2016) 466 final.
8 COM(2016) 465 final.
9 COM(2016) 468 final.
10 COM(2018) 633 final.
11 UL L […], […], str. […].
12 UL L […], […], str. […].
13 UL L […], […], str. […].

1.2. Cilji predloga

Celovit pristop k upravljanju migracij je potreben za razvoj vzajemnega zaupanja med državami članicami, da se zagotovi skladnost pristopa EU k azilu, upravljanju migracij, varovanju zunanjih meja in odnosom z zadevnimi tretjimi državami, vse to pa ob priznavanju, da je uspešnost skupnega pristopa odvisna od tega, ali se sestavni deli obravnavajo skupaj in integrirano. Prav tako upošteva nedavne sodbe Sodišča v združenih zadevah C-715/17, C-718/17 in C-719/17, v katerih je Sodišče ugotovilo, da „je treba bremena […] v skladu z načelom solidarnosti in pravične delitve odgovornosti med državami članicami načeloma razporediti med vse preostale države članice, saj to načelo v skladu s členom 80 PDEU velja za politiko Unije na področju azila“.

Komisija je leta 2016 predlagala sistem, v katerem bi se na podlagi hierarhije meril o odgovornosti kot odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito določila država članica, ki bi nato ostala stalno odgovorna za obravnavanje vseh nadaljnjih prošenj ali navedb istega prosilca. Ta sistem je bil dopolnjen z obveznim in samodejnim korektivnim mehanizmom za dodeljevanje, ki se je na podlagi referenčnega ključa sprožil, kadar se je država članica soočila z nesorazmernim pritiskom, kar je zagotovilo jasen in zavezujoč sistem delitve odgovornosti med državami članicami. Evropski parlament je 16. novembra 2017 sprejel pogajalski mandat, ki je vključeval predlog za nadomestitev merila prvega vstopa in privzetega merila prve prošnje s sistemom dodeljevanja, pri katerem bi prosilec lahko izbral dodelitev eni od štirih držav članic z najmanjšim številom prošenj. Na strani Sveta se države članice niso mogle dogovoriti o skupnem pristopu in pogajanja so zastala.

Da bi se sedanji zastoj presegel in zagotovil širši in trden okvir za migracijsko in azilno politiko, namerava Komisija umakniti predlog iz leta 2016. Ta predlog razveljavlja in nadomešča Uredbo (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (v nadaljnjem besedilu: Uredba Dublin III).

Namen tega predloga je predvsem:

- vzpostavitev skupnega okvira, ki prispeva k celovitemu pristopu k upravljanju azila in migracij na podlagi načel integriranega oblikovanja politik ter solidarnosti in pravične delitve odgovornosti;
- zagotavljanje delitve odgovornosti prek novega solidarnostnega mehanizma, in sicer z vzpostavitvijo sistema za neprekinjeno zagotavljanje solidarnosti v normalnih razmerah in pomoč državam članicam z učinkovitimi ukrepi (premestitev ali prevzem vračanja ter drugi prispevki za krepitev zmogljivosti držav članic na področju azila, sprejema in vračanja ter v zunanji razsežnosti) za upravljanje migracij v praksi, kadar se zadevne države članice soočajo z migracijskim pritiskom. Ta pristop vključuje tudi poseben postopek solidarnosti, ki se uporabi ob prihodih po operacijah iskanja in reševanja;
- krepitev zmogljivosti sistema za učinkovito in uspešno določitev posamezne države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Predlog bi zlasti omejil določbe o prenehanju odgovornosti in možnosti za prenos odgovornosti med državami članicami zaradi dejanj prosilca ter bi znatno skrajšal roke za pošiljanje zahtev in prejemanje odgovorov, tako da bi bila prosilcem hitreje določena odgovorna država članica, kar bi pomenilo tudi hitrejši dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite;

- odvračanje od zlorab in preprečevanje nedovoljenega gibanja prosilcev znotraj EU, zlasti z vključitvijo jasnih obveznosti prosilcev, da prošnjo vložijo v državi članici prvega vstopa ali zakonitega prebivališča in da ostanejo v državi članici, ki je določena kot odgovorna. To zahteva tudi sorazmerne materialne posledice v primeru neizpolnjevanja obveznosti.

1.3. Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike

Sistem za določitev države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, je ključen element skupnega evropskega azilnega sistema. Povsem je povezan s pravnimi in političnimi instrumenti na področju azila, zlasti z azilnimi postopki, standardi glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati posamezniki, da so upravičeni do mednarodne zaščite, pogoji za sprejem in preselitvijo.

Ta predlog je tudi skladen s pravili o mejnih kontrolah na zunanjih mejah, kakor so določena v zakoniku o schengenskih mejah, in prispeva k cilju učinkovitega upravljanja zunanjih meja, ki je neločljivo povezan s prostim gibanjem oseb znotraj Unije. Predlog s tem, da razširja področje uporabe ukrepov za obravnavanje migracijskih izzivov, nadalje zmanjšuje potrebo po ponovni uvedbi nadzora na notranjih mejah.

Poleg tega je zagotovljena skladnost z uspešnim evropskim integriranim upravljanjem meja na ravni Unije in nacionalni ravni, kakor je določeno v uredbi o evropski mejni in obalni straži. Evropsko integrirano upravljanje meja je neločljivo povezano s prostim gibanjem oseb v Uniji in je temeljni sestavni del območja svobode, varnosti in pravice. Hkrati je bistvenega pomena za ta predlog in prispeva k izvajanju načela integrirane politike za izboljšanje celovitega pristopa k upravljanju migracij, ki ga predvideva ta predlog.

Ta predlog je povsem skladen s sporočilom o novem paktu o migracijah in azilu ter načrtom pobud, ki ga spremljajo, vključno s predlogom ciljno usmerjene spremembe uredbe o azilnem postopku in uredbe o preverjanju, ki zagotavljata, da se pri migrantih opravi preverjanje istovetnosti, zdravstveni pregled in varnostno preverjanje ter da se migranti usmerijo bodisi v vračanje bodisi v azilni postopek, vključno, kadar je ustrezno, z azilnim postopkom ali postopkom vračanja na meji, ki sta določena v predlogu uredbe o azilnem postopku. Predlog je skladen tudi s predlogom o spremembi predloga prenovitve uredbe Eurodac iz leta 2016[14].

Nadalje je ta predlog v celoti skladen z načrtom za pripravljenost na migracije in migracijske krize, ki zagotavlja operativni okvir za spremljanje in predvidevanje migracijskih tokov in migracijskih razmer, krepitev odpornosti in organizacijo usklajenega odziva na migracijsko krizo. Predlog zlasti v celoti upošteva objavljena poročila in dejavnosti mreže, vzpostavljene v okviru načrta.

Predlog pomeni tudi okrepitev pravnega okvira in politike EU na področju vračanja, in sicer s krepitvijo zmogljivosti Unije za ukrepanje na področju sodelovanja s tretjimi državami v okviru mehanizma, ki Komisiji omogoča, da prouči in predlaga ukrepe za izboljšanje takega sodelovanja, kar presega ukrepe, ki jih predvideva vizumski zakonik.

Zagotovljena je tudi skladnost z že doseženimi začasnimi političnimi dogovori o uredbi o pogojih za azil, prenovljeni direktivi o pogojih za sprejem, uredbi o okviru EU za preselitev in uredbi o Agenciji EU za azil, ki jih Komisija povsem podpira. Ker so cilji, na katerih temeljijo ti predlogi, še vedno aktualni, bi bilo treba dogovor o teh predlogih doseči čim prej.

[14] UL L […], […], str. […].

Ker pa ni bilo mogoče doseči dogovora o predlogu dublinske uredbe, objavljenem 4. maja 2016, in ker ta predlog vključuje nov strukturiran solidarnostni mehanizem in upošteva tudi druge spremembe, ki so bile predlagane leta 2016 in ki so namenjene predvsem izboljšanju učinkovitosti postopkov, ki se opravijo pred dublinsko predajo, na primer obvestila o ponovnem sprejemu in omejitve glede prenosa odgovornosti, je treba navedeni predlog umakniti.

Komisija je septembra 2015 predlagala tudi krizni mehanizem za premestitev[15], da bi zasnovala strukturno rešitev za obravnavo kriznih razmer, kakršne so nastopile v Grčiji in Italiji, na podlagi česar je Svet septembra 2015 sprejel sklepa o premestitvi[16]. Ker predlog uredbe o upravljanju azila in migracij vsebuje določbe za obravnavanje migracijskih tokov s premestitvami in prevzemom vračanja v razmerah migracijskega pritiska in ker tudi predlog uredbe o ravnanju v kriznih razmerah in primeru višje sile na področju migracij in azila predvideva posebna pravila za premestitev in prevzem vračanja z namenom strukturnega reševanja kriznih razmer, namerava Komisija umakniti predlog o kriznem mehanizmu za premestitev iz septembra 2015 in razveljaviti direktivo o začasni zaščiti[17].

1.4. Skladnost z drugimi politikami Unije

Ta predlog je skladen s celovitim dolgoročnim pristopom k upravljanju migracij, določenim v novem paktu o migracijah in azilu, kar vključuje umeščanje migracijske politike v jedro odnosov s partnerskimi tretjimi državami; vključitev upravljanja zunanjih meja v širšo politiko EU na področju upravljanja migracij; vzpostavitev dobro povezanih pravičnih in učinkovitih postopkov za azil in vračanje ter okrepitev schengenskega območja prostega gibanja, ki temelji na zaupanju med državami članicami. Ključni del tega pristopa je spodbujanje zakonitih poti v EU, da bi se na trg dela EU pritegnili nadarjeni ljudje in da bi se zagotovila zaščita tistim, ki jo potrebujejo, prek preselitev in drugih dopolnilnih poti do zaščite, ter razvoj posebnih politik za pomoč pri integraciji državljanov tretjih držav v evropskih družbah.

Ta uredba s tem, ko vzpostavlja okvir upravljanja migracij, ki upošteva celotno migracijsko pot in pri tem razvija partnerstva s tretjimi državami, prispeva k ciljem EU glede ambiciozne in široke zunanje politike, ki temelji na partnerstvu s tretjimi državami. To zagotavlja tudi skladnost s humanitarnimi cilji, izraženimi s podporo beguncem v tretjih državah.

Ta predlog je skladen s predlogom o preverjanju in z določbami o mehanizmu spremljanja prispeva k močnim jamstvom za temeljne pravice. V predlog uredbe o uvedbi obveznosti preverjanja na zunanjih mejah za državljane tretjih držav, ki načeloma ne izpolnjujejo pogojev za vstop, je vključen nov mehanizem spremljanja, da bi se zagotovili tako spoštovanje temeljnih pravic med celotnim preverjanjem, kot ustrezne preiskave vseh domnevnih kršitev temeljnih pravic. To spremljanje je del določb predlagane uredbe o vodenju, v skladu s katerimi bi morale države članice rezultate svojega nacionalnega mehanizma za spremljanje na podlagi uredbe o preverjanju vključiti v svoje nacionalne strategije, pripravljene na podlagi te uredbe. Poleg tega se bodo v letno poročilo o upravljanju migracij vključevali tudi rezultati poročanja o spremljanju in po potrebi se bodo predlagale izboljšave.

---

15 COM(2015) 450 final.

16 Sklep Sveta (EU) 2015/1523 z dne 14. septembra 2015 in Sklep Sveta (EU) 2015/1601 z dne 22. septembra 2015.

17 Direktiva Sveta 2001/55/ES z dne 20. julija 2001 o najnižjih standardih za dodelitev začasne zaščite v primeru množičnega prihoda razseljenih oseb in o ukrepih za uravnoteženje prizadevanj in posledic za države članice pri sprejemanju takšnih oseb, UL L 212, 7.8.2001, str. 12.

Ta predlog z namenom, da bi se podprli solidarnostni ukrepi, ki se osredotočajo na premestitev in nadaljnjo predajo, poleg predaj, ki so zajete v postopkih za določanje odgovornosti držav članic, predvideva pavšalne zneske, ki bi se plačali državam članicam, in je povsem skladen s proračunom EU za spodbujanje takih ukrepov in uspešno uporabo uredbe.

Ta predlog nadalje krepi politike na področju varnosti. Na podlagi posebnih pravil, določenih v tej uredbi, se bo odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito v primeru, da oseba ogroža nacionalno varnost in javni red, hitro določila, poleg tega pa se bodo preprečile nadaljnje predaje takih oseb drugim državam članicam. Zato predlog krepi tudi varnostni cilj iz predloga uredbe o preverjanju, v skladu s katero bo tako varnostno preverjanje obvezno.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

2.1. Pravna podlaga

Ta predlog razveljavlja in nadomešča Uredbo (EU) št. 604/2013 in razširja področje uporabe tako, da se vključi skupni okvir, ki prispeva k celovitemu pristopu k upravljanju migracij – poleg tega, da uvaja širši pristop k solidarnosti,– zato bi ga bilo treba sprejeti na ustrezni pravni podlagi, in sicer na podlagi člena 78(2)(e) in člena 79(2)(c) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) v skladu z rednim zakonodajnim postopkom.

2.2. Načelo neobveznega sodelovanja

Za Irsko je Uredba (EU) št. 604/2013 zavezujoča na podlagi njenega uradnega obvestila, da želi sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe na podlagi Protokola o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji (PEU) in PDEU[18].

V skladu z zgoraj navedenim protokolom se lahko Irska odloči sodelovati pri sprejetju tega predloga. To možnost ima tudi po sprejetju predloga.

V skladu s Protokolom o stališču Danske, priloženim PEU in PDEU, Danska ne sodeluje pri sprejemanju ukrepov Sveta, predlaganih na podlagi naslova V PDEU (razen, če gre za „ukrepe, ki določajo tretje države, katerih državljani morajo imeti ob prehodu zunanjih meja držav članic vizum, ali za ukrepe glede enotne oblike vizumov“). Vendar Danska glede na to, da na podlagi mednarodnega sporazuma, ki ga je sklenila z ES leta 2006[19], uporablja veljavno dublinsko uredbo, v skladu s členom 3 navedenega sporazuma obvesti Komisijo o svoji odločitvi glede izvajanja delov III, V in VII spremenjene uredbe.

2.3. Vpliv predloga na države, pridružene dublinskemu sistemu, ki niso članice EU

Unija je vzporedno s pridružitvijo več držav, ki niso članice EU, schengenskemu pravnemu redu sklenila več sporazumov, ki te države pridružujejo tudi pravnemu redu Dublin/Eurodac:

[18] Enako velja za Združeno kraljestvo v prehodnem obdobju v skladu s sporazumom o izstopu.

[19] Sporazum med Evropsko skupnostjo in Kraljevino Dansko o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, vložene na Danskem ali v kateri koli drugi državi članici Evropske unije, in o „Eurodacu“ za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Dublinske konvencije, UL L 66, 8.3.2006, str. 38.

– sporazum o pridružitvi Islandije in Norveške, sklenjen leta 2001,
– sporazum o pridružitvi Švice, sklenjen 28. februarja 2008,
– protokol o pridružitvi Lihtenštajna, sklenjen 7. marca 2011.

Da bi se vzpostavile pravice in obveznosti med Dansko, ki se je, kakor je zgoraj obrazloženo, z mednarodnim sporazumom pridružila pravnemu redu Dublin/Eurodac, in zgoraj navedenimi pridruženimi državami, sta bila med Unijo in pridruženimi državami sklenjena dva posebna pravna akta[20].

V skladu s tremi zgoraj navedenimi sporazumi pridružene države brez izjem sprejmejo pravni red Dublin/Eurodac in njegove spremembe. Ne sodelujejo pri sprejemanju aktov, ki spreminjajo ali nadgrajujejo dublinski pravni red (torej vključno s tem predlogom), vendar morajo Komisijo v določenem roku obvestiti o svoji odločitvi glede tega, ali bodo sprejele vsebino navedenega akta, ko ga odobrita Svet in Evropski parlament. Če Norveška, Islandija, Švica ali Lihtenštajn ne sprejmejo akta, ki spreminja ali nadgrajuje pravni red Dublin/Eurodac, zadevni sporazumi prenehajo veljati, razen če se skupni/mešani odbor, ustanovljen s sporazumi, soglasno ne odloči drugače.

Področje uporabe predlagane uredbe je širše od predmeta urejanja navedenih sporazumov, saj določa celovit pristop, ki temelji na skupnem okviru za upravljanje migracij, hkrati pa ohranja temeljne določbe v zvezi z določitvijo odgovornosti za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki ostaja ključni del uredbe. Da se zagotovi ohranitev sporazumov z Dansko in pridruženimi državami, ki urejajo njihovo sodelovanje v dublinskem sistemu, bodo za Dansko, Norveško, Islandijo, Švico in Lihtenštajn, če bo ta akt sprejet, zavezujoči le deli III, V in VII te uredbe.

2.4. Subsidiarnost

Naslov V PDEU o območju svobode, varnosti in pravice prenaša nekatere pristojnosti v zvezi s temi vprašanji na Evropsko unijo. Te pristojnosti je treba izvajati v skladu s členom 5 Pogodbe o Evropski uniji, tj. če in kolikor države članice ne morejo zadovoljivo doseči ciljev predlaganega ukrepa in se ti zaradi obsega ali učinkov predlaganega ukrepa laže dosežejo na ravni Evropske unije.

Ta predlog racionalizira obstoječa pravila, določena z uredbo (EU) št. 604/2013, njegov cilj pa je zagotoviti pravilno uporabo teh pravil, da se omeji nedovoljeno gibanje državljanov tretjih držav med državami članicami, kar je po naravi čezmejno vprašanje. Ta pravila dopolnjuje nov solidarnostni mehanizem za vzpostavitev sistema za obvladovanje razmer, ko se države članice soočajo z migracijskim pritiskom. Ta pristop predvideva tudi vključitev solidarnostnih ukrepov, ki se uporabijo za prihode po operacijah iskanja in reševanja, da se zagotovi podpora državam članicam, ki se soočajo z izzivi takih prihodov.

[20] Protokol med Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici ali v Švici (sklenjen dne 24. oktobra 2008, UL L 161, 24.6.2009, str. 8) in Protokol k Sporazumu med Evropsko skupnostjo in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o kriterijih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil vložene v državi članici, na Islandiji ali na Norveškem, UL L 93, 3.4.2001.

Ker so ti cilji čezmejne narave, je za njihovo doseganje potrebno ukrepanje na ravni EU. Jasno je, da ukrepi, ki jih sprejmejo posamezne države članice, niso zadovoljiv odgovor na potrebo po skupnem pristopu EU k reševanju skupne težave.

2.5. Sorazmernost

V skladu z načelom sorazmernosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje njenih ciljev.

Kar zadeva celoviti pristop, ki temelji na skupnem okviru, ta uredba vzpostavlja ključna načela takšnega pristopa na podlagi spremljanja in strukture vodenja, potrebnih za zagotovitev njenega izvajanja. Države članice imajo skupni interes za zagotavljanje doslednega izvajanja upravljanja migracij na ravni EU na podlagi načel integriranega oblikovanja politik ter solidarnosti in poštene delitve bremena. Te določbe ne presegajo tistega, kar je potrebno za dosego cilja uspešnega obravnavanja razmer.

Kar zadeva racionalizacijo pravil za določitev države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, so predlagane spremembe omejene na to, kar je potrebno, da se omogoči uspešno delovanje sistema, tako glede hitrejšega dostopa prosilcev do postopka za priznanje mednarodne zaščite kot glede zmogljivosti uprav držav članic za uporabo sistema.

Kar zadeva uvedbo novega solidarnostnega mehanizma, Uredba (EU) št. 604/2013 v svoji sedanji obliki ne določa orodij za obravnavanje razmer, ko se države članice soočijo z migracijskim pritiskom. Poleg tega sedanja uredba ne obravnava posebnih razmer, ki nastanejo zaradi prihodov po operacijah iskanja in reševanja. To vrzel naj bi zapolnile določbe o solidarnosti, ki jih uvaja ta predlog. Te določbe ne presegajo tistega, kar je potrebno za dosego cilja uspešnega obravnavanja razmer.

2.6. Izbira instrumenta

Glede na to, da je bil obstoječi dublinski mehanizem vzpostavljen z uredbo, se enak instrument uporabi za vzpostavitev celovitega pristopa, ki temelji na skupnem okviru za uspešno upravljanje migracij, racionalizacijo dublinskega mehanizma in njegovo dopolnitev s solidarnostnim mehanizmom.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

Zbiranje znanja o izvajanju in uporabi obstoječe zakonodaje

3.1. Oblikovanje politik na podlagi dokazov

Komisija je opravila analizo razmer, rezultati pa so podrobneje navedeni v delovnem dokumentu služb Komisije, ki spremlja novi pakt o migracijah in azilu in njegove zakonodajne in nezakonodajne predloge. Poudarja nedavni razvoj na področju upravljanja migracij ter opozarja, da sta ponovni zagon reforme sistema za določitev države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, in novi način delitve bremena ključna elementa za nov začetek.

Analiza opozarja, da čeprav se je število nezakonitih prihodov v Unijo od vrhunca krize leta 2015 dramatično zmanjšalo za 92 %, še vedno obstajajo številni strukturni izzivi, zaradi katerih so azilni sistemi držav članic ter njihovi sistemi za sprejem in vračanje pod pritiskom.

Med temi izzivi so vedno večji delež prosilcev za mednarodno zaščito, ki nimajo pristnih potreb po njej in verjetno ne bodo deležni zaščite v EU, posledično povečano upravno breme in zamude pri priznavanju zaščite tistim, ki jo resnično potrebujejo, ter vztrajen pojav nadaljnjega gibanja migrantov znotraj EU. Vendar je treba priznati tudi težave, s katerimi se organi držav članic soočajo pri zagotavljanju varnosti prosilcev in osebja organov v krizi zaradi COVID-19.

Kljub temu, da se je število nezakonitih prihodov sčasoma zmanjšalo, se je delež prispelih migrantov iz držav, za katere je stopnja ugodno rešenih prošenj za azil nižja od 20 %, povečal s 13 % leta 2015 na 55 % leta 2018. Obenem se povečuje tudi delež zapletenih primerov, saj so državljane tretjih držav, ki so prihajali v letih 2015 in 2016 in so očitno potrebovali mednarodno zaščito, delno nadomestili prihodi oseb z različnimi stopnjami ugodno rešenih prošenj za azil. Prav tako se je število prošenj za mednarodno zaščito kljub zmanjšanju števila nezakonitih prihodov po vsej EU še naprej povečevalo in doseglo štirikratno razliko v primerjavi s številom prihodov. Iz tega trenda je razvidno, da prosilci za mednarodno zaščito ne zaprosijo v prvi državi članici prihoda, da vložijo več prošenj za mednarodno zaščito v EU in da obstaja potreba po reformi sedanjega dublinskega sistema. Poleg tega še vedno povzročajo težave izkrcanja po operacijah iskanja in reševanja. V letu 2019 je bila polovica vseh nedovoljenih prihodov po morju posledica izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja, zaradi česar so se nekatere države članice znašle pod posebnim pritiskom zgolj zaradi geografske lokacije.

Analiza nadalje pojasnjuje, da je treba državljane tretjih držav, katerih prošnje za mednarodno zaščito so zavrnjene in ki jih je v EU vsako leto približno 370 000[21], usmeriti v postopek vračanja. Glede na statistične podatke, ki so na voljo Komisiji, to predstavlja približno 80 % skupnega števila odločb o vrnitvi, ki se izdajo vsako leto[22]. Z vse večjim deležem prosilcev za mednarodno zaščito, za katere ni verjetno, da bodo prejeli tako zaščito v EU, se povečuje breme obravnave ne le prošenj, temveč tudi vračanja migrantov brez urejenega statusa, katerih prošnje so bile zavrnjene, med drugim zato, ker so očitno neutemeljene ali nedopustne. To seveda vpliva tudi na hitrost priznavanja statusa tistim, ki mednarodno zaščito resnično potrebujejo.

Analiza poudarja, da obstajajo velike strukturne slabosti in pomanjkljivosti v zasnovi in izvajanju evropske azilne in migracijske politike. Države članice imajo še vedno zelo neusklajene azilne sisteme in sisteme vračanja, kar povzroča razlike v standardih zaščite in neučinkovitosti v postopkih ter migrante spodbuja k nedovoljenemu gibanju po Evropi, da bi poiskali boljše pogoje za sprejem in boljše možnosti za svoje bivanje, kar ima neželene posledice za schengensko območje. Na upravljanje migracij se lahko gleda iz perspektive različnih področij politike, vsako od katerih ima svoj fokus in akterje. Vsako področje politike si prizadeva obravnavati posamezne izzive, pri tem pa ne upošteva, kako to vpliva na skupni okvir upravljanja migracij in kako se umešča v celoviti okvir, ki je potreben, da bo dobro upravljan sistem prinašal koristi. Na splošno so študije pokazale, da je premalo integriranega oblikovanja politik, ki bi različne politike povezalo v skladno celoto.

Študije tudi opozarjajo, da neobstoj trajnostnega sistema, ki bi deloval za vse države članice, vpliva na možnost zagotavljanja takojšnje in dejanske odzivnosti na zunanje dejavnike. V

[21] Povprečje negativnih odločitev, ki so jih organi za presojo v EU-27 izdali v obdobju 2015–2019.

[22] Razmerje med povprečnim številom negativnih odločb o azilu in povprečnim številom odločb o vrnitvi, izdanih v obdobju 2015–2019 (456 625) je 81,6 % celotnega števila izdanih odločb o vrnitvi.

obstoječem dublinskem sistemu ali skupnem evropskem azilnem sistemu na sploh namreč ni strukturnega solidarnostnega mehanizma, čeprav se lahko pritiski na posamezne države članice zelo razlikujejo ter se nenadoma in nepredvidljivo spremenijo.

Poleg tega na učinkovitost celotnega sistema upravljanja migracij slabo vpliva pomanjkanje skladnega pristopa EU k povezavi med prenehanjem zakonitega prebivanja zaradi odločbe o zavrnitvi azila in začetkom postopkov vračanja, vključno z zahtevami po ponovnem sprejemu, ki se naslovijo na tretje države. Tudi podatki so nezadostni in nezanesljivi ali pa viri podatkov niso dovolj učinkovito izkoriščeni, da bi omogočali popolno sliko. Kvantitativni podatki, ki so jih januarja 2020 države članice posredovale o intenzivnosti nedovoljenega gibanja, ki so ga opazile v svoji državi, so bili pomanjkljivi; prispevki devetnajstih držav članic pa so opozarjali na število prejetih prošenj za mednarodno zaščito, v nekaterih primerih pa tudi na število poslanih/prejetih dublinskih zahtev za predajo.

Te izzive je mogoče obravnavati le s povečanjem učinkovitosti, celovitosti in trajnostnosti evropskega azilnega in migracijskega sistema, in sicer tako, da se upravljanje migracij EU jemlje kot splet neločljivo povezanih politik, ki temelji na integriranem oblikovanju politik in pravilih ter v katerem uspešnost in pomanjkljivosti vsakega posameznega dela vplivajo na celotni sistem.

Poleg tega analiza opozarja na potrebo po širšem konceptu solidarnosti. Koncept solidarnosti bi moral biti po naravi obvezen, da bi se lahko predvidljivo in uspešno odzival na spreminjajoče se razmere z naraščajočim deležem mešanih migracijskih tokov proti Uniji ter da bi zagotovil pravično delitev odgovornosti v skladu s Pogodbo. Podpora ene države članice drugi ni potrebna le v obliki premestitev prosilcev, ki niso v postopku na meji, pač pa tudi v nekaterih primerih drugih skupin, kot so prosilci v postopku na meji, pa tudi upravičenci do mednarodne zaščite. Poleg tega bi morala biti državam članicam na voljo solidarnost na področju vračanja, da bi lahko bolje obvladovale vse večji delež mešanih migracijskih tokov. Dokazi nadalje nakazujejo, da se je solidarnost med državami članicami, ki je potekala v obliki prispevkov h gradnji zmogljivosti in drugih oblikah podpore, izkazala za uspešno podporo državi članici, ki se sooča z migracijskim pritiskom. Izkušnje iz prejšnjih in tekočih solidarnostnih shem opozarjajo, da bi morala biti solidarnost stalno na voljo tudi pri izkrcanjih po operacijah iskanja in reševanja. Študije poudarjajo tudi, da migracijski pritisk izhaja iz različnih dejavnikov in da bi ga bilo treba oceniti glede na vrsto meril, ki segajo prek področja azila na migracijske razmere tako v državah članicah, kakor tudi v celotni EU (celostna kvalitativna ocena).

Poleg tega se je v nekaterih primerih za uspešno izkazala tudi podpora pravilnemu delovanju azilnega sistema, sistema ponovnega sprejema in sistema vračanja ter upravljanja meja. Vzajemna podpora držav članic in podpora na ravni EU za izboljšanje in okrepitev odnosov z nekaterimi tretjimi državami, zlasti kar zadeva ponovni sprejem, bi nekaterim državam članicam v določenih primerih tudi lahko bila v veliko pomoč.

Na zadnje študije poudarjajo potrebo po poenostavljenih in učinkovitejših pravilih za postopek določanja države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Izzivi, povezani s pravili o odgovornosti v dublinskem sistemu, se obravnavajo z več ukrepi novega predloga. Nekateri teh ukrepov so bili predlagani že leta 2016 in nekateri temeljijo na veljavnih dublinskih pravilih.

Odgovornosti držav članic za migracije morajo biti prilagojene, da bi se upoštevale nove razmere in da bi bile te odgovornosti, v smislu širšega okvira upravljanja migracij, pravično

porazdeljene. Potrebna so skupna pravila za obvladovanje mešanih migracijskih tokov, tako ob prihodu kot takrat, ko se državljani tretjih držav izognejo kontroli na zunanjih mejah in so prijeti v notranjosti države, da se ugotovi identiteta teh oseb ter opravita zdravstveni pregled in varnostno preverjanje, in sicer v skladu s praksami, ki so bile razvite v okviru pristopa žariščnih točk. Nadaljnjo in obsežno podporo bi morale zagotoviti agencije EU in financiranje EU, in sicer tako za pomoč državam članicam pri zagotavljanju solidarnostnih prispevkov, ki se bodo zahtevali od njih, kot za prevzemanje njihovih različnih odgovornosti za upravljanje migracijskih tokov.

3.2. Naknadne ocene/preverjanja primernosti obstoječe zakonodaje

Komisija je, potem ko je napovedala svojo zavezo v evropski agendi o migracijah, leta 2016 naročila zunanje študije o oceni dublinskega sistema[23]. V oceni so se ocenile uspešnost, učinkovitost, ustreznost, skladnost in dodana vrednost EU uredbe Dublin III. Proučeno je bilo, v kolikšni meri Uredba obravnava cilje, širše potrebe politike EU in potrebe ciljnih zainteresiranih strani[24]. Ocena vključuje poglobljeno študijo praktičnega izvajanja uredbe Dublin III v državah članicah[25]. Glavne ugotovitve so povzete v nadaljevanju, podrobneje pa so navedene v delovnem dokumentu služb Komisije, ki spremlja novi pakt in njegove predloge. Poleg tega je Evropski parlament februarja 2020 pozval Evropski svet za begunce in izgnance, naj izvede študijo o dublinski uredbi o prošnjah za mednarodno zaščito[26].

Ustreznost uredbe Dublin III

Sistem za določitev države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, je ključen element pravnega reda EU na področju azila in njegovi cilji ostajajo veljavni. Instrument EU za določitev meril in mehanizem za določitev odgovorne države članice je bistvenega pomena, dokler v Uniji obstajajo ločeni nacionalni azilni sistemi. Brez takega instrumenta bi se države članice morale opirati na *ad hoc* dogovore kot v časih pred sprejetjem dublinske uredbe, kar bi izjemno otežilo določitev odgovornosti držav članic. V oceni je bilo ugotovljeno, da noben nacionalni ali dvostranski instrument ne bi mogel zagotoviti enakega splošnega učinka, kar bi povzročilo nezmožnost obravnave prošenj za mednarodno zaščito, pri katerih nacionalna pristojnost ni dobro razmejena. Izražena so bila različna stališča glede dejanskega učinka Uredbe, ki bi morala zagotoviti hiter dostop prosilcev do azilnih postopkov in omogočiti dolgoročno strategijo, ki bi prosilce odvračala od

---

[23] Poročili o oceni in izvajanju sta na voljo na: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-wedo/policies/asylum/examination-of-applicants/index_en.htm.

[24] Ocena je temeljila na pregledu dokumentacije, kvantitativni analizi in posvetovanjih s pravnimi/političnimi svetovalci v 19 državah članicah (BE, BG, CH, CY, EL, FR, HR, HU, IT, LT, LV, MT, NL, NO, PL, RO, SE, SI, SK). Ostalih 12 držav članic, ki sodelujejo v uredbi Dublin III informacij ni predložilo pravočasno, da bi se lahko vključile v poročilo.

[25] Opravilo se je posvetovanje s širokim krogom zainteresiranih strani, med katerimi so: dublinski oddelki v nacionalnih upravah za azil, pravni/politični svetovalci, nevladne organizacije, odvetniki / pravni zastopniki, pritožbeni organi in organi za ponovni pregled, organi kazenskega pregona, organi pridržanja, prosilci in/ali upravičenci do mednarodne zaščite. Opravljenih je bilo 142 razgovorov. V 15 državah članicah opravljeni so bili terenski obiski (AT, BE, DE, EL, FR, HU, LU, IT, MT, NL, NO, PL, SE, UK, CH), v 16 (BG, CY, CZ, DK, EE, ES, FI, HR, IE, LT, LV, PT, RO, SI, SK, LI) pa so bili opravljeni razgovori po telefonu.

[26] Ocenjavalno poročilo je na voljo na: https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/642813/EPRS_STU(2020)642813_EN.pdf.

vložitve več prošenj. S tem bi se preprečevale zlorabe in omejili splošni stroški, kar bi nadalje prispevalo k učinkovitosti azilnega sistema.

Tudi nedavna študija Evropskega parlamenta je potrdila potrebo po sistemu, v katerem je na podlagi skupnih meril in z njimi povezanih zahtev glede dokazov ena sama država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, čeprav je ta sistem trenutno pomanjkljiv.

Izvajanje Uredbe

Najpomembnejša težava, poudarjena v zunanji študiji, ki jo je naročila Komisija, ki so jo potrdili tudi države članice in zainteresirane strani na posvetovanjih, opravljenih odkar je Komisija leta 2016 sprejela svoj predlog, je pomanjkanje doslednega in pravilnega izvajanja v državah članicah. Ugotovljeno je bilo tudi, da so bile v zasnovi uredbe Dublin III številne pomanjkljivosti, zaradi katerih je bilo težje doseči njene glavne cilje. Hierarhija meril, kot je določena v uredbi Dublin III, ne upošteva dejanskega stanja, ki ga obravnavajo migracijski sistemi držav članic, niti ni namenjena doseganju ravnotežja v prizadevanjih. Metoda določanja odgovornosti upočasnjuje dostop do azilnega postopka. V sedanjem sistemu se lahko zgodi, da morajo prosilci čakati do 10 mesecev (v primeru obvestil o ponovnem sprejemu) ali 11 mesecev (v primeru zahtev za sprejem), preden se začne postopek obravnave prošnje za mednarodno zaščito. To ovira izpolnjevanje cilja sistema, da se prosilcu zagotovi hiter dostop do azilnega postopka. Poleg tega v EU ostaja pogost problem večkratnih prošenj za mednarodno zaščito. Leta 2019 je 32 % prosilcev prošnje predhodno že vložilo v drugih državah članicah. To nakazuje, da je imela Uredba le malo ali sploh nobenega učinka na doseganje cilja preprečitve, da bi prosilci vlagali po več prošenj, s čimer bi se omejilo nedovoljeno gibanje.

Jasno je tudi, da uredba Dublin III ni bila zasnovana za obravnavanje razmer migracijskega pritiska ali pravične delitve odgovornosti med državami članicami. Prav tako ni upoštevala situacij upravljanja migracij pri mešanih migracijskih tokovih in posledičnega pritiska na migracijske sisteme držav članic.

3.3. Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi

Politični profil migracij v zadnjih letih in pogajanja o predlogih iz leta 2016 pomenijo, da je že potekala bogata in podrobna razprava o vprašanjih, ki jih zajema ta uredba. Komisija se je poleg tega večkrat posvetovala z Evropskim parlamentom, državami članicami in zainteresiranimi stranmi, da bi zbrala njihova stališča o novem paktu o migracijah in azilu.

Posebna pozornost je bila namenjena sodelovanju z Evropskim parlamentom, ki je večkrat izrazil pomen celostnega pristopa k trajnostni azilni in migracijski politiki. Potrebo po celostnem pristopu k migracijam je podprlo tudi več političnih skupin v Evropskem parlamentu v svojih dokumentih o stališčih, podan pa je bil tudi splošen poziv k hitremu sprejetju zaključkov glede predlogov na področju migracij in azila. Evropski parlament je izrazil stališče, da bi bilo treba pri celostnem pristopu k migracijam upoštevati zunanjo razsežnost EU, sposobnost odpravljanja temeljnih vzrokov migracij in razvoja novih partnerstev s tretjimi državami in stabilnega mehanizma iskanja in reševanja ter podpirati preselitve, zakonite poti in ukrepe integracije.

Evropski parlament je pozval tudi k uvedbi sistema obvezne solidarnosti, ki bi vključeval premestitve ter obravnaval potrebo po dolgoročnih rešitvah in močni solidarnosti na področju

azilnih ukrepov. Ustreznost takega pristopa se je potrdila tudi v okviru pandemije koronavirusa, da bi se preprečile humanitarne krize.

Komisija je pred predstavitvijo novega pakta o migracijah in azilu začela stalni dialog z državami članicami, ki ga je nadaljevala ves čas priprave pakta. Države članice so spoznale, kako potrebni so napredek pri odpravljanju pomanjkljivosti sedanjega sistema, nov sistem pravične delitve odgovornosti, h kateremu bi bile obvezane prispevati vse države članice, močna zaščita meja ter zunanja razsežnost migracij in izboljšave na področju vračanja. Namera Komisije, da poišče nove oblike solidarnosti, na primer s prevzemom vračanja, je bila na splošno v fazi posvetovanja dobro sprejeta.

Hkrati so romunsko, finsko, hrvaško in nemško predsedstvo organizirali strateške in tehnične izmenjave o prihodnjem razvoju različnih vidikov migracijske politike, ki te točke še poudarjajo.

Med finskim predsedovanjem so v okviru različnih forumov Sveta, vključno s konferenco v Tampereju 2.0, ki je potekala 24. in 25. oktobra 2019 v Helsinkih, ter salzburškim forumom na Dunaju 6. in 7. novembra 2019, države članice pozdravile namero Evropske komisije glede ponovne obravnave dublinske reforme, da bi našla nove oblike solidarnosti, h katerim bi bile obvezane pomembno prispevati vse države članice. Države članice so poudarile, da bi morali solidarnostne ukrepe spremljati ukrepi odgovornosti. Poleg tega so poudarile, da se je nujno treba boriti proti nedovoljenemu gibanju znotraj EU in izvrševati vračanje oseb, ki ne potrebujejo mednarodne zaščite.

Komisija je v zvezi z vprašanjem, kako zagotoviti nov začetek in trenutne migracijske izzive obravnavati v skladu s standardi na področju človekovih pravic, upoštevala tudi številna priporočila nacionalnih in lokalnih organov[27], nevladnih in mednarodnih organizacij, kot so UNHCR[28], IOM[29], pa tudi možganskih trustov in akademskih krogov. Po njihovem mnenju bi bilo treba v okviru novega začetka reforme revidirati nekatera pravila za določitev odgovornosti in zagotoviti mehanizem obvezne solidarnosti, tudi za osebe, izkrcane po operaciji iskanja in reševanja. Nevladne organizacije se zavzemajo tudi za skupno razumevanje odgovornosti med državami članicami in pozivajo, naj revidirana dublinska pravila vključujejo trajnejši mehanizem za premestitev[30].

Komisija je upoštevala tudi mnenja zainteresiranih strani o potrebi po oblikovanju celovitega pristopa k upravljanju migracij s celostnim pristopom k migracijam in azilu. Zainteresirane strani, s katerimi so potekala posvetovanja, so izrazile svoja stališča o tem, kako oblikovati novo načelo solidarnosti in pravične delitve odgovornosti, in so na splošno pozdravile namero Komisije glede ponovne obravnave reforme dublinske uredbe, da bi poiskali nove oblike solidarnosti.

Evropska komisarka Ylva Johansson je prav tako večkrat organizirala ciljna posvetovanja z organizacijami civilne družbe, ustreznimi lokalnimi nevladnimi organizacijami v državah članicah ter socialnimi in gospodarskimi partnerji. V tem posvetovanju je bil poudarek posebnih priporočil na skupnem pristopu k standardom za otroke v skladu s sporočilom iz leta

---

27 Na primer berlinski akcijski načrt za novo evropsko azilno politiko z dne 25. novembra 2019, ki ga je podpisalo 33 organizacij in občin.

28 Priporočila UNHCR za predlagani pakt Evropske komisije o migracijah in azilu, januar 2020.

29 Priporočila IOM za novi pakt Evropske unije o migracijah in azilu, februar 2020.

30 Projektno poročilo CEPS, *Search and rescue, disembarkation and relocation arrangements in the Mediterranean. Sailing Away from Responsibility?*, junij 2019.

2017 o otrocih v migracijah[31] in na potrebi po vzpostavitvi pravičnega sistema, ki zagotavlja varstvo temeljnih pravic.

Komisija je upoštevala tudi prispevke in študije Evropske migracijske mreže[32], ki so se izvedli na njeno pobudo in ki so bili v zadnjih letih podlaga za več specializiranih študij in *ad hoc* poizvedb.

3.4. Temeljne pravice

Ta predlog je v celoti skladen s temeljnimi pravicami in splošnimi načeli Unije ter mednarodnim pravom in jih spoštuje.

Zlasti boljše obveščanje prosilcev za azil o uporabi te uredbe ter njihovih pravicah in obveznostih v njej bo po eni strani omogočilo, da bodo lažje branili svoje pravice, po drugi strani pa bo prispevalo k zmanjšanju obsega nedovoljenega gibanja, saj bodo prosilci za azil bolj naklonjeni spoštovanju pravil sistema. Učinkovitost pravice do pravnega sredstva se bo povečala z določitvijo obsega pritožbe in cilja, da sodišča ali razsodišča sprejemajo odločitve v usklajenih rokih. O zahtevi za odložilni učinek je treba odločiti v usklajenem roku.

Pravica do svobode in prosto gibanje se bosta okrepila s skrajšanjem rokov, v katerih je mogoče osebo pridržati v izjemnih primerih, določenih v Uredbi, in le če je to v skladu z načeli nujnosti in sorazmernosti.

Okrepilo se bo spoštovanje zasebnega in družinskega življenja, zlasti z razširitvijo področja uporabe Uredbe na sorojence ter družine, oblikovane v tranzitnih državah.

Pravice mladoletnikov brez spremstva so bile prav tako okrepljene z boljšo opredelitvijo izvajanja načela otrokove koristi in oblikovanjem mehanizma za določitev otrokove koristi v vseh okoliščinah, ki vključujejo predajo mladoletnika. Rok za pošiljanje zahteve za sprejem je prav tako prilagojen, da se upošteva kompleksnost primerov v zvezi z iskanjem družine in združitvijo družine. Pravila v zvezi z dokazi so bila poenostavljena, da bi zagotovili hitro določitev odgovornosti in dodatno okrepili pravico do enotnosti družine. Prav tako bo treba vedno dati prednost premestitvi mladoletnikov brez spremstva, države članice pa bodo v ta namen prejele višjo finančno spodbudo v obliki prispevka.

Da bi preprečili nedovoljeno gibanje, predlog omejuje pravico do materialnih pogojev za sprejem na državo članico, v kateri se mora prosilec nahajati, z izjemo obveznosti vseh držav članic, da zagotovijo življenjski standard v skladu s pravom Unije, vključno z Listino EU, in mednarodnimi obveznostmi.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Skupna finančna sredstva, ki jih je treba nameniti podpori izvajanja tega predloga, znašajo 1 113,500 milijona EUR, predvidenih za obdobje 2021–2027. S tem bi se krili operativni

[31] Pobuda za otroke v migracijah je pozvala k skupnemu pristopu pri obravnavi vprašanja pogrešanih otrok (tj. otrok brez spremstva in ločenih od družine), k vzpostavitvi učinkovitih mehanizmov za spopadanje s tveganji trgovine z ljudmi in sprejetju specifičnih standardov za otroke v azilnem postopku.

[32] Vse študije in poročila Evropske migracijske mreže so na voljo na: https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/networks/european_migration_network_en.

stroški, vključno s stroški predaje v obliki pavšalnih zneskov za predajo na podlagi te predlagane uredbe in za predajo v zvezi s premestitvami v okviru solidarnostnih določb v zvezi s premestitvijo prosilcev za mednarodno zaščito, upravičencev do mednarodne zaščite in nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav. Za premestitev mladoletnikov brez spremstva so predvidene višje finančne spodbude.

Finančne potrebe so v skladu z veljavnim večletnim finančnim okvirom in vključujejo tudi uporabo posebnih instrumentov, kot so opredeljeni v Uredbi Sveta (EU, Euratom) št. 1311/2013[33].

5. NATANČNEJŠA POJASNITEV POSAMEZNIH DOLOČB PREDLOGA

Ta uredba določa skupni okvir, katerega namen je priznati, da bremena, ki ga prinašajo nezakoniti prihodi migrantov v Unijo, ne bi smele nositi zgolj posamezne države članice, temveč Unija kot celota. Uredba prispeva k celovitemu pristopu s spodbujanjem integriranega oblikovanja politik na svojem področju uporabe.

Predlog ohranja povezavo med odgovornostjo na področju azila in spoštovanjem obveznosti držav članic glede varovanja zunanjih meja, ob upoštevanju mednarodnih obveznosti izvajanja operacij iskanja in reševanja, pri čemer se uporabljajo izjeme, namenjene zaščiti družinskega življenja in otrokove koristi. Bistvo sedanjih meril za določanje odgovornosti je ohranjeno, predlagane pa so ciljno usmerjene spremembe, med drugim okrepitev enotnosti družine z razširitvijo opredelitve družinskega člana, pojasnitvijo odgovornosti države članice po operacijah iskanja in reševanja ter uvedbo novega merila v zvezi s posedovanjem diplom.

Namen glavnih sprememb je po eni strani izboljšati učinkovitost sistema, zlasti z utrditvijo odgovornosti dane države članice za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ko je ta odgovornost ugotovljena. Po drugi strani pa je namen sprememb omejiti nedovoljeno gibanje, zlasti s črtanjem nekaterih pravil o prenehanju ali prenosu odgovornosti med državami članicami.

Sistem dopolnjuje nov pristop k solidarnosti, ki temelji na okviru za ocenjevanje razmer v državah članicah in EU v realnem času. Poleg tega so določena postopkovna pravila za omogočitev premestitve in prevzema vračanja kot oblike solidarnosti.

5.1. Določitev skupnega okvira, ki temelji na celovitem pristopu k upravljanju migracij

Za izvajanje skupnega okvira predlog določa več načel, ki bi morala usmerjati izvajanje upravljanja migracij, vključno s potrebo po integriranem oblikovanju politik ter z zagotavljanjem načela solidarnosti in pravične delitve odgovornosti. Vzpostavljena je struktura vodenja, v okviru katere bodo države članice vzpostavile nacionalne strategije za izvajanje tega okvira, vključno s kontingentnim načrtovanjem, da se prepreči kopičenje migracijskega pritiska, in spremljanjem temeljnih pravic.

Te strategije bodo prispevale k novi evropski strategiji za izvajanje različnih elementov celovitega pristopa in določile strateški pristop k upravljanju migracij na ravni Unije, kar bo omogočilo predvidevanje tveganj in priložnosti, ki se pojavljajo pri upravljanju migracij, ter

[33] Uredba Sveta (EU, Euratom) št. 1311/2013 z dne 2. decembra 2013 o večletnem finančnem okviru za obdobje 2014–2020 (UL L 347, 20.12.2013, str. 884).

načinov, kako jih najbolje obravnavati. Komisija bo vsako leto objavila poročilo o upravljanju migracij, ki bo vključevalo kratkoročno napoved razvoja migracijskih razmer ter omogočilo pravočasen odziv na spreminjajoče se trende na področju migracij in odzive na ugotovitve okvira za spremljanje. Ta okvir bo dopolnjeval sistem rednega spremljanja migracijskih razmer, Komisija pa bo poročala o razmerah. To delo bodo podpirale dejavnosti v okviru načrt za pripravljenost na migracije in migracijske krize, zlasti dejavnosti spremljanja in poročanja iz načrta.

5.2. Solidarnostni mehanizem

- **Solidarnostni ukrepi, h katerim bodo obvezane države članice ob migracijskem pritisku**

Vzpostavljen je nov mehanizem, ki lahko zagotovi solidarnost, s katero se bo mogoče soočiti z migracijskim pritiskom. Zasnova solidarnostnega mehanizma je prožna, da se lahko uporablja v situacijah z različnimi migracijskimi tokovi in stanji. Solidarnostni prispevki, ki jih bodo morale zagotoviti države članice, zajemajo bodisi premestitev bodisi prevzem vračanja, prispevati pa je mogoče tudi k ukrepom krepitve zmogljivosti držav članic na področju azila, sprejema in vračanja ter na področju zunanje razsežnosti. Države članice bodo morale prispevati z deležem, izračunanim z uporabo razdelitvenega ključa na podlagi 50 % BDP in 50 % prebivalstva. Delež države članice prejemnice se vključi v razdelitveni ključ, da se zagotovi, da vse države članice uveljavljajo načelo pravične delitve odgovornosti.

Premestitev

Predlagano področje uporabe premestitve vključuje prosilce za mednarodno zaščito, za katere se ne uporablja postopek na meji iz Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*]. Vse pomembne povezave med osebo, ki se premesti, in državo članico premestitve so vključene kot postopkovni element. Ob migracijskem pritisku bo premestitev vključevala tudi upravičence do mednarodne zaščite do največ tri leta od datuma, ko jim je bila priznana mednarodna zaščita.

Prevzem vračanja

Predlagana uredba vključuje možnost, da se države članice odločijo, da bodo svoj solidarnostni prispevek zagotovile v obliki prevzema vračanja. Pri prevzemu vračanja se država članica zaveže, da bo podprla državo članico pod migracijskim pritiskom v tesnem sodelovanju z njo, in sicer z izvajanjem potrebnih dejavnosti za vrnitev posamično identificiranih nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav z ozemlja države članice, ki prejema obvezni solidarnostni ukrep. V ta namen bi prevzemna država članica na primer zagotavljala svetovanje nezakonito prebivajočim državljanom tretjih držav o vračanju in reintegraciji, pomagala pri prostovoljnem vračanju in reintegraciji migrantov brez urejenega statusa z uporabo svojih programov in virov, vodila ali podpirala politični dialog s tretjimi državami za omogočanje ponovnega sprejema migrantov brez urejenega statusa, ki se nahajajo v državi članici prejemnici, in zagotovila izdajo veljavnega potovalnega dokumenta. Če pa se ta prizadevanja po osmih mesecih izkažejo za neuspešna, bi prevzemna država

članica zadevne osebe prevzela na svoje ozemlje in si še naprej prizadevala za njihovo vrnitev v skladu z Direktivo 2008/115/ES o vračanju[34].

Dejavnosti, ki jih zajema prevzem vračanja, dopolnjujejo dejavnosti, ki jih izvaja Evropska agencija za mejno in obalno stražo, in med drugim vključujejo dejavnosti, ki jih Agencija ne more izvajati na podlagi svojega mandata (npr. zagotavljanje diplomatske podpore državi članici prejemnici v odnosih s tretjimi državami). Kadar države članice navedejo, da bodo prevzele vračanje, navedejo tudi državljanstva tretjih držav, za katere so pripravljene podpreti vrnitev: s tem se zagotovi, da se prevzem vračanja uporabi za vrnitev državljanov tretjih držav, za katere lahko zadevne države članice prinesejo dodano vrednost.

- **Solidarnost ob izkrcanjih oseb po operacijah iskanja in reševanja**

V letnem poročilu o upravljanju migracij bodo določene kratkoročne napovedi pričakovanih izkrcanj po takih operacijah na vseh poteh in solidarnostni odziv, ki bi bil potreben za prispevanje k potrebam držav članic izkrcanja glede premestitve prosilcev, ki niso v postopku na meji, ali potreb zadevnih držav članic po zmogljivostih. V poročilu bosta navedena tudi delež zahtevanih solidarnostnih ukrepov za vsako državo članico in skupno število državljanov tretjih držav, za katere veljajo solidarnostni ukrepi. Druge države članice nato navedejo obliko solidarnostnega ukrepa, ki ga nameravajo sprejeti, tj. bodisi premestitev prosilcev bodisi ukrepe na področju krepitve zmogljivosti ali zunanje razsežnosti.

Kadar prispevki držav članic zadoščajo za pokritje danih potreb, Komisija sprejme izvedbeni akt, s katerim vzpostavi solidarnostni fond, da bi podprla izzive, s katerimi se sooča država članica izkrcanja.

Kadar z navedenimi prispevki držav članic ni mogoče izpolniti potreb, ugotovljenih v poročilu o upravljanju migracij, bo Komisija sprejela izvedbeni akt, v katerem bo določila deleže vsake države članice z uporabo razdelitvenega ključa za premestitev. Kadar države članice navedejo, da nameravajo sprejeti ukrepe na področju zmogljivosti ali zunanje razsežnosti, Komisija določi ukrepe v izvedbenem aktu. Vendar, če bi bil obseg navedenih ukrepov držav članic na področju zmogljivosti ali zunanje razsežnosti za več kot 30 % manjši od zahtevanega števila oseb, ki se premestijo, bo Komisija zagotovila, da bodo morale države članice prispevati polovico svojega deleža k premestitvam. V takih primerih se lahko države članice odločijo za prispevek v obliki prevzema vračanja.

Komisija bo skozi vse leto ob izkrcanjih uporabljala fond in pripravila sezname za razdelitev oseb, ki se premestijo, med prispevajoče države članice za vsako izkrcanje ali skupino izkrcanj. Kadar obstaja tveganje, da solidarnostni fondi ne bodo zadoščali zaradi vse večjega števila izkrcanj, bo Komisija spremenila izvedbeni akt, v katerem bo določila dodaten obseg napovedanih ukrepov za premestitev za posamezno državo članico prejemnico ali skupino držav članic prejemnic, ki pa bi moral biti omejen na 50 % obsega, določenega v izvedbenih aktih. Poleg tega, kadar obstaja tveganje, da bo država članica izkrcanja izpostavljena migracijskemu pritisku, se lahko njen solidarnostni fond uporabi za hitro premestitev oseb, dokler ni sprejet izvedbeni akt, predviden ob pritisku. Za ta namen se lahko uporabijo tudi fondi drugih držav članic izkrcanja, dokler to ne ogroža delovanja njihovega fonda.

Kadar je v poročilu o upravljanju migracij ugotovljeno, da se države članice soočajo z določenimi izzivi ker so na njihovem ozemlju prisotni državljani tretjih držav, ki so prosilci za

[34] Direktiva 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL L 348, 24.12.2008, str. 98).

mednarodno zaščito in so poleg tega ranljivi, ne glede na to, kako so prečkali zunanje meje, se lahko solidarnostni fond uporabi tudi za hitro premestitev teh oseb.

Obvezna solidarnost ob migracijskem pritisku

Ocena migracijskega pritiska in solidarnostni odziv

Kadar država članica obvesti Komisijo, da meni, da je pod migracijskim pritiskom, vključno s tveganjem pritiska, zaradi velikega števila prihodov, tudi kadar ti prihodi izvirajo iz operacij iskanja in reševanja, bo Komisija izvedla oceno razmer ter pri tem upoštevala posamezno situacijo, ki v državi članici prevladuje, na podlagi številnih meril in razpoložljivih informacij, med drugim informacij, zbranih v okviru načrta za pripravljenost na migracije in migracijske krize. Kadar ocena pokaže, da je posamezna država članica pod migracijskim pritiskom, bo opredelila skupne potrebe države članice in navedla ustrezne ukrepe, potrebne za obravnavo razmer, vse druge države članice pa bodo prispevale z ukrepi premestitve ali prevzema vračanja ali kombinacijo takih ukrepov. Kadar je država članica sama država članica prejemnica, ni dolžna prispevati k solidarnosti. Države članice navedejo obliko prispevkov, ki jih bodo zagotovile v načrtih solidarnostnega odzivanja, ki se pošljejo Komisiji.

Poleg tega, kadar so v poročilu o migracijskem pritisku ugotovljene potrebe po drugih solidarnostnih ukrepih, namenjenih krepitvi zmogljivosti zadevne države na področju azila, sprejema ali vračanja ali na področju zunanje razsežnosti za obvladovanje migracijskih tokov, lahko prispevajoče države članice v svojih načrtih solidarnostnega odziva namesto premestitve ali prevzema vračanja navedejo tovrstne ukrepe. Taki ukrepi bi lahko imeli različne oblike, od pomoči pri vzpostavljanju okrepljenih sprejemnih zmogljivosti, vključno z infrastrukturo ali drugimi sistemi za izboljšanje pogojev za sprejem prosilcev za azil. To bi lahko vključevalo tudi financiranje, namenjeno upravljanju azilnih in migracijskih razmer v določeni tretji državi, iz katere izhajajo posamezni migracijski tokovi v posamezno državo članico. Na področju vračanja bi lahko taki ukrepi vključevali na primer finančno ali drugo pomoč, osredotočeno na infrastrukturo in objekte, ki bi lahko bili potrebni za izboljšanje izvrševanja vrnitev ali zagotavljanje materialnih ali prevoznih sredstev za izvajanje operacij. Kadar Komisija oceni, da so sorazmerni z deležem države članice in v skladu s cilji iz Sklada za azil in migracije, bodo ti prispevki določeni v izvedbenem aktu.

Vendar, če bi bil obseg navedenih ukrepov držav članic na področju zmogljivosti ali zunanje razsežnosti za več kot 30 % manjši od zahtevanega števila oseb, ki se premestijo ali za katere se prevzame vračanje, bo Komisija zagotovila, da bodo morale države članice prispevati polovico svojega deleža k tem ukrepom.

Država članica lahko prav tako zahteva odbitek v višini 10 % svojega deleža, če lahko dokaže, da je bila v preteklih petih letih odgovorna za več kot dvakrat toliko prošenj za mednarodno zaščito na prebivalca, kot je povprečje EU. Zmanjšanje se nato sorazmerno razdeli med druge države članice.

Izvedbeni akti Komisije za solidarnostne ukrepe

Komisija bo v dveh tednih od predložitve načrtov solidarnostnega odziva sprejela izvedbeni akt, ki določa solidarnostne ukrepe, ki jih morajo države članice sprejeti v korist države članice pod migracijskim pritiskom.

V izvedbenem aktu bo določeno skupno število oseb, ki se premestijo in/ali za katere se prevzame vračanje, pri čemer se upoštevajo zmogljivosti in potrebe države članice prejemnice

na področju azila in vračanja, opredeljene v oceni, ter določi delež vsake države članice na podlagi razdelitvenega ključa, prilagojen v skladu z zahtevami držav članic, ki so dokazale, da so upravičene do odbitka. V njem bodo navedeni tudi ukrepi na področju krepitve zmogljivosti, operativne podpore ali ukrepov na področju zunanje razsežnosti, ki jih prispevajoče države članice sprejmejo namesto premestitve ali prevzema vračanja.

Izvedbeni akt se sprejme v skladu s členom 8 Uredbe (EU) št. 182/2011, pri čemer se na podlagi ustrezno utemeljenih nujnih razlogov zaradi migracijskega pritiska v državi članici prejemnici na Komisijo prenese pooblastilo za sprejemanje izvedbenih aktov, ki se začnejo uporabljati takoj in ostanejo v veljavi za obdobje, ki ni daljše od enega leta.

- **Splošne določbe glede solidarnosti**

Solidarnostni forum

Ob migracijskem pritisku, kadar solidarnostni prispevki, ki jih države članice navedejo v načrtih solidarnostnega odziva, ne ustrezajo potrebam, opredeljenim v oceni migracijskega pritiska, Komisija skliče solidarnostni forum, ki bo državam članicam omogočil, da v svojih načrtih solidarnostnega odziva prilagodijo kategorijo svojih prispevkov.

Kadar napovedani solidarnostni prispevki ne zadoščajo za zagotovitev učinkovitega delovanja solidarnostne podpore za izkrcanja po operacijah iskanja in reševanja, Komisija skliče solidarnostni forum, preden sprejme dodatni izvedbeni akt iz navedenega člena.

Druge oblike solidarnosti

Država članica lahko kadar koli zaprosi druge države članice za prostovoljno solidarnostno podporo. Vsaka država članica lahko prostovoljno prispeva v korist navedene države članice, vključno s premestitvijo prosilcev za mednarodno zaščito, za katere se uporablja postopek na meji v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*], ali nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav. Poleg tega lahko države članice prostovoljno prispevajo k okrepitvi zmogljivosti držav članic na področju azila, sprejema in vračanja ter na področju zunanje razsežnosti. Države članice, ki so prispevale ali nameravajo prispevati s solidarnostnimi ukrepi, o tem obvestijo Komisijo s predložitvijo načrta solidarnostne podpore, priloženega k temu predlogu. Kadar takšni prostovoljni prispevki ustrezajo ukrepom, določenim v izvedbenem aktu v zvezi z migracijskim pritiskom, se raven prispevkov držav članic odšteje od deleža, navedenega v izvedbenem aktu.

Postopek premestitve

Predlagana uredba določa postopke, ki jih je treba upoštevati pred premestitvijo in po njej, ter obveznosti tako države članice prejemnice kot države članice premestitve. Obveznosti države članice prejemnice vključujejo določbe v zvezi z identifikacijo in registracijo zadevnih oseb za namene premestitve ter obveznost zagotovitve, da zadevna oseba ne predstavlja nevarnosti za nacionalno varnost ali javni red. Kadar država članica prejemnica ugotovi, da zadevna oseba predstavlja takšno varnostno tveganje, se ta oseba ne premesti. Kadar je oseba, ki se premesti, prosilec, mora država članica prejemnica, preden začne postopek premestitve, najprej oceniti, ali morda nje same na podlagi meril, povezanih z združitvijo družine ali prebivanjem/vizumom, ni mogoče določiti za odgovorno državo članico, saj bi utegnila biti taka oseba tesno povezana z državo članico prejemnico in se ne bi smela premestiti drugam. Obveznosti države članice premestitve vključujejo obveznost premestitve osebe, ki ne ogroža nacionalne varnosti ali javnega reda, in, kadar je oseba prosilec, obveznost izvedbe postopka

za določitev odgovorne države članice, če to ni bilo storjeno v državi članici prejemnici. Kadar je oseba upravičenec do mednarodne zaščite, mora država članica premestitve samodejno priznati zadevni status, ki ga je priznala država članica prejemnica, da upravičenec ohrani svoj status in ustrezne pravice, tudi če je premeščen v drugo državo članico.

Postopek prevzema vračanja

Država članica, ki se zaveže k prevzemu vračanja, mora sodelovati z državo članico prejemnico in se z njo tesno usklajevati, da določi specifične podporne ukrepe, ki so potrebni za vrnitev posamično identificiranih nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav z ozemlja države članice prejemnice. Na podlagi rezultatov usklajevanja med zadevnima državama članicama bi prevzemna država članica sprejela potrebne ukrepe za omogočitev in uspešno dokončanje postopkov vračanja, na primer z zagotavljanjem podpore pri prostovoljni vrnitvi in reintegraciji s pomočjo, z vodenjem ali podpiranjem političnega dialoga z določenimi tretjimi državami, zagotavljanjem identifikacije in izdaje veljavnih potovalnih dokumentov ali organizacijo praktičnih ureditev za operacije vračanja, kot so čarterski ali redni leti. V tej fazi je država članica prejemnica kljub temu še vedno odgovorna za izvajanje postopkov vračanja (npr. za izdajo odločbe o vrnitvi, pritožbe) v zvezi z zadevnimi posamezniki in pri tem uporablja direktivo o vračanju.

Prevzemne države članice bi podporne ukrepe izvajale v vnaprej določenem osemmesečnem obdobju. To obdobje bi se začelo z dnem, ko Komisija sprejme izvedbeni akt za solidarnostne ukrepe ob migracijskem pritisku. Če za državljane tretjih držav, katerih vračanje se prevzame, ob sprejetju izvedbenega akta še ne velja odločba o vrnitvi, se obdobje šteje od datuma izdaje odločbe o vrnitvi ali, če so osebe neuspešno zaprosile za azil in so posledično prejele odločbo o vrnitvi, od trenutka, ko državljani tretjih držav nimajo več pravice do zadrževanja in se na ozemlju zadevne države članice ne smejo več zadrževati.

Če vrnitve kljub skupnim prizadevanjem zadevnih držav članic ob izteku osemmesečnega obdobja niso bile uspešno izvedene, bi bili državljani tretjih držav predani na ozemlje prevzemne države članice. V ta namen bi se smiselno uporabljal postopek, opisan v prejšnjem oddelku.

- **Finančna podpora**

Predlog določa finančne spodbude za premestitev. Dodeljevali se bodo finančni prispevki v višini 10 000 EUR na premeščeno osebo (tudi po prevzemu vračanja, če vrnitev ni bila uspešna). Za premestitev mladoletnikov brez spremstva je določen finančni prispevek v višini 12 000 EUR. Poleg tega se bo dodelil finančni prispevek v višini 500 EUR za kritje stroškov predaje oseb v zvezi s premestitvijo in v zvezi s postopki iz te uredbe.

- **Spremembe drugih zakonodajnih instrumentov**

Predlog vključuje spremembo Uredbe (EU) XXX/XXX [*Sklad za azil in migracije*], da se uvedejo finančne določbe, na katerih temelji ta predlagana uredba.

Predlog vključuje tudi spremembo Direktive 2003/109/ES (direktiva o rezidentih za daljši čas). Za osebe, ki potrebujejo zaščito, bo možnost pridobitve statusa rezidenta za daljši čas v krajšem obdobju pomemben prispevek k omogočanju polne in hitre integracije upravičencev do mednarodne zaščite v državo članico prebivanja. Upravičenci do mednarodne zaščite bi morali imeti možnost pridobitve statusa rezidenta za daljši čas v državi članici, ki jim je priznala mednarodno zaščito, in sicer po treh letih zakonitega in neprekinjenega prebivanja v tej državi članici, pri čemer je treba zagotoviti, da bodo se bodo glede drugih pogojev za pridobitev statusa za upravičence do mednarodne zaščite uporabljali enaki pogoji kot za druge državljane tretjih držav.

5.3. Racionalizacija postopka za določitev odgovornosti in izboljšanje njegove učinkovitosti

Z namenom zagotovitve, da postopek določitve odgovornosti za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito deluje nemoteno in trajnostno, da izpolnjuje cilj hitrega dostopa do postopka obravnave in zaščite tistih, ki jo potrebujejo, ter z namenom odvračanja od nedovoljenega gibanja, se predlagajo številne izboljšave sistema, zlasti:

- Obveznost prosilca, da vloži vlogo bodisi v državi članici prvega nezakonitega vstopa ali v primeru zakonitega bivanja v tej državi članici, kot je bilo predlagano leta 2016. Prosilec se mora nato nahajati v navedeni državi članici med postopkom določitve in v odgovorni državi članici po tej določitvi. Cilj je zagotoviti urejeno upravljanje tokov, olajšati določitev odgovorne države članice in s tem hitrejši dostop do postopka za priznanje mednarodne zaščite ter preprečiti nedovoljeno gibanje. S to spremembo je pojasnjeno, da prosilec nima niti pravice do izbire države članice, v kateri vloži prošnjo, niti države članice, odgovorne za obravnavo prošnje. V primeru neizpolnjevanja te obveznosti je prosilec do materialnih pravic pri sprejemu upravičen samo tam, kjer se mora nahajati.
- Osebe, ki jim je bila priznana takojšnja zaščita v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o ravnanju v kriznih razmerah in primeru višje sile na področju migracij in azila*], so vključene v opredelitev prosilca, da se zagotovi, da država članica, ki je priznala navedeni status zaščite, kljub temu, da njihove prošnje še niso rešene (so začasno odložene), ni oproščena obveznosti določitve odgovorne države članice ter spoštovanja meril in mehanizmov iz te uredbe. Kadar je za odgovorno državo članico določena druga država članica, bi morala takojšnja zaščita po predaji prenehati. Če se zadevne osebe preselijo v druge države članice in tam zaprosijo za mednarodno zaščito, bi jih morala odgovorna država članica prav tako ponovno sprejeti v skladu s postopki iz te uredbe.
- Kot je bilo predlagano leta 2016, uredba uvaja obveznost, da morajo države članice pred uporabo meril za določitev odgovorne države članice zagotoviti, da oseba pred izvedbo predaje ne ogroža nacionalne varnosti ali javnega reda države članice. Ta obveznost velja za vse osebe, za katere se uporabljajo postopki iz ter uredbe, čeprav se za osebo ni opravilo širše preverjanje ali se zanjo iz katerega koli drugega razloga ni opravilo varnostno preverjanje. Prva država članica, v kateri je bila prošnja registrirana, mora pred uporabo meril odgovornosti presoditi, ali obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da prosilca predstavlja nevarnost za nacionalno varnost ali javni red države članice. Če presoja pokaže, da prosilec predstavlja varnostno tveganje, ta država članica postane odgovorna država članica. Če zadevna oseba predstavlja tveganje za varnost po določitvi odgovornosti, se predaja lahko izvede pod pogojem, da se spoštuje posebna določba, ki se nanaša na izmenjavo informacij v zvezi z varnostjo.
- Okrepljena je zahteva po sodelovanju prosilcev, da se organom zagotovijo vse informacije, potrebne za določitev odgovorne države članice in ali prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, ter da se prepreči izogibanje pravilom, zlasti pobeg. Uredba določa sorazmerne obveznosti za prosilce v zvezi s pravočasnim zagotavljanjem vseh elementov in informacij, relevantnih za določitev odgovorne države članice, ter v zvezi s sodelovanjem s pristojnimi organi držav članic. Izrecno je tudi navedeno, da se morajo prosilci nahajati v zadevni državi članici in biti dosegljivi za organe zadevne države članice ter spoštovati odločitev o predaji. Neizpolnjevanje pravnih obveznosti iz Uredbe bo imelo sorazmerne postopkovne posledice za prosilca, kot je izključitev sprejemanja informacij, ki so bile neupravičeno predložene prepozno.

- Uredba razširja obseg informacij, ki jih je treba zagotoviti prosilcem. Namen osebnega razgovora je poenostavitev postopka za določitev odgovorne države članice, pri čemer osebni razgovor pripomore k pridobivanju vseh potrebnih informacij. Vendar pa ne bi smel povzročiti zavlačevanja postopka, če je prosilec pobegnil ali če so bile zadostne informacije že predložene.
- Pravilo, da se merila določijo na podlagi položaja v času, ko je bila prošnja najprej registrirana v državi članici, se uporablja za vsa merila, vključno s tistimi, ki se nanašajo na družinske člane in mladoletnike. Jasno določen rok za predložitev relevantnih informacij bo omogočil hitro oceno in odločitev.
- Uredba ohranja razširjeno opredelitev družinskih članov iz leta 2016 na dva načina: in sicer (1) vključuje sorojenca ali sorojence prosilca ter (2) družinska razmerja, ki so se oblikovala po zapustitvi države izvora vendar pred prihodom na ozemlje države članice. Sorojenci so ciljna, a pomembna kategorija, pri kateri je možnost dokazovanja in preverjanja družinskega razmerja razmeroma preprosta, zato je možnost zlorabe majhna. Razširitev na družine, ki so se oblikovale med tranzitom, odraža nedavne migracijske pojave, kot so daljša bivanja zunaj države izvora pred prihodom v EU, tudi v begunskih taborih. Te ciljno usmerjene razširitve opredelitve družine so namenjene zagotovitvi pomembne povezave med zadevno osebo in odgovorno državo članico, pri čemer se upoštevajo tudi širše posledice za zadevne družine; zato se pričakuje, da se bo s tem zmanjšalo tveganje nedovoljenega gibanja ali pobega oseb, ki so zajete v razširjenih pravilih.
- Pravila o dokazih, ki so potrebni za določitev odgovornosti, so prožnejša, zlasti da se omogoči učinkovita združitev družine. Pravila pojasnjujejo, da formalni dokazi, kot so izvirna dokumentarna dokazila in testi DNK, ne bi smeli biti potrebni v primerih, ko so posredni dokazi skladni, preverljivi in dovolj podrobni, da se določi odgovornost.
- Predlaga se več sprememb za racionalizacijo in okrepitev meril odgovornosti iz členov 19, 21 in 22. Da bi okrepili stabilnost sistema, so bila v členu 19 pojasnjena merila odgovornosti v zvezi z vizumi in dokumenti za prebivanje, njihova uporaba pa podaljšana na tri leta. Prav tako je bila v členu 21 o nezakonitem vstopu klavzula o prenehanju odgovornosti po 12 mesecih od nezakonitega vstopa podaljšana na tri leta, klavzula o nezakonitem prebivanju pa je bila črtana, saj se je izkazalo, da je njena uporaba v praksi zapletena zaradi težav pri zagotavljanju potrebnih dokazil. V zvezi z merilom za vstop brez vizumske obveznosti se črta tudi izjema v zvezi z naknadnimi vstopi v države članice, za katere je odpravljena potreba po vstopnem vizumu, v skladu s pristopom, da bi morala biti za obravnavo praviloma odgovorna država članica prvega vstopa, in z namenom preprečevanja nedovoljenega gibanja po vstopu.
- Poleg tega se doda novo merilo v zvezi s posedovanjem diplome ali dokazila o kvalifikaciji, ki ga izda izobraževalna ustanova s sedežem v posamezni državi članici, da se prosilcu zagotovi, da njegovo prošnjo obravnava država članica, s katero ima pomembne vezi. Taka diploma ali dokazilo o kvalifikaciji bi moralo predstavljati vsaj srednješolsko izobrazbo, enakovredno drugi ravni mednarodne standardne klasifikacije izobrazbe, ki jo vodi izobraževalna ustanova ali visokošolski zavod, opredeljen v Direktivi (EU) 2016/801 Evropskega parlamenta in Sveta[35], v skladu z nacionalnim pravom ali upravno prakso držav članic.

[35] Direktiva (EU) 2016/801 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene raziskovanja, študija, opravljanja pripravništva, prostovoljskega dela, programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov in dela varušk *au pair* (UL L 132, 21.5.2016, str. 21).

- Uredba določa krajše roke za različne faze postopka, da se pospeši postopek odločanja in s tem zagotovi hitrejši dostop prosilca do azilnega postopka. To zadeva roke za predložitev zahteve za sprejem in odgovor nanjo, razen v zvezi z mladoletniki brez spremstva, predložitev obvestila o ponovnem sprejemu in sprejetje odločitve o predaji.
- Iztek rokov bo le v določenih primerih povzročil prenos odgovornosti med državami članicami. Zdi se, da je zaradi takega prenosa odgovornosti prihajalo do izogibanja pravilom in oviranja postopka. Pravila, ki privedejo do prenosa odgovornosti, kadar je rok za pošiljanje obvestila o ponovnem sprejemu potekel, so bila zato črtana, pa tudi pravila, ki privedejo do prenehanja ali prenosa odgovornosti zaradi ravnanja prosilca. Če prosilec pobegne iz države članice, da bi se izognil predaji v odgovorno državo članico, lahko država članica, ki izvede predajo, preostali čas šestmesečnega roka uporabi za izvedbo predaje od trenutka, ko je prosilec znova dosegljiv za organe.
- Kot je bilo predlagano leta 2016, so bile zahteve za ponovni sprejem preoblikovane v preprosta obvestila o ponovnem sprejemu, saj bo iz zadetka v sistemu Eurodac razvidno, katera je odgovorna država članica. Država članicam ki predloži obvestilo, bo imela zdaj možnost, da hitro ugovarja obvestilu z utemeljitvijo, da se uporabljajo omejena pravila za prenos in prenehanje odgovornosti, tj. kadar druga država članica ni pravočasno predala osebe odgovorni državi članici, je uporabila diskrecijsko klavzulo ali je zadevna oseba zapustila ozemlje držav članic v skladu z odločbo o vrnitvi. To bo pomembno orodje za obvladovanje nedovoljenega gibanja glede na trenutno razširjenost obvestil za ponovni sprejem namesto zahtev za sprejem.
- Uvedena je bila obveznost za odgovorno državo članico, da ponovno sprejme upravičenca do mednarodne zaščite ali preseljeno osebo, ki je vložila prošnjo ali je nezakonito prisotna v drugi državi članici. Ta obveznost bo državam članicam zagotovila potrebno pravno orodje za izvrševanje predaj nazaj, kar je pomembno za omejitev nedovoljenega gibanja.
- Pravila glede pravnih sredstev so bila prilagojena, da bi se znatno pospešil in uskladil pritožbeni postopek. Predlog poleg pojasnitve prosilčeve pravice, da zahteva odložilni učinek odločitve o predaji med postopkom pritožbe ali ponovnega pregleda, določa poseben, kratek rok, v katerem morajo sodišča sprejeti take odločitve.
- Spravni postopek kot mehanizem za reševanje sporov, ki ni bil uradno uporabljen, odkar je bil določen v Dublinski konvenciji iz leta 1990 (čeprav v nekoliko drugačni obliki), se spremeni, da bi postal bolj uporaben in bi bila njegova uporaba lažja.
- Cilje obstoječega mehanizma zgodnjega opozarjanja in pripravljenosti bo prevzela nova Agencija Evropske unije za azil, kot je določeno zlasti v poglavju 5 o spremljanju in ocenjevanju ter poglavju 6 o operativni in tehnični podpori v predlogu o Agenciji Evropske unije za azil. Zato se je v tej uredbi ohranilo črtanje tega mehanizma, predlaganega leta 2016.
- Vzpostavi se mreža pristojnih enot, katerih delovanje koordinira Agencija Evropske unije za azil, da bi se okrepila praktično sodelovanje in izmenjava informacij o vseh zadevah v zvezi z uporabo te uredbe, vključno z razvojem praktičnih orodij in navodil.
- V zvezi z mladoletniki brez spremstva predlog pojasnjuje, da je odgovorna država članica, v kateri je mladoletnik najprej vložil prošnjo za mednarodno zaščito, razen če se dokaže, da to ni v mladoletnikovo korist. To pravilo bo omogočilo hitro določitev odgovorne države članice in posledično hiter dostop te ranljive skupine prosilcev do postopka, tudi ob upoštevanju predlaganih krajših rokov.
- Določba o jamstvih za mladoletnike brez spremstva je prilagojena tako, da se poveča uporabnost ocen otrokove koristi. Tako pred predajo mladoletnika brez spremstva v drugo državo članico država članica, ki izvede predajo, zagotovi, da bo ta država članica nemudoma sprejela potrebne ukrepe v skladu z uredbo o azilnem postopku in

direktivo o pogojih za sprejem. Prav tako je določeno, da mora biti pred kakršno koli odločitvijo o predaji mladoletnika brez spremstva opravljena ocena njegove koristi, ki jo hitro pripravi usposobljeno osebje.

2020/0279 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o upravljanju azila in migracij ter spremembi Direktive Sveta 2003/109/ES in predlagane Uredbe (EU) XXX/XXX [Sklad za azil in migracije]

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 78(2)(e) ter člena 79(2)(a), (b) in (c) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[36],

ob upoštevanju mnenja Odbora regij[37],

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Unija, kot območje svobode, varnosti in pravice, bi morala odpraviti nadzor za osebe na notranjih mejah in oblikovati skupno politiko na področju azila, priseljevanja in upravljanja zunanjih meja Unije, ki bi temeljila na solidarnosti med državami članicami in bila pravična do državljanov tretjih držav.

(2) To zahteva celovit pristop, katerega namen je okrepiti medsebojno zaupanje med državami članicami in zbližati politike na področju upravljanja azila in migracij, ter poglobiti odnose z zadevnimi tretjimi državami, ob priznavanju, da je uspeh takšnega pristopa odvisen od skupne in integrirane obravnave vseh sestavnih delov.

(3) Ta uredba bi morala prispevati k celovitemu pristopu, in sicer z določitvijo skupnega okvira za ukrepe Unije in držav članic na področju politik upravljanja azila in migracij ter z izoblikovanjem načela solidarnosti in pravične delitve odgovornosti v skladu s členom 80 Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: PDEU). Države članice bi morale zato k celovitemu pristopu prispevati s sprejetjem vseh potrebnih ukrepov, da se med drugim zagotovi dostop do mednarodne zaščite in ustreznih pogojev za sprejem pomoči potrebnim, da se omogoči dejanska uporaba pravil za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, da se vrnejo nezakonito prebivajoči državljani tretjih držav, da se preprečijo

[36] UL C , , str. .
[37] UL C , , str. .

nedovoljene migracije in nedovoljeno gibanje med njimi ter da se zagotovi podpora drugim državam članicam v obliki solidarnostnih prispevkov.

(4) Skupni okvir bi moral združiti upravljanje skupnega evropskega azilnega sistema in upravljanje migracijske politike. Z migracijsko politiko bi morali zagotoviti učinkovito upravljanje migracijskih tokov, pravično obravnavo državljanov tretjih držav, ki zakonito prebivajo v državah članicah, ter preprečevanje nezakonitih migracij in tihotapljenja migrantov ter okrepljene ukrepe za boj proti njima.

(5) Skupni okvir je potreben za uspešno obvladovanje vse pogostejših mešanih prihodov, tj. prihodov oseb, ki potrebujejo mednarodno zaščito, in tistih, ki je ne potrebujejo, ter za priznanje, da izzivi zaradi nezakonitih prihodov migrantov v Unijo ne bi smeli bremeniti posameznih držav članic, temveč Unijo kot celoto. Da se državam članicam zagotovijo potrebna orodja za obvladovanje teh izzivov, bi bilo treba v področje uporabe te uredbe poleg prosilcev za mednarodno zaščito vključiti tudi migrante brez urejenega statusa. Področje uporabe te uredbe bi moralo vključevati tudi upravičence do mednarodne zaščite, preseljene ali sprejete osebe in osebe, ki se jim odobri takojšnja zaščita.

(6) Da se upošteva vsevladni pristop ter zagotovita skladnost in učinkovitost ukrepov, ki jih sprejmejo Unija in njene države članice v okviru svojih pristojnosti, je potrebno integrirano oblikovanje politik na področju upravljanja azila in migracij, vključno z njihovimi notranjimi in zunanjimi deli, kar je tudi del celovitega pristopa.

(7) Države članice bi morale razpolagati z zadostnimi kadri in finančnimi viri ter infrastrukturo, da bi lahko učinkovito izvajale politike upravljanja azila in migracij, in bi morale zagotoviti ustrezno usklajevanje med relevantnimi nacionalnimi organi in nacionalnimi organi drugih držav članic.

(8) Komisija bi morala v okviru strateškega pristopa sprejeti evropsko strategijo upravljanja azila in migracij za izvajanje politik upravljanja azila in migracij. Ta strategija bi morala temeljiti na ustreznih poročilih in analizah, ki bi jih pripravile agencije Unije, ter na nacionalnih strategijah držav članic.

(9) Nacionalne strategije držav članic bi morale vključevati informacije o kontingentnem načrtovanju in izvajanju načel integriranega oblikovanja politik, solidarnosti in pravične delitve odgovornosti iz te uredbe ter pravnih obveznosti, ki izhajajo iz nje, na nacionalni ravni.

(10) Da bi vzpostavili učinkovit sistem spremljanja, ki bo zagotavljal izvajanje pravnega reda na področju azila, bi bilo treba v teh strategijah upoštevati tudi rezultate spremljanja, ki sta ga izvedla Agencija Evropske unije za azil in Frontex, rezultate ocenjevanja v skladu z Uredbo Sveta (EU) št. 1053/2013 kot tudi rezultate spremljanja v skladu s členom 7 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o preverjanju*].

(11) Komisija bi morala vsako leto sprejeti poročilo o upravljanju migracij, v katerem bi opredelila verjetni razvoj migracijskih razmer ter pripravljenost Unije in držav članic, da se nanje odzovejo in se prilagodijo, pri čemer bi morala upoštevati, kako pomembno je zagotoviti, da bo Unija pripravljena in bo kos razvijajočim se razmeram na področju azila in migracij. Poročilo bi moralo vključevati tudi rezultate poročanja o spremljanju, ki je predvideno v nacionalnih strategijah, in v primeru očitnih pomanjkljivosti predlagati izboljšave.

(12) Da bi se zagotovila potrebna orodja za pomoč državam članicam pri reševanju izzivov, ki se lahko pojavijo, kadar so na ozemlju države članice prisotni državljani tretjih držav, ki so ranljivi prosilci za mednarodno zaščito, ne glede na to, kako so prečkali

zunanje meje, bi moralo biti v poročilu navedeno tudi, ali se navedene države članice soočajo s takimi izzivi. Navedene države članice bi morale imeti tudi možnost, da se pri premeščanju ranljivih oseb oprejo na uporabo „solidarnostnega fonda“.

(13) Za učinkovito izvajanje skupnega okvira ter za opredelitev vrzeli, obravnavanje izzivov in preprečevanje kopičenja migracijskega pritiska bi morala Komisija spremljati migracijske razmere in o njih redno poročati.

(14) Učinkovita politika vračanja je bistven element dobro delujočega sistema Unije za upravljanje azila in migracij, v katerem bi se osebe, ki nimajo pravice do zadrževanja na ozemlju Unije, morale vrniti. Glede na to, da se lahko za zajeten delež prošenj za mednarodno zaščito šteje, da so neutemeljene, je treba okrepiti učinkovitost politike vračanja. S povečanjem učinkovitosti vračanja in zmanjšanjem vrzeli med azilnim postopkom in postopkom vračanja bi se pritisk na azilni sistem zmanjšal, kar bi olajšalo uporabo pravil za določanje države članice, odgovorne za obravnavanje navedenih prošenj, ter prispevalo k dejanskemu dostopu do mednarodne zaščite za tiste, ki jo potrebujejo.

(15) Za okrepitev sodelovanja s tretjimi državami na področju vračanja in ponovnega sprejema nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav je treba razviti nov mehanizem, ki bo vključeval vse ustrezne politike in orodja EU, da se izboljša koordinacija različnih ukrepov na različnih področjih politike, razen migracij, ki jih lahko Unija in države članice sprejmejo v ta namen. Navedeni mehanizem bi moral temeljiti na analizi, izvedeni v skladu z Uredbo (ES) št. 810/2019 Evropskega parlamenta in Sveta[38], ali na katerih koli drugih razpoložljivih informacijah ter upoštevati splošne odnose Unije s tretjo državo. Prav tako bi moral podpirati izvajanje prevzema vračanja.

(16) Da se zagotovi pravična delitev odgovornosti in uravnoteženost prizadevanj držav članic, bi bilo treba vzpostaviti solidarnostni mehanizem, ki bi bil učinkovit in bi zagotavljal, da imajo prosilci hiter dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite. Tak mehanizem bi moral določati različne vrste solidarnostnih ukrepov ter biti prožen, da bi se lahko prilagajal spreminjajoči se naravi migracijskih izzivov, s katerimi se soočajo države članice.

(17) Glede na to, da je treba zagotoviti nemoteno delovanje solidarnostnega mehanizma, ki ga vzpostavlja ta uredba, bi morala Komisija ustanoviti in sklicati solidarnostni forum, ki bi ga sestavljali predstavniki vseh držav članic.

(18) Glede na posebne značilnosti izkrcanj v okviru operacij iskanja in reševanja, ki jih izvajajo države članice ali zasebne organizacije bodisi po navodilih držav članic bodisi samostojno v okviru migracij, bi bilo treba v tej uredbi določiti poseben postopek, ki bi se uporabljal za osebe, izkrcane po teh operacijah, ne glede na obstoj migracijskega pritiska.

(19) Glede na ponavljajočo se naravo izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja na različnih migracijskih poteh bi bilo treba v letnem poročilu o upravljanju migracij določiti kratkoročne napovedi izkrcanj, predvidenih po takih operacijah, in solidarnostni odziv, ki bi bil potreben za izpolnitev potreb držav članic izkrcanja. Komisija bi morala sprejeti izvedbeni akt o vzpostavitvi nabora solidarnostnih ukrepov (v nadaljnjem besedilu: solidarnostni fond), da bi državi članici izkrcanja pomagala pri

[38] Uredba (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) (UL L 243, 15.9.2009, str. 1).

reševanju izzivov ob takšnih izkrcanjih. Takšni ukrepi bi morali vključevati premestitev prosilcev za mednarodno zaščito, ki niso v postopku na meji, ali ukrepe za krepitev zmogljivosti na področju azila, sprejema in vračanja, ali pa operativno podporo oziroma ukrepe z zunanjo razsežnostjo.

(20) Da se zagotovi pravočasen odziv na specifične razmere zaradi izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja, bi morala Komisija s pomočjo agencij Unije omogočiti hitro premestitev upravičenih prosilcev za mednarodno zaščito, ki niso v postopku na meji. Agencija Evropske unije za azil in Evropska agencija za mejno in obalno stražo bi morali pod vodstvom Komisije pripraviti seznam upravičenih oseb, ki se premestijo, z navedbo razdelitve navedenih oseb med prispevajoče države članice.

(21) Izkrcane osebe bi bilo treba sorazmerno razdeliti med države članice.

(22) Skupni prispevek vsake države članice v solidarnostni fond bi bilo treba določiti tako, da države članice navedejo ukrepe, s katerimi želijo prispevati. Komisijo bi bilo treba pooblastiti, da lahko, kadar prispevki držav članic ne zadostujejo za zagotovitev trajnostnega solidarnostnega odziva, sprejme izvedbeni akt, v katerem se določi skupno število državljanov tretjih držav, ki bodo vključeni v premestitev, in delež tega števila za vsako državo članico, izračunan z uporabo razdelitvenega ključa na podlagi števila prebivalcev in BDP vsake države članice. Kadar bi bil obseg navedenih ukrepov držav članic na področju zmogljivosti ali zunanje razsežnosti za več kot 30 % manjši od skupnega števila potreb po premestitvah, opredeljenih v poročilu o upravljanju migracij, bi morala imeti Komisija možnost, da prilagodi prispevke teh držav članic, ki bi morale nato prispevati polovico svojega deleža, določenega z uporabo razdelitvenega ključa bodisi s premestitvijo bodisi s prevzemom vračanja, odvisno od navedb.

(23) Za zagotovitev stalne razpoložljivosti podpornih ukrepov za obravnavanje posebnih razmer ob izkrcanjih po operacijah iskanja in reševanja bi morala Komisija v primeru, ko se zaradi števila izkrcanj po operacijah iskanja in reševanja porabi 80 % solidarnostnega fonda za eno ali več držav članic prejemnic, sprejeti spremenjene izvedbene akte, s katerimi bi za 50 % povečala skupno število prispevkov.

(24) Solidarnostni mehanizem bi se moral uporabljati tudi za obvladovanje migracijskega pritiska, zlasti za tiste države članice, ki so ali bi lahko bile izpostavljene migracijskemu pritisku zaradi svoje geografske lege. V ta namen bi morala Komisija sprejeti poročilo, v katerem bi opredelila, ali je država članica pod migracijskim pritiskom, in določila ukrepe, ki bi tej državi članici lahko pomagali pri obvladovanju migracijskega pritiska.

(25) Komisija bi morala pri ocenjevanju, ali je država članica pod migracijskim pritiskom, na podlagi obsežne kvalitativne ocene upoštevati številne dejavnike, vključno s številom prosilcev za azil, nezakonitimi prehodi meje, izdanimi in izvršenimi odločbami o vrnitvi ter odnosi z zadevnimi tretjimi državami. Solidarnostni odziv bi moral biti zasnovan za vsak primer posebej, da bi bil prilagojen potrebam zadevne države članice.

(26) Premestiti bi bilo treba samo osebe, za katere je bolj verjetno, da bodo imele pravico do zadrževanja v Uniji. Zato bi bilo treba področje uporabe premestitve prosilcev za mednarodno zaščito omejiti na tiste, za katere se ne uporablja postopek na meji iz Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*].

(27) Solidarnostni mehanizem bi moral vključevati ukrepe za spodbujanje pravične delitve odgovornosti in uravnoteženosti prizadevanj držav članic, tudi na področju vračanja.

Država članica bi se morala s prevzemom vračanja zavezati, da bo podpirala državo članico pod migracijskim pritiskom pri izvajanju potrebnih dejavnosti za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav, pri čemer je treba upoštevati, da je država članica prejemnica še naprej odgovorna za izvedbo vrnitve, dokler se posamezniki nahajajo na njenem ozemlju. Kadar je vračanje po osmih mesecih neuspešno, bi morale prevzemne države članice te osebe prevzeti v skladu s postopki iz te uredbe in uporabiti Direktivo 2008/115/ES; države članice lahko po potrebi na podlagi Direktive Sveta 2001/40/ES[39] priznajo odločbo o vrnitvi, ki jo je izdala država članica prejemnica. Prevzem vračanja bi moral biti del skupnega sistema EU za vračanje, vključno z operativno podporo, ki se zagotavlja prek Evropske agencije za mejno in obalno stražo, ter uporabo usklajevalnega mehanizma za spodbujanje učinkovitega sodelovanja s tretjimi državami na področju vračanja in ponovnega sprejema.

(28) Države članice bi morale z izpolnitvijo načrta solidarnostnega odziva sporočiti obliko solidarnostnih prispevkov, ki jih bodo ponudile. Kadar so države članice same države članice prejemnice, jim ne bi bilo treba ponuditi solidarnostnih prispevkov drugim državam članicam. Hkrati, kadar je država članica v preteklih letih zaradi velikega števila prošenj za mednarodno zaščito nosila veliko migracijsko breme, bi morala imeti možnost, da zaprosi za zmanjšanje svojega deleža solidarnostnega prispevka v korist držav članic, ki so pod migracijskim pritiskom, če tak prispevek sestavljajo premestitve ali prevzemi vračanja. To zmanjšanje bi bilo treba sorazmerno razdeliti med druge države članice, ki sprejmejo take ukrepe.

(29) Kadar so v poročilu o upravljanju migracij opredeljene potrebe posamezne države članice, ki je pod migracijskim pritiskom, kar zadeva ukrepe zmogljivosti na področju azila, sprejema in vračanja ali zunanje razsežnosti, bi morale imeti prispevajoče države članice možnost, da prispevajo k tem potrebam, namesto da prispevajo s premestitvijo ali prevzemom vračanja. Da se zagotovi sorazmernost teh prispevkov z deležem prispevajoče države članice, bi morala imeti Komisija možnost, da v izvedbenem aktu poveča ali zmanjša take prispevke. Kadar bi bil obseg navedenih ukrepov držav članic na področju zmogljivosti ali zunanje razsežnosti za več kot 30 % manjši od zahtevanega števila oseb, ki se premestijo ali za katere se prevzame vračanje, bi morala imeti Komisija možnost, da prilagodi prispevke teh držav članic, da bi zagotovila, da prispevajo polovico svojega deleža v obliki premestitev ali prevzemov vračanja.

(30) Da se zagotovi celovit in učinkovit solidarnostni odziv ter da se državam članicam, ki prejemajo podporo, zagotovi jasnost, bi morala Komisija sprejeti izvedbeni akt, v katerem bi določila prispevke, ki jih mora prispevati vsaka država članica. Takšni prispevki bi morali vedno temeljiti na obliki prispevkov, ki jih je zadevna država članica navedla v načrtu solidarnostnega odziva, razen če ga navedena država članica ni predložila. V takih primerih bi morala ukrepe, določene v izvedbenem aktu za zadevno državo članico, določiti Komisija.

(31) Kot referenčno točko za delovanje solidarnostnega mehanizma bi bilo treba uporabiti razdelitveni ključ na podlagi velikosti prebivalstva in gospodarstva držav članic, ki bi omogočil določitev skupnega prispevka vsake države članice.

---

[39] Direktiva Sveta 2001/40/ES z dne 28. maja 2001 o medsebojnem priznavanju odločb o izgonu državljanov tretjih držav (UL L 149, 2.6.2001, str. 34).

(32) Država članica bi morala imeti možnost, da na lastno pobudo ali na zahtevo druge države članice prostovoljno sprejme druge solidarnostne ukrepe, da tej državi članici pomaga pri reševanju migracijskih razmer ali pri preprečevanju migracijskega pritiska. Ti prispevki bi morali vključevati ukrepe za krepitev zmogljivosti države članice, ki je pod pritiskom, ali za odzivanje na migracijske trende prek sodelovanja s tretjimi državami. Poleg tega bi morali takšni solidarnostni ukrepi vključevati premestitev državljanov tretjih držav, ki so v postopku na meji, in nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav. Da bi spodbudili prostovoljno solidarnost, v okviru katere države članice prostovoljno prispevajo v obliki premestitve ali prevzema vračanja, bi bilo treba te prispevke upoštevati v izvedbenem aktu, ki se sprejme ob migracijskem pritisku.

(33) Skupni evropski azilni sistem je bil vzpostavljen postopoma kot skupno območje zaščite, ki temelji na celoviti in vključujoči uporabi Ženevske konvencije z dne 28. julija 1951 o statusu beguncev, kakor je bila dopolnjena z Newyorškim protokolom z dne 31. januarja 1967 (v nadaljnjem besedilu: Ženevska konvencija), s čimer je zagotovljeno, da se v skladu z načelom nevračanja nihče ne pošlje nazaj v preganjanje. V tem smislu in brez poseganja v merila odgovornosti, določena v tej uredbi, se države članice, ki vse spoštujejo načelo nevračanja, štejejo kot varne za državljane tretjih držav.

(34) Primerno je, da se v skupni evropski azilni sistem[40] vključi jasna in izvedljiva metoda za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Taka metoda bi morala temeljiti na objektivnih, poštenih merilih za države članice in zadevne osebe. Zlasti bi morala omogočati hitro določitev odgovorne države članice, da bi se zagotovil učinkovit dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite in da ne bi bil ogrožen cilj hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito.

(35) Ta uredba bi morala temeljiti na načelih, na katerih je bila zasnovana Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta[41], hkrati pa kot del skupnega okvira razvijati načelo solidarnosti in pravične delitve odgovornosti. V ta namen bi moral nov solidarnostni mehanizem omogočiti okrepljeno pripravljenost držav članic za upravljanje migracij, obravnavanje razmer, v katerih se države članice soočajo z migracijskim pritiskom, in omogočanje redne solidarnostne podpore med državami članicami.

(36) Ta uredba bi se morala uporabljati za prosilce za subsidiarno zaščito in osebe, upravičene do subsidiarne zaščite, da se zagotovi enaka obravnava vseh prosilcev in upravičencev do mednarodne zaščite ter doslednost uporabe z veljavnim pravnim redom Unije na področju azila, zlasti z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o pogojih za azil*].

(37) Osebe, ki se jim prizna takojšnja zaščita v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o ravnanju v kriznih razmerah in primeru višje sile na področju migracij in azila*], bi bilo treba še naprej obravnavati kot prosilce za mednarodno zaščito glede na njihovo še nerešeno (začasno odloženo) prošnjo za mednarodno zaščito v smislu Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*]. Vključiti bi jih bilo torej treba v področje

[40] Kakor ga je določil Evropski svet na posebnem zasedanju v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999.

[41] Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (UL L 180, 29.6.2013, str. 31).

uporabe te uredbe in jih obravnavati kot prosilce za namene uporabe meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje njihovih prošenj za mednarodno zaščito, ali postopka za premestitev, kot je določen v tej uredbi.

(38) Za omejitev nedovoljenega gibanja in za zagotovitev, da imajo države članice potrebna orodja za izvedbo predaje upravičencev do mednarodne zaščite, ki so vstopili na ozemlje druge države članice, ki ni odgovorna država članica, ne da bi izpolnjevali pogoje za bivanje v tej drugi državi članici, in za zagotovitev resnične solidarnosti med državami članicami, bi se morala ta uredba uporabljati tudi za upravičence do mednarodne zaščite. Podobno bi se morala ta uredba uporabljati za osebe, ki jih je država članica preselila ali sprejela v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o okviru Unije za preselitev*] ali ki jim je bila priznana mednarodna zaščita ali humanitarni status na podlagi nacionalnega programa za preselitev.

(39) Hkrati in glede na pomen omogočanja polne integracije upravičencev do mednarodne zaščite v državi članici prebivanja bi bilo treba predvideti možnost pridobitve statusa rezidenta za daljši čas v krajšem obdobju. Upravičencem do mednarodne zaščite bi moralo biti omogočeno, da pridobijo status rezidenta za daljši čas v državi članici, ki jim je priznala mednarodno zaščito, in sicer po treh letih zakonitega in neprekinjenega prebivanja v tej državi članici. Kar zadeva druge pogoje za pridobitev statusa, bi bilo treba od upravičencev do mednarodne zaščite zahtevati, da izpolnjujejo enake pogoje kot drugi državljani tretjih držav. Direktivo Sveta 2003/109/ES[42] bi bilo zato treba ustrezno spremeniti.

(40) Zaradi učinkovitosti in pravne varnosti je bistveno, da Uredba temelji na načelu, da se odgovornost določi samo enkrat, razen če zadevna oseba zapusti ozemlje držav članic v skladu z odločbo o vrnitvi ali odredbo o odstranitvi.

(41) Direktiva XXX/XXX/EU [*direktiva o pogojih za sprejem*] Evropskega parlamenta in Sveta[43] bi se morala uporabljati za postopek določanja odgovorne države članice, kot ga ureja ta uredba, ob upoštevanju omejitev pri uporabi navedene direktive.

(42) Uredba (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*] Evropskega parlamenta in Sveta[44] bi se morala uporabljati kot dopolnitev določb v zvezi s postopkovnimi jamstvi, ki jih ureja ta uredba, in brez poseganja vanje ob upoštevanju omejitev pri uporabi navedene uredbe.

(43) V skladu s Konvencijo Združenih narodov o otrokovih pravicah iz leta 1989 in Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, bi morala biti otrokova korist primarna skrb držav članic pri uporabi te uredbe. Pri ugotavljanju, kaj je otrokova korist, bi morale države članice upoštevati zlasti dobrobit mladoletnika in njegov družbeni razvoj, vprašanja varnosti v skladu z njegovo starostjo in zrelostjo, vključno z okoljem, iz katerega prihaja. Prav tako bi bilo treba za mladoletnike brez spremstva zaradi njihove posebne ranljivosti določiti posebna postopkovna jamstva.

(44) V skladu z Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, bi moralo biti spoštovanje družinskega življenja primarna skrb držav članic pri uporabi te uredbe.

---

42 Direktiva Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (UL L 16, 23.1.2004, str. 44).

43 Direktiva XXX/XXX/EU (celotno besedilo).

44 Direktiva XXX/XXX/EU (celotno besedilo).

(45) Da bi se preprečilo premeščanje oseb, ki predstavljajo varnostno tveganje, med državami članicami, je treba zagotoviti, da država članica, v kateri je bila najprej registrirana prošnja, ne uporabi meril odgovornosti oziroma država članica prejemnica ne uporabi postopka premestitve, kadar obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da zadevna oseba predstavlja nevarnost za nacionalno varnost ali javni red.

(46) Skupna obravnava prošenj za mednarodno zaščito članov iste družine s strani ene same države članice bi morala zagotoviti, da se prošnje obravnavajo temeljito, da so odločitve v zvezi z njimi dosledne in da se člani iste družine ne ločijo.

(47) Opredelitev družinskega člana v tej uredbi bi morala vključevati sorojenca ali sorojence prosilca. Združitev sorojencev je še posebej pomembna za izboljšanje možnosti integracije prosilcev in s tem zmanjšanje nedovoljenega gibanja. Obseg opredelitve družinskega člana bi moral odražati tudi realnost trenutnih migracijskih trendov, in sicer da prosilci pogosto prispejo na ozemlje držav članic po dolgotrajnem obdobju v tranzitu. Opredelitev bi morala zato vključevati družine, izoblikovane zunaj izvorne države, a pred prihodom na ozemlje države članice. S to omejeno in ciljno usmerjeno razširitvijo obsega opredelitve naj bi se zmanjšale spodbude za nekatere primere nedovoljenega gibanja prosilcev za azil znotraj EU.

(48) Za zagotovitev polnega spoštovanja načela enotnosti družine in otrokove koristi bi moral biti obstoj razmerja odvisnosti med prosilcem in njegovim otrokom, sorojencem ali staršem na podlagi nosečnosti ali materinstva prosilke, ali zdravstvenega stanja ali visoke starosti prosilke oziroma prosilca, zavezujoče merilo odgovornosti. Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, bi moralo zavezujoče merilo odgovornosti postati tudi prisotnost družinskega člana ali sorodnika, ki lahko zanj skrbi, na ozemlju druge države članice. Za odvračanje od nedovoljenega gibanja mladoletnikov brez spremstva, ki ni v otrokovo korist, bi morala biti v odsotnosti družinskega člana ali sorodnika odgovorna tista država članica, v kateri je bila prošnja mladoletnika brez spremstva za mednarodno zaščito najprej registrirana, razen če se dokaže, da to ne bi bilo v otrokovo korist. Pred predajo mladoletnika brez spremstva v drugo državo članico bi morala država članica, ki izvede predajo, zagotoviti, da bo ta država članica sprejela vse potrebne in ustrezne ukrepe za zagotovitev ustrezne zaščite otroka in zlasti hitro imenovanje zastopnika ali zastopnikov, katerih naloga je varovanje spoštovanja vseh pravic, do katerih so upravičeni. Pred odločitvijo o predaji mladoletnika brez spremstva bi moralo osebje z zahtevanimi kvalifikacijami ter strokovnim znanjem in izkušnjami izvesti oceno mladoletnikove koristi.

(49) Pravila o dokazih bi morala omogočati hitrejšo združitev družine kot doslej. Zato je treba pojasniti, da formalni dokazi, kot so izvirna dokumentarna dokazila in testi DNK, ne bi smeli biti potrebni v primerih, ko so posredni dokazi skladni, preverljivi in dovolj podrobni, da se določi odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

(50) Če imajo osebe diplomo ali drugo dokazilo o kvalifikaciji, bi morala biti za obravnavo njihove prošnje odgovorna država članica, v kateri je bila diploma izdana. To bi zagotovilo hitro obravnavo prošnje v državi članici, s katero ima prosilec pomembne povezave na podlagi take diplome.

(51) Glede na to, da bi morala država članica ostati odgovorna za osebo, ki je nedovoljeno vstopila na njeno ozemlje, je treba vključiti tudi primere, ko oseba vstopi na ozemlje po operaciji iskanja in reševanja. Določiti bi bilo treba odstopanje od tega merila odgovornosti za primere, ko je država članica premestila osebe, ki so nezakonito prečkale zunanjo mejo druge države članice, ali po operaciji iskanja in reševanja. V

takem primeru ni morala biti za osebo, ki zaprosi za mednarodno zaščito, odgovorna država članica premestitve.

(52) Kateri koli državi članici bi moralo biti dovoljeno odstopanje od meril odgovornosti, zlasti iz humanitarnih razlogov in sočutja, da se omogoči združitev z družinskimi člani, sorodniki ali katerimi koli drugimi svojci ter obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki je bila registrirana v njej ali v drugi državi članici, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na zavezujoča merila iz te uredbe.

(53) Da se zagotovi spoštovanje postopkov iz te uredbe in da se preprečijo ovire za učinkovito uporabo te uredbe, zlasti da se preprečijo pobegi in nedovoljeno gibanje med državami članicami, je treba določiti jasne obveznosti, ki jih mora prosilec izpolnjevati v okviru postopka in o katerih bi moral biti ustrezno in pravočasno obveščen. Kršitev teh pravnih obveznosti bi morala imeti za prosilca ustrezne in sorazmerne postopkovne posledice ter ustrezne in sorazmerne posledice v smislu njegovih pogojev za sprejem. V skladu z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah bi morala država članica, v kateri se tak prosilec nahaja, v vsakem primeru zagotoviti, da je zadoščeno prosilčevim najnujnejšim materialnim potrebam.

(54) Da se omeji možnost, da bi prosilci s svojim ravnanjem povzročili prenehanje ali prenos odgovornosti na drugo državo članico, bi bilo treba črtati pravila, ki omogočajo prenehanje ali prenos odgovornosti, kadar oseba med obravnavo prošnje za vsaj tri mesece zapusti ozemlje držav članic ali za več kot 18 mesecev pobegne, da bi se izognila predaji v odgovorno državo članico. Prav tako bi bilo treba odpraviti prenos odgovornosti, kadar država članica, ki predloži obvestilo, ne upošteva roka za pošiljanje obvestila o ponovnem sprejemu, da se prepreči izogibanje pravilom in oviranje postopka. V primerih, ko je oseba nezakonito vstopila v državo članico, ne da bi zaprosila za azil, bi bilo treba obdobje, po katerem preneha odgovornost te države članice in ko za osebo postane odgovorna druga država članica, v kateri je ta oseba pozneje zaprosila za azil, podaljšati, da bi se osebe dodatno spodbudile k spoštovanju pravil in vložitvi prošnje v državi članici prvega vstopa ter da bi se tako omejilo nedovoljeno gibanje in povečala splošna učinkovitost skupnega evropskega azilnega sistema.

(55) Organizirati bi bilo treba osebni razgovor s prosilcem, da se olajša določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, razen če je prosilec pobegnil, se brez utemeljenih razlogov ni udeležil razgovora ali če informacije, ki jih je predložil prosilec, zadostujejo za določitev odgovorne države članice. Takoj po registraciji prošnje za mednarodno zaščito bi bilo treba prosilca obvestiti zlasti o uporabi te uredbe, dejstvu, da se država članica, odgovorna za obravnavanje njegove prošnje za mednarodno zaščito, določi na podlagi objektivnih meril, o njegovih pravicah in obveznostih iz te uredbe ter o posledicah njihovega neizpolnjevanja.

(56) Da se zagotovi učinkovita zaščita pravic zadevnih oseb, bi bilo zlasti v skladu s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah treba vzpostaviti pravne zaščitne ukrepe in pravico do učinkovitega pravnega sredstva v zvezi z odločitvijo o predaji v odgovorno državo članico. Da se zagotovi spoštovanje mednarodnega prava, bi moralo učinkovito pravno sredstvo proti takim odločitvam obsegati tako preučitev uporabe te uredbe kot tudi pravnega in dejanskega stanja v državi članici, v katero je predan prosilec. Področje uporabe učinkovitega pravnega sredstva bi moralo biti omejeno na presojo, ali obstaja tveganje za kršitev spoštovanja temeljnih pravic

prosilcev do družinskega življenja, pravic otroka ali prepovedi nečloveškega ali poniževalnega ravnanja.

(57) Za nemoteno uporabo te uredbe bi morale države članice po koncu postopka za določitev odgovorne države članice v vseh primerih odgovorno državo članico navesti v sistemu Eurodac, tudi v primerih, ko odgovornost izhaja iz neupoštevanja rokov za pošiljanje zahtev za sprejem ali odgovarjanje nanje, za izvedbo predaje, pa tudi v primerih, ko država članica prve prošnje postane odgovorna ali kadar ni mogoče izvesti predaje v prvotno odgovorno državo članico zaradi sistemskih pomanjkljivosti, ki privedejo do tveganja nečloveškega ali ponižujočega ravnanja, in ko se kot odgovorna naknadno določi druga država članica.

(58) Da se zagotovi hitra določitev odgovornosti, bi bilo treba racionalizirati in skrajšati roke za pošiljanje zahtev za sprejem in odgovarjanje nanje, pošiljanje obvestil o ponovnem sprejemu ter vlaganje pritožb in odločanje o njih.

(59) Pridržanje prosilcev bi bilo treba uporabljati v skladu z osnovnim načelom, da se oseba ne bi smela pridržati samo zato, ker zaprosi za mednarodno zaščito. Pridržanje bi moralo trajati čim krajše možno obdobje, zanj pa bi morali veljati načeli nujnosti in sorazmernosti, torej bi moralo biti dovoljeno zgolj kot skrajni ukrep. Pridržanje prosilcev mora biti zlasti v skladu s členom 31 Ženevske konvencije. Postopki, določeni v tej uredbi v zvezi s pridržano osebo, bi se morali uporabljati prednostno v najkrajšem možnem roku. Kar zadeva splošna jamstva v zvezi s pridržanjem in pogoje za pridržanje, bi morale države članice, kjer je to ustrezno, določbe Direktive XXX/XXX/EU [*direktiva o pogojih za sprejem*] uporabljati tudi za osebe, ki so pridržane na podlagi te uredbe.

(60) Pomanjkljivosti ali razpad azilnih sistemov, ki jih posebni pritiski na te sisteme pogosto še zaostrijo ali pa k njim prispevajo, lahko ogrozijo nemoteno delovanje sistema, vzpostavljenega na podlagi te uredbe, to pa bi lahko povzročilo nevarnost, da bodo kršene pravice prosilcev, kot jih določajo pravni red Unije na področju azila, Listina Evropske unije o temeljnih pravicah in druge mednarodne obveznosti v zvezi s človekovimi pravicami in pravicami beguncev.

(61) V skladu z Uredbo Komisije (ES) št. 1560/2003[45] se lahko predaja v odgovorno državo članico za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito izvede v obliki prostovoljnega ali nadzorovanega odhoda ali v spremstvu. Države članice bi morale z zagotavljanjem ustreznih informacij zadevnim osebam spodbujati predaje s prostovoljnim odhodom in zagotoviti, da se nadzorovane predaje ali predaje v spremstvu izvajajo na human način ob polnem upoštevanju temeljnih pravic in spoštovanju človeškega dostojanstva ter otrokove koristi in ob največjem možnem upoštevanju razvoja zadevne sodne prakse, zlasti glede predaj iz humanitarnih razlogov.

(62) Za zagotovitev jasnega in učinkovitega postopka premestitve bi bilo treba določiti posebna pravila za državo članico prejemnico in prispevajočo državo članico. Pravila in zaščitni ukrepi v zvezi s predajami iz te uredbe bi se morali uporabljati za predaje zaradi premestitve, razen kadar niso relevantni za tak postopek.

---

[45] Uredba Komisije (ES) št. 1560/2003 z dne 2. septembra 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 o določitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države (UL L 222, 5.9.2003, str. 3).

(63) V podporo državam članicam, ki izvajajo solidarnostni ukrep premestitve, bi bilo treba zagotoviti finančna sredstva iz proračuna Unije. Da bi države članice spodbudili k dajanju prednosti premestitvi mladoletnikov brez spremstva, bi bilo treba zagotoviti višji spodbujevalni prispevek.

(64) Uporabo te uredbe je mogoče olajšati in njeno učinkovitost povečati z dvostranskimi dogovori med državami članicami za izboljšanje komunikacije med pristojnimi službami, skrajšanje rokov za postopke ali poenostavitev obravnave zahtev za sprejem ali obvestil o ponovnem sprejemu ali za uvedbo postopkov za izvajanje predaj.

(65) Zagotoviti bi bilo treba kontinuiteto med sistemom za določanje odgovorne države članice, uvedenim z Uredbo (ES) št. 604/2013, in sistemom, uvedenim s to uredbo. Podobno bi bilo treba zagotoviti skladnost med to uredbo in Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*].

(66) Vzpostaviti bi bilo treba mrežo pristojnih organov držav članic in spodbuditi njeno delovanje s pomočjo Agencije Evropske unije za azil, da bi se okrepila praktično sodelovanje in izmenjava informacij o vseh zadevah v zvezi z uporabo te uredbe, vključno z razvojem praktičnih orodij in navodil.

(67) Uporabo te uredbe bi moralo olajšati delovanje sistema Eurodac, kakor je bil vzpostavljen z Uredbo (EU) št. XXX/XXX [*uredba Eurodac*].

(68) Uporabo te uredbe bi moralo olajšati delovanje vizumskega informacijskega sistema, kakor je bil vzpostavljen z Uredbo (ES) št. 767/2008 Evropskega parlamenta in Sveta[46], ter zlasti izvajanje členov 21 in 22 navedene uredbe.

(69) Glede obravnavanja oseb, za katere se uporablja ta uredba, države članice zavezujejo njihove obveznosti iz instrumentov mednarodnega prava, vključno z relevantno sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice.

(70) Za obdelavo osebnih podatkov, ki jo države članice izvajajo na podlagi te uredbe, se uporablja Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta[47]. Države članice bi morale izvajati ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, s katerimi bi zagotovile in lahko dokazale, da se obdelava izvaja v skladu z navedeno uredbo in določbami iz te uredbe, ki podrobneje določajo zahteve iz navedene uredbe. Zlasti bi morali navedeni ukrepi zagotoviti varnost osebnih podatkov, ki se obdelujejo na podlagi te uredbe, predvsem pa preprečiti nezakonit ali nepooblaščen dostop ali razkritje, spremembo ali izgubo osebnih podatkov, ki se obdelujejo. Pristojni nadzorni organ oziroma organi vsake države članice bi morali spremljati zakonitost obdelave osebnih podatkov, ki jo izvajajo zadevni organi, vključno s prenosom podatkov organom, pristojnim za izvajanje varnostnih preverjanj.

---

[46] Uredba (ES) št. 767/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o vizumskem informacijskem sistemu (VIS) in izmenjavi podatkov med državami članicami o vizumih za kratkoročno prebivanje (UL L 218, 13.8.2008, str. 60).

[47] Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

(71) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te uredbe bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta[48].

(72) V okviru postopka pregleda bi bilo treba sprejeti standardizirani obrazec za izmenjavo zadevnih informacij o mladoletnikih brez spremstva; enotne pogoje za vpogled v informacije o mladoletnikih in vzdrževanih osebah ter njihovo izmenjavo; enotne pogoje za pripravo in predložitev zahtev za sprejem in obvestil o ponovnem sprejemu; dva seznama z navedbo relevantnih dokazov in posrednih okoliščin z njunim rednim pregledovanjem; prepustnico; enotne pogoje za vpogled v informacije o predajah in njihovo izmenjavo; standardni obrazec za izmenjavo podatkov pred predajo; skupno zdravniško spričevalo; enotne pogoje in praktične ureditve za izmenjavo zdravstvenih podatkov osebe pred predajo ter varnih poti za elektronski prenos zahtev.

(73) Komisija bi morala na podlagi ustrezno utemeljenih nujnih razlogov zaradi migracijskega pritiska v državah članicah sprejeti izvedbene akte, ki se začnejo uporabljati takoj.

(74) Za zagotovitev dopolnilnih pravil bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z identifikacijo družinskih članov ali sorodnikov mladoletnika brez spremstva; merila za ugotavljanje obstoja dokazanih družinskih vezi; merila za oceno sposobnosti sorodnika, da skrbi za mladoletnika brez spremstva, tudi kadar družinski člani, sorojenci ali drugi sorodniki mladoletnika brez spremstva bivajo v več kot eni državi članici; elemente za ocenjevanje razmerja odvisnosti; merila za oceno sposobnosti osebe, da skrbi za vzdrževano osebo, in elemente, ki se upoštevajo pri oceni nezmožnosti potovanja v daljšem časovnem obdobju. Komisija pri izvrševanju svojih pooblastil za sprejemanje delegiranih aktov ne preseže obsega otrokove koristi, kot je določena v tej uredbi. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu o boljši pripravi zakonodaje z dne 13. aprila 2016. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njuni strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.

(75) Potrebnih je več vsebinskih sprememb Uredbe (EU) št. 604/2013. Zaradi jasnosti bi bilo treba navedeno uredbo razveljaviti.

(76) Učinkovito spremljanje uporabe te uredbe zahteva njeno ocenjevanje v rednih časovnih presledkih.

(77) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki so zlasti priznani v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah. Natančneje je cilj te uredbe zagotoviti polno spoštovanje pravice do azila, zajamčene s členom 18 Listine, kakor tudi pravic, priznanih v členih 1, 4, 7, 24 in 47 Listine. To uredbo bi bilo zato treba v skladu s tem tudi uporabljati.

(78) Ker cilja te uredbe, namreč vzpostavitve meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od

[48] Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, in vzpostavitve solidarnostnega mehanizma za podporo državam članicam pri obvladovanju migracijskega pritiska, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in se ta cilj zaradi obsega in učinkov te uredbe lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.

(79) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 22) o stališču Danske, ki je priložen PEU in PDEU, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja. Ker deli III, V in VII te uredbe pomenijo spremembe v smislu člena 3 Sporazuma, sklenjenega med Evropsko skupnostjo in Kraljevino Dansko o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, vložene na Danskem ali v kateri koli drugi državi članici Evropske unije, in o „Eurodacu“ za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Dublinske konvencije[49], mora Danska uradno obvestiti Komisijo o svoji odločitvi glede izvajanja vsebine takih sprememb ob sprejetju sprememb ali v 30 dneh po sprejetju.

(80) [V skladu s členom 3 Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen PEU in PDEU, je Irska podala uradno obvestilo, da želi sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe.]

ALI

(81) [V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen PEU in PDEU, in brez poseganja v člen 4 navedenega protokola Irska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.]

(82) Kar zadeva Islandijo in Norveško, predstavljajo deli III, V in VII te uredbe novo zakonodajo na področju, ki je zajeto v vsebini Priloge k Sporazumu, sklenjenemu med Evropsko skupnostjo in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško, o kriterijih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici, na Islandiji ali na Norveškem[50].

(83) Kar zadeva Švico, predstavljajo deli III, V in VII te uredbe akte ali ukrepe, ki spreminjajo ali nadgrajujejo določbe člena 1 Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici ali v Švici[51].

(84) Kar zadeva Lihtenštajn, predstavljajo deli III, V in VII te uredbe akte ali ukrepe, ki spreminjajo ali nadgrajujejo določbe člena 1 Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici ali v Švici, na katerega se nanaša člen 3 Protokola med Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o merilih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici ali v Švici[52] –

---

[49] UL L 66, 8.3.2006, str. 38.
[50] UL L 93, 3.4.2001 p. 40.
[51] UL L 53, 27.2.2008, str. 5.
[52] UL L 160, 18.6.2011, str. 37.

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

DEL I

PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Cilj in predmet urejanja

Ta uredba v skladu z načelom solidarnosti in pravične delitve odgovornosti ter ciljem krepitve medsebojnega zaupanja:

(a) določa skupni okvir za upravljanje azila in migracij v Uniji;

(b) vzpostavlja mehanizem solidarnosti;

(c) določa merila in mehanizme za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej uredbi:

(a) „državljan tretje države“ pomeni katero koli osebo, ki ni državljan Unije v smislu člena 20(1) Pogodbe in ni oseba, ki ima pravico do prostega gibanja po pravu Unije, kakor je opredeljena v členu 2(5) Uredbe (EU) 2016/399 Evropskega parlamenta in Sveta[53];

(b) „prošnja za mednarodno zaščito“ ali „prošnja“ pomeni prošnjo za zaščito, ki jo državljan tretje države ali oseba brez državljanstva vloži v državi članici in ki jo je mogoče razumeti kot prošnjo za status begunca ali status subsidiarne zaščite;

(c) „prosilec“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je vložila prošnjo za mednarodno zaščito, glede katere še ni bila sprejeta odločitev ali glede katere je bila sprejeta odločitev, zoper katero je v zadevni državi članici že bilo vloženo ali bi še lahko bilo vloženo pravno sredstvo, ne glede na to, ali ima prosilec pravico do zadrževanja ali mu je zadrževanje v državi članici dovoljeno v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*], vključno z osebo, ki ji je bila priznana takojšnja zaščita v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o ravnanju v kriznih razmerah in primeru višje sile na področju migracij in azila*];

(d) „obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito“ pomeni obravnavanje dopustnosti ali utemeljenosti prošnje za mednarodno zaščito v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*] in Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o pogojih za azil*], razen postopkov za določitev države članice, ki je odgovorna v skladu s to uredbo;

[53] Uredba (EU) 2016/399 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o Zakoniku Unije o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) (UL L 77, 23.3.2016, str. 1).

(e) „umik prošnje za mednarodno zaščito“ pomeni izrecen ali impliciten umik prošnje za mednarodno zaščito v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*];

(f) „upravičenec do mednarodne zaščite“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki se ji prizna mednarodna zaščita, kakor je opredeljena v členu 2(2) Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o pogojih za azil*];

(g) „družinski člani“ pomenijo, v primeru, da je družina izvora obstajala, že preden je prosilec ali družinski član prispel na ozemlje držav članic, naslednje člane družine prosilca, ki se nahajajo na ozemlju držav članic:

(i) zakonca prosilca ali njegovega zunajzakonskega partnerja v trajnem razmerju, kadar so v skladu s pravom ali prakso zadevne države članice v okviru njenega prava o državljanih tretjih držav neporočeni pari obravnavani na primerljiv način kot poročeni pari,

(ii) mladoletne otroke parov iz točke (i) ali prosilca, če so neporočeni in ne glede na to, ali so bili rojeni v zakonski ali zunajzakonski skupnosti ali posvojeni, kot je opredeljeno v nacionalnem pravu,

(iii) kadar je prosilec mladoleten in neporočen, očeta, mater ali drugo odraslo osebo, ki je odgovorna za prosilca v skladu s pravom ali prakso države članice, v kateri se odrasla oseba nahaja,

(iv) kadar je upravičenec do mednarodne zaščite mladoleten in neporočen, očeta, mater ali drugo odraslo osebo, ki je odgovorna za upravičenca v skladu s pravom ali prakso države članice, v kateri se upravičenec nahaja;

(v) sorojenca ali sorojence prosilca.

(h) „sorodnik“ pomeni odraslega strica ali teto ali starega starša prosilca, ki se nahaja na ozemlju države članice, ne glede na to, ali je prosilec rojen v zakonski ali izvenzakonski skupnosti ali posvojen, kot je opredeljeno v nacionalnem pravu;

(i) „mladoletnik“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je mlajša od 18 let;

(j) „mladoletnik brez spremstva“ pomeni mladoletnika, ki prispe na ozemlje države članice brez spremstva odrasle osebe, ki je zanj odgovorna po zakonu ali nacionalni praksi zadevne države članice, dokler taka odrasla oseba dejansko ne prevzame skrbi zanj; pojem vključuje mladoletnika, ki ostane brez spremstva po vstopu na ozemlje države članice;

(k) „zastopnik“ pomeni osebo ali organizacijo, ki so jo pristojni organi imenovali, da mladoletniku brez spremstva pomaga in ga zastopa v postopkih iz te uredbe, da zagotovi upoštevanje otrokove koristi, in zanj po potrebi izvaja pravna dejanja;

(l) „dokument za prebivanje“ pomeni kakršno koli dovoljenje, ki ga izdajo organi države članice, ki državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva dovoljuje prebivanje na njenem ozemlju, vključno z dokumenti, ki utemeljujejo dovoljenje, da ostanejo na ozemlju v okviru ukrepov začasne zaščite ali dokler ne prenehajo okoliščine, ki preprečujejo izvedbo odredbe o odstraniti, z izjemo vizumov in dovoljenj za prebivanje, izdanih v obdobju, potrebnem za določitev odgovorne države članice po tej uredbi ali med obravnavanjem prošnje za mednarodno zaščito ali prošnje za dovoljenje za prebivanje;

(m) „vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo države članice, potrebno za tranzit ali vstop z namenom bivanja v državi članici ali več državah članicah, kar vključuje:

(i) dovoljenje ali odločbo, ki jo država članica izda v skladu s svojim nacionalnim pravom ali pravom Unije in je potrebna za vstop z namenom več kot devetdesetdnevnega bivanja v državi članici,

(ii) dovoljenje ali odločbo, ki jo država članica izda v skladu s svojim nacionalnim pravom ali pravom Unije in ki je potrebna za vstop v zadevno državo članico zaradi tranzita skozi njo ali načrtovanega bivanja v njej, ki ne presega 90 dni v katerem koli 180-dnevnem obdobju,

(iii) dovoljenje ali odločbo, ki velja za tranzit čez mednarodna tranzitna območja enega ali več letališč držav članic;

(n) „diploma ali kvalifikacija“ pomeni diplomo ali kvalifikacijo, ki se prejme po najmanj treh mesecih študija na priznanem državnem ali regionalnem programu izobraževanja ali poklicnega usposabljanja, ki ustreza najmanj stopnji 2 mednarodne standardne klasifikacije izobrazbe in ki ga upravlja izobraževalna ustanova držav članic v skladu z nacionalnim pravom ali upravno prakso;

(o) „izobraževalna ustanova“ pomeni katero koli vrsto javne ali zasebne izobraževalne ustanove ali ustanove za poklicno usposabljanje, ki ima sedež v državi članici in ki jo ta država članica priznava ali šteje za takšno v skladu z nacionalnim pravom ali katere programi študija ali usposabljanja so priznani v skladu z nacionalnim pravom ali upravno prakso;

(p) „pobeg“ pomeni dejanje, s katerim prosilec preneha biti na voljo pristojnim upravnim ali sodnim organom, na primer zapustitev ozemlja države članice brez dovoljenja pristojnih organov iz razlogov, ki niso taki, da sam nanje ne bi imel vpliva;

(q) „nevarnost pobega“ pomeni obstoj posebnih razlogov in okoliščin, ki temeljijo na objektivnih merilih, opredeljenih v nacionalnem pravu, za domnevo v posameznem primeru, da bi prosilec, ki je v postopku predaje, lahko pobegnil;

(r) „država članica prejemnica“ pomeni državo članico, ki prejema pomoč v okviru solidarnostnih ukrepov v situaciji migracijskega pritiska ali ob izkrcanjih po operacijah iskanja in reševanja, kakor so določeni v poglavjih I–III dela IV te uredbe;

(s) „prispevajoča država članica“ pomeni državo članico, ki prispeva ali je dolžna prispevati k solidarnostnim ukrepom v korist države članice prejemnice, kakor so določeni v poglavjih I–III dela IV te uredbe;

(t) „prevzemna država članica“ pomeni državo članico, ki se zaveže, da bo namesto druge države članice vrnila nezakonito prebivajočega državljana tretje države s tem, da bo prevzela njihovo vračanje v skladu s členom 55;

(u) „premestitev“ pomeni predajo državljana tretje države ali osebe brez državljanstva z ozemlja države članice prejemnice na ozemlje prispevajoče države članice;

(v) „operacije iskanja in reševanja“ pomenijo iskanje in reševanje, kakor je navedeno v Mednarodni konvenciji o iskanju in reševanju na morju iz leta 1979, sprejeti 27. aprila 1979 v Hamburgu v Nemčiji;

(w) „migracijski pritisk“ pomeni situacijo, v kateri prihod velikega števila državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva ali tveganje takega prihoda, med drugim po operacijah iskanja in reševanja ter kot posledica geografske lokacije države članice in

posebnih dogodkov v tretjih državah, povzroči obremenitev celo dobro pripravljenega azilnega in sprejemnega sistema ter ki zahteva takojšnje ukrepanje;

(x) „preseljena ali sprejeta oseba“ pomeni osebo, za katero se je država članica odločila, da jo sprejme v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o okviru Unije za preselitev*] ali v skladu z nacionalnim programom za preselitev zunaj okvira navedene uredbe;

(y) „Agencija za azil“ pomeni Agencijo Evropske unije za azil, kakor je bila ustanovljena z Uredbo (EU) XXX/XXX [*Agencija Evropske unije za azil*];

(z) „odločba o vrnitvi“ pomeni upravno ali sodno odločbo ali akt, ki navaja ali razglaša, da je prebivanje državljana tretje države nezakonito, ter nalaga ali navaja obveznost vrnitve v skladu z Direktivo 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta[54];

(aa) „nezakonito prebivajoči državljan tretje države“ pomeni državljana tretje države, ki ne izpolnjuje ali ne izpolnjuje več pogojev za vstop iz člena 6 Uredbe (EU) 2016/399 ali drugih pogojev za vstop, začasno bivanje ali stalno prebivanje v tej državi članici.

DEL II

SKUPNI OKVIR ZA UPRAVLJANJE AZILA IN MIGRACIJ

Člen 3

Celovit pristop k upravljanju azila in migracij

Unija in države članice na podlagi celovitega pristopa sprejmejo ukrepe na področju upravljanja azila in migracij. Celoviti pristop zajema vse migracijske poti, ki vplivajo na upravljanje azila in migracij, tvorijo pa ga naslednji elementi:

(a) vzajemno koristna partnerstva in tesno sodelovanje z zadevnimi tretjimi državami, vključno s sodelovanjem na področju legalnih poti za državljane tretjih držav, ki potrebujejo mednarodno zaščito, in za druge osebe, ki so na druge načine sprejete za zakonito prebivanje v državah članicah, ki si prizadevajo za odpravo temeljnih vzrokov nezakonitih migracij, podpiranje partnerjev, ki gostijo veliko število migrantov in beguncev, ki potrebujejo zaščito, ter krepitev njihovih zmogljivosti za upravljanje meja, azila in migracij, za preprečevanje nezakonitih migracij in tihotapljenja migrantov ter boj proti tema pojavoma in sodelovanje pri ponovnem sprejemu;

(b) tesno sodelovanje in medsebojno partnerstvo med institucijami in organi Unije, državami članicami in mednarodnimi organizacijami;

(c) polno izvajanje skupne vizumske politike;

(d) učinkovito upravljanje in preprečevanje nezakonitih migracij;

(e) uspešno upravljanje zunanjih meja Unije na podlagi evropskega integriranega upravljanja meja;

[54] Direktiva 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL L 348, 24.12.2008, str. 98).

(f) polno spoštovanje obveznosti iz mednarodnega in evropskega prava v zvezi z osebami, ki so rešene na morju;

(g) dostop do postopkov za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite na ozemlju Unije in priznanje statusa begunca ali upravičenca do subsidiarne zaščite državljanom tretjih držav ali osebam brez državljanstva;

(h) določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, na podlagi deljene odgovornosti ter pravil in mehanizmov solidarnosti;

(i) dostop prosilcev do ustreznih pogojev za sprejem;

(j) učinkovito upravljanje vračanja državljanov tretjih držav, ki bivajo nezakonito;

(k) uspešni ukrepi za zagotavljanje spodbud za integracijo upravičencev do mednarodne zaščite v državah članicah in podpiranje take integracije;

(l) ukrepi, namenjeni zmanjšanju in obravnavi dejavnikov, ki spodbujajo nezakonite migracije v Unijo in nezakonito prebivanje v Uniji, vključno z nezakonitim zaposlovanjem;

(m) polno delovanje in uporaba operativnih orodij, vzpostavljenih na ravni Unije, zlasti Evropske agencije za mejno in obalno stražo, Agencije za azil, eu-LISA in Europola ter obsežnih informacijskih sistemov Unije;

(n) polno izvajanje evropskega okvira za pripravljenost na krizo in njeno upravljanje.

Člen 4

Načelo integriranega oblikovanja politike

1. Unija in države članice zagotovijo skladnost politik upravljanja azila in migracij, vključno z notranjimi in zunanjimi komponentami teh politik.

2. Unija in države članice so v okviru svojih pristojnosti odgovorne za izvajanje politik upravljanja azila in migracij.

3. Države članice ob podpori agencij Unije zagotovijo, da imajo zmogljivosti za uspešno izvajanje politik upravljanja azila in migracij, pri čemer upoštevajo celoviti pristop iz člena 3, vključno s potrebnimi človeškimi in finančnimi viri ter infrastrukturo.

Člen 5

Načelo solidarnosti in pravične delitve odgovornosti

1. Države članice pri izvajanju svojih obveznosti spoštujejo načelo solidarnosti in pravične delitve odgovornosti ter upoštevajo skupni interes za učinkovito delovanje politik Unije za upravljanje azila in migracij. Države članice:

(a) vzpostavijo in vzdržujejo nacionalne sisteme upravljanja azila in migracij, ki zagotavljajo dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite, priznavajo tako zaščito osebam, ki jo potrebujejo, in zagotavljajo vračanje oseb, ki prebivajo nezakonito;

(b) sprejmejo potrebne in sorazmerne ukrepe za zmanjšanje in preprečevanje nezakonitih migracij na ozemlja držav članic, in sicer v tesnem sodelovanju in

partnerstvu z zadevnimi tretjimi državami, vključno s preprečevanjem tihotapljenja migrantov in bojem proti njemu;

(c) pravilno in ekspeditivno izvajajo pravila o določitvi države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, in po potrebi izvedejo predajo državi članici, ki je odgovorna na podlagi poglavij I–VI dela III;

(d) zagotavljajo podporo drugim državam članicam v obliki solidarnostnih prispevkov iz poglavij I–III dela IV na podlagi potreb;

(e) sprejmejo vse razumne in sorazmerne ukrepe za preprečevanje in odpravo nedovoljenega gibanja med državami članicami.

2. Finančna in operativna podpora Unije za izvajanje obveznosti se zagotovi v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*Sklad za azil in migracije*] in Uredbo (EU) XXX/XXX [*Sklad za integrirano upravljanje meja*].

Člen 6

Vodenje in spremljanje migracijskih razmer

1. Komisija sprejme evropsko strategijo za upravljanje azila in migracij, v kateri opredeli strateški pristop k upravljanju azila in migracij na ravni Unije ter določi, kako naj se izvajajo politike upravljanja azila in migracij v skladu z načeli, določenimi v tem delu. Komisija strategijo predloži Evropskemu parlamentu in Svetu.

2. Evropska strategija za upravljanje azila in migracij upošteva naslednje:

(a) nacionalne strategije držav članic iz odstavka 3 tega člena;

(b) informacije, ki jih Komisija zbere v skladu s Priporočilom Komisije št. XXX o Mehanizmu EU za pripravljenost na migracije in upravljanje migracijskih kriz (v nadaljnjem besedilu: načrt za pripravljenost na migracije in migracijske krize); poročila, izdana v okviru navedenega okvira, ter dejavnosti mreže za pripravljenost na migracije in upravljanje migracijskih kriz;

(c) ustrezna poročila in analize agencij Unije;

(d) informacije, zbrane med ocenjevanjem v okviru schengenskega ocenjevalnega in spremljevalnega mehanizma v skladu s členom 4 Uredbe (EU) št. 1053/2013[55].

3. Države članice vzpostavijo nacionalne strategije za zagotavljanje zadostnih zmogljivosti za izvajanje učinkovitega sistema upravljanja azila in migracij v skladu z načeli iz tega dela. Te strategije vključujejo kontingentno načrtovanje na nacionalni ravni ob upoštevanju kontingentnega načrtovanja oziroma načrtovanja ravnanja v izrednih razmerah v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*Agencija Evropske unije za*

[55] Uredba Sveta (EU) št. 1053/2013 z dne 7. oktobra 2013 o vzpostavitvi ocenjevalnega in spremljevalnega mehanizma za preverjanje uporabe schengenskega pravnega reda in razveljavitvi Sklepa Izvršnega odbora z dne 16. septembra 1998 o ustanovitvi stalnega odbora o ocenjevanju in izvajanju Schengenskega sporazuma, UL L 295, 6.11.2013, str. 27.

Azil], Uredbo (EU) 2019/1896[56] (Evropska agencija za mejno in obalno stražo) in Direktivo XXX/XXX/EU [*direktivo o pogojih za sprejem*] ter poročil Komisije, izdanih v okviru načrta za pripravljenost na migracije in migracijske krize. Take nacionalne strategije vključujejo informacije o tem, kako država članica izvaja načela iz tega dela in pravne obveznosti, ki iz njega izhajajo na nacionalni ravni. Upoštevajo tudi druge relevantne strategije in obstoječe podporne ukrepe, zlasti ukrepe na podlagi Uredbe (EU) XXX/XXX [*Sklad za azil in migracije*] in Uredbe (EU) XXX/XXX [*Agencija Evropske unije za azil*], ter so skladne in se dopolnjujejo z nacionalnimi strategijami za integrirano upravljanje meja, oblikovanimi v skladu s členom 8(6) Uredbe (EU) 2019/1896. Upoštevajo tudi rezultate spremljanja, ki ga opravita Agencija za azil in Evropska agencija za mejno in obalno stražo, rezultate ocenjevanja, opravljenega v skladu z Uredbo Sveta št. 1053/2013, ter rezultate spremljanja v skladu s členom 7 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o preverjanju*].

4. Komisija vsako leto sprejme poročilo o upravljanju migracij, v katerem določi predvideni razvoj migracijskih razmer ter pripravljenost Unije in držav članic. V primeru migracijskih tokov, ki so posledica operacij iskanja in reševanja, se Komisija posvetuje z zadevnimi državami članicami in v poročilu določi skupno število kratkoročno predvidenih izkrcanj in solidarnostni odziv, ki bi bil potreben za prispevanje k zadoščanju potreb držav članic izkrcanja, in sicer s premestitvami ali ukrepi na področju krepitve zmogljivosti, operativno podporo in ukrepi na področju zunanje razsežnosti. Poročilo opredeljuje tudi, ali se določene države članice zaradi prisotnosti ranljivih državljanov tretjih držav srečujejo z izzivi na področju zmogljivosti, ter vključuje rezultate poročanja o spremljanju, navedene v odstavku 3, vključno z informacijami, zbranimi v okviru načrta za pripravljenost na migracije in migracijske krize, ter po potrebi predlaga izboljšave.

5. Države članice pripravijo nacionalne strategije najpozneje do [eno leto po začetku veljavnosti te uredbe]. Prva evropska strategija za upravljanje azila in migracij se sprejme najpozneje do [18 mesecev po začetku veljavnosti te uredbe], prvo poročilo o upravljanju migracij pa se objavi najpozneje do [eno leto po začetku veljavnosti te uredbe].

6. Komisija spremlja in zagotavlja informacije o migracijskih razmerah z rednimi poročili o razmerah, ki temeljijo na kakovostnih podatkih in informacijah, ki jih posredujejo države članice, služba za zunanje delovanje, Agencija za azil, Evropska agencija za mejno in obalno stražo, Europol in Agencija za temeljne pravice, zlasti pa informacijah, zbranih v okviru načrta za pripravljenost na migracije in migracijske krize in s slednjim povezane mreže.

Člen 7

Sodelovanje s tretjimi državami za spodbujanje vračanja in ponovnega sprejema

1. Kadar Komisija na podlagi analize, izvedene v skladu s členom 25a(2) ali (4) Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta[57], in morebitnih drugih

[56] Uredba (EU) 2019/1896 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2019 o evropski mejni in obalni straži ter razveljavitvi uredb (EU) št. 1052/2013 in (EU) 2016/1624, UL L 295, 14.11.2019, str. 1.

[57] Uredba (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (UL L 243, 15.9.2009, str. 1).

razpoložljivih informacij meni, da posamezna tretja država pri ponovnem sprejemu nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav ne sodeluje v zadostni meri, ter brez poseganja v člen 25a(5) navedene uredbe, predloži Svetu poročilo, v katerem po potrebi opredeli morebitne ukrepe, ki bi se lahko sprejeli za izboljšanje sodelovanja zadevne tretje države pri ponovnem sprejemu, pri čemer se upoštevajo splošni odnosi Unije z zadevno tretjo državo.

2. Kadar Komisija meni, da je primerno, v svojem poročilu opredeli tudi ukrepe za spodbujanje sodelovanja med državami članicami za spodbujanje vračanja nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav.

3. Komisija in Svet na podlagi poročila iz odstavka 1 vsak v okviru svojih pristojnosti proučita ustrezne ukrepe, pri čemer upoštevata splošne odnose Unije s tretjo državo.

4. Komisija Evropski parlament redno obvešča o izvajanju tega člena.

DEL III

MERILA IN MEHANIZMI ZA DOLOČANJE ODGOVORNE DRŽAVE ČLANICE

POGLAVJE I

SPLOŠNA NAČELA IN ZAŠČITNI UKREPI

Člen 8

Dostop do postopka za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito

1. Države članice obravnavajo vsako prošnjo za mednarodno zaščito državljana tretje države ali osebe brez državljanstva, ki prošnjo vloži na ozemlju katere koli izmed držav članic, tudi na meji ali na tranzitnem območju. Prošnjo obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja II dela III.

2. Kadar na osnovi meril iz te uredbe ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila najprej registrirana prošnja.

3. Kadar država članica prosilca ne more predati državi članici, ki je bila prvotno določena za odgovorno, ker se utemeljeno domneva, da v tej državi članici obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile tveganje za nečloveško ali ponižujoče ravnanje v smislu člena 4 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, država članica, ki izvede postopek določitve odgovorne države članice, še naprej proučuje merila iz poglavja II dela III, da bi ugotovila, ali je mogoče kot odgovorno določiti drugo državo članico.

   Kadar država članica v skladu s prvim pododstavkom prosilca ne more predati nobeni državi članici, določeni na podlagi meril iz poglavja II dela III, ali državi članici, v kateri je bila prošnja registrirana najprej, postane sama odgovorna država članica.

4. Če varnostno preverjanje iz člena 11 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o preverjanju*] ni bilo opravljeno, država članica, v kateri je bila prošnja za

mednarodno zaščito najprej registrirana, čim prej po registraciji prošnje in še pred uporabo meril za določitev odgovorne države članice v skladu s poglavjem II ali določbami iz poglavja III dela III, prouči, ali obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da prosilec ogroža njeno nacionalno varnost ali javni red.

Če je bilo varnostno preverjanje iz člena 11 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o preverjanju*] opravljeno, vendar ima država članica, v kateri je bila prošnja za mednarodno zaščito najprej registrirana, upravičljive razloge, da prouči, ali obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da prosilec ogroža njeno nacionalno varnost ali javni red, prošnjo obravnava čim prej po registraciji in še pred uporabo meril za določitev odgovorne države članice v skladu s poglavjem II ali določbami iz poglavja III dela III.

Kadar se pri varnostnem preverjanju, opravljenem v skladu s členom 11 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o varnostnem preverjanju*] ali v skladu s prvim in drugim pododstavkom tega odstavka, ugotovi, da obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da prosilec ogroža nacionalno varnost ali javni red države članice, ki je izvedla varnostno preverjanja, se za odgovorno določi ta država članica.

5. Vsaka država članica si pridrži pravico, da ob upoštevanju pravil in zaščitnih ukrepov iz Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*] pošlje prosilca v varno tretjo državo.

Člen 9

Obveznosti prosilca

1. Kadar namerava državljan tretje države ali oseba brez državljanstva zaprositi za mednarodno zaščito, se prošnja vloži in registrira v državi članici prvega vstopa.

2. Z odstopanjem od odstavka 1 se v primeru, da ima državljan tretje države ali oseba brez državljanstva veljavno dovoljenje za prebivanje ali veljavni vizum, prošnja vloži in registrira v državi članici, ki je izdala dovoljenje za prebivanje ali vizum.

   Kadar ima državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, ki namerava zaprositi za mednarodno zaščito, poteklo dovoljenje za prebivanje ali vizum, se prošnja vloži in registrira v državi članici, v kateri se prosilec nahaja.

3. Prosilec v zadevah, ki jih zajema ta uredba, polno sodeluje s pristojnimi organi držav članic, in sicer tako, da čim prej, najpozneje pa med razgovorom iz člena 12, predloži vse elemente in informacije, s katerimi razpolaga in ki so relevantne za določitev odgovorne države članice. Kadar prosilec v času razgovora ne more predložiti dokazov, s katerimi bi potrdil predložene elemente in informacije, lahko pristojni organ določi rok za predložitev takih dokazov v obdobju iz člena 29(1).

4. Od prosilca se zahteva, da se nahaja v:

   (a) državi članici iz odstavkov 1 in 2 do določitve odgovorne države, in kadar je ustrezno, izvedbe postopka predaje;

   (b) odgovorni državi članici;

   (c) državi članici premestitve, in sicer po predaji v skladu s členom 57(9).

5. Kadar je prosilec obveščen o odločitvi o predaji v skladu s členom 32(2) in členom 57(8), ravna skladno z odločitvijo.

Člen 10

Posledice neizpolnjevanja

1. Prosilec v skladu s členom 17a Direktive XXX/XXX/EU [*direktiva o pogojih za sprejem*] ni upravičen do pogojev za sprejem iz členov 15 do 17 navedene direktive v nobeni drugi državi članici kot v državi članici, v kateri se mora nahajati v skladu s členom 9(4) te uredbe, od trenutka, ko je bil obveščen o odločitvi o njegovi predaji odgovorni državi članici, pod pogojem, da je bil seznanjen s tako posledico v skladu s členom 8(2)(b) Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o preverjanju*]. To ne posega v potrebo po zagotavljanju življenjskega standarda v skladu s pravom Unije, vključno z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, in mednarodnimi obveznostmi.

2. Pristojni organi ne upoštevajo elementov in informacij za določitev odgovorne države članice, ki se predložijo po izteku roka iz člena 9(3).

Člen 11

Pravica do obveščenosti

1. Čim prej, najpozneje pa ob registraciji prošnje za mednarodno zaščito v državi članici, pristojni organi te države članice prosilca obvestijo o uporabi te uredbe in obveznostih iz člena 9 ter o posledicah neizpolnjevanja obveznosti, določenih v členu 10, in sicer:

   (a) o tem, da pravica do vložitve prošnje za mednarodno zaščito prosilcu ne daje pravice do izbire države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ali države članice premestitve;

   (b) o ciljih te uredbe in posledicah vložitve druge prošnje v drugi državi članici ter posledicah zapustitve države članice, v kateri se mora nahajati v skladu s členom 9(4), in zlasti o tem, da je prosilec upravičen do pogojev za sprejem samo v skladu s členom 10(1);

   (c) o merilih in postopkih za določitev odgovorne države članice, hierarhiji takšnih meril v različnih fazah postopka in njihovem trajanju;

   (d) o cilju osebnega razgovora v skladu s členom 12 ter o obveznosti, da čim prej v postopku predložijo relevantne informacije, ki bi lahko pripomogle k ugotavljanju prisotnosti družinskih članov, sorodnikov ali drugih družinskih razmerij v državah članicah, ter da te informacije potrdijo bodisi ustno bodisi s predložitvijo dokumentov, kakor tudi o načinih, na katere lahko prosilec poda take informacije, ter o pomoči, ki jo lahko država članica ponudi v zvezi z iskanjem družinskih članov ali sorodnikov;

   (e) o obveznosti prosilca, da čim prej v postopku razkrije vse relevantne informacije, ki bi lahko pripomogle k ugotovitvi obstoja morebitnih predhodnih dovoljenj za prebivanje, vizumov ali dokazil o izobrazbi;

   (f) o možnosti izpodbijanja odločitve o predaji v roku, določenem v členu 33(2), in dejstvu, da je obseg tega izpodbijanja omejen, kakor je določeno v členu 33(1);

   (g) o pravici do brezplačne pravne pomoči, če jo zadevna oseba zahteva in kadar sama ne more kriti s tem povezanih stroškov;

(h) o tem, da bodo pristojni organi držav članic in Agencije za azil obdelovali osebne podatke prosilca, tudi za izmenjavo podatkov o njem, zgolj za namen izpolnjevanja obveznosti na podlagi te uredbe;

(i) o vrstah zadevnih osebnih podatkov;

(j) o pravici do dostopa do podatkov, ki se nanašajo nanj, pravici, da zahteva popravek takih podatkov, če niso točni, ali izbris nezakonito obdelanih podatkov, kakor tudi o postopkih uveljavljanja navedenih pravic, vključno s kontaktnimi podatki organov iz člena 41 in nacionalnih organov za varstvo podatkov, ki so pristojni za obravnavanje zahtevkov glede varstva osebnih podatkov, ter kontaktnimi podatki organa za varstvo podatkov;

(k) v primeru mladoletnika brez spremstva: o vlogi in odgovornosti zastopnika ter o postopku vložitve pritožbe zoper zastopnika na zaupen in varen način ter ob polnem spoštovanju otrokove pravice do izjave v zvezi s tem;

(l) kadar je primerno, o postopku premestitve iz členov 57 in 58.

2. Informacije iz odstavka 1 se zagotovijo v pisni obliki v jeziku, ki ga prosilec razume ali za katerega se razumno domneva, da ga razume. Države članice uporabijo skupno informativno gradivo, ki je bilo v ta namen pripravljeno v jasnem in preprostem jeziku v skladu z odstavkom 3.

Kadar je potrebno za prosilčevo pravilno razumevanje, se informacije zagotovijo tudi ustno, po potrebi v zvezi z osebnim razgovorom iz člena 12.

3. Agencija za azil v tesnem sodelovanju s pristojnimi nacionalnimi agencijami pripravi skupno informativno gradivo in posebno brošuro za mladoletnike brez spremstva, ki vsebuje vsaj informacije iz odstavka 1. To skupno informativno gradivo vsebuje tudi informacije o uporabi Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*] in zlasti o namenu, za katerega se podatki o prosilcu lahko obdelujejo v okviru sistema Eurodac. Skupno informativno gradivo se pripravi tako, da ga države članice lahko dopolnijo z dodatnimi informacijami, ki so specifične za zadevne države članice.

Člen 12

Osebni razgovor

1. Država članica, ki določa odgovornost, za olajšanje postopka določitve odgovorne države članice opravi osebni razgovor s prosilcem. Namen razgovora je tudi zagotoviti, da prosilec pravilno razume informacije, ki jih je prejel v skladu s členom 11.

2. Osebni razgovor se lahko opusti, kadar:

(a) je prosilec pobegnil;

(b) se prosilec ni udeležil osebnega razgovora in ni navedel utemeljenih razlogov za svojo odsotnost;

(c) je prosilec po prejetju informacij iz člena 11 že na drug način podal ustrezne informacije za postopek določitve odgovorne države članice. Država članica, ki opusti razgovor, prosilcu v obdobju iz člena 29(1) omogoči, da predstavi vse nadaljnje informacije, ki so relevantne za pravilno določitev odgovorne države članice.

3. Osebni razgovor se organizira pravočasno, v vsakem primeru pa pred predložitvijo zahteve za sprejem v skladu s členom 29.

4. Osebni razgovor se vodi v jeziku, ki ga prosilec razume ali za katerega se razumno domneva, da ga razume, in v katerem se je zmožen sporazumevati. Razgovori z mladoletniki brez spremstva se izvedejo na način, ki je prijazen do otroka, opravi pa ga osebje, ki je ustrezno usposobljeno in kvalificirano v skladu z nacionalnim pravom, v prisotnosti zastopnika, in kadar je ustrezno, pravnega svetovalca mladoletne osebe. Država članica po potrebi zagotovi tolmača, in kadar je ustrezno, tudi kulturnega posrednika, ki je sposoben zagotoviti ustrezno sporazumevanje med prosilcem in osebo, ki vodi osebni razgovor. Prosilec lahko zahteva, da razgovor izvaja in da mu pomoč pri razgovoru zagotavlja oseba istega spola.

5. Osebni razgovor poteka v razmerah, ki zagotavljajo ustrezno zaupnost. Opravi ga oseba, ki je za to usposobljena v skladu z nacionalnim pravom. Prosilcem, ki so opredeljeni kot osebe, ki potrebujejo posebna procesna jamstva v skladu z uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku]*, se zagotovi ustrezna podpora, da se ustvarijo pogoji, ki so potrebni za uspešno predstavitev vseh elementov, ki omogočajo določitev odgovorne države članice.

6. Država članica, ki vodi osebni razgovor, pripravi pisni povzetek, ki vsebuje vsaj poglavitne informacije, ki jih je prosilec zagotovil med razgovorom. Povzetek je lahko bodisi v obliki poročila bodisi na standardnem obrazcu. Država članica prosilcu ali pravnemu svetovalcu ali drugemu zagovorniku, ki prosilca zastopa, pravočasno zagotovi dostop do povzetka.

Člen 13

Zaščitni ukrepi za mladoletnike

1. Pri izvajanju vseh postopkov iz te uredbe je primarna skrb držav članic otrokova korist.

2. Vsaka država članica, v kateri se mladoletnik brez spremstva nahaja, zagotovi, da ima mladoletnik svojega zastopnika in da mu ta pomaga pri ustreznih postopkih na podlagi te uredbe. Zastopnik ima ustrezne kvalifikacije, je opravil ustrezna usposabljanja in ima strokovno znanje, da v postopkih na podlagi te uredbe, zagotovi upoštevanje otrokove koristi. Tak zastopnik ima dostop do vsebine relevantnih dokumentov iz dosjeja prosilca, vključno s posebnim informativnim gradivom za mladoletnike brez spremstva.

   Kadar je za zastopnika imenovana organizacija, ta določi osebo, odgovorno za izvajanje dolžnosti zastopnika mladoletnika. Za to osebo se uporablja prvi pododstavek.

   Zastopnik iz prvega pododstavka je lahko ista oseba ali organizacija, kot tista, ki se določi v skladu s členom 22 uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*].

3. Zastopnik mladoletnika brez spremstva sodeluje v postopku določitve odgovorne države članice v skladu s to uredbo. Zastopnik mladoletniku brez spremstva pomaga zagotoviti informacije, ki so relevantne za oceno njegove koristi v skladu z odstavkom 4, vključno z uveljavljanjem pravice do izjave, in podpira njegovo sodelovanje z drugimi akterji, kot so organizacije za iskanje družin, kadar je to za navedeni namen ustrezno.

4. Države članice pri ocenjevanju otrokove koristi tesno sodelujejo med sabo in upoštevajo zlasti naslednje dejavnike:

   (a) možnosti ponovne združitve družine;

   (b) dobro počutje in družbeni razvoj mladoletnika, zlasti ob upoštevanju okolja, iz katerega mladoletnik izhaja;

   (c) vprašanja varnosti, zlasti v primerih, ko obstaja nevarnost, da mladoletnik postane žrtev nasilja in izkoriščanja, vključno s trgovino z ljudmi;

   (d) mnenja mladoletnika v skladu z njegovo starostjo in zrelostjo;

   (e) kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, informacije, ki jih predloži njegov zagovornik v državi članici, kjer se mladoletnik brez spremstva nahaja.

5. Pred predajo mladoletnika brez spremstva odgovorni državi članici, ali kadar je ustrezno, državi članici premestitve, se država članica, ki izvede predajo, prepriča, da odgovorna država članica ali država članica premestitve nemudoma sprejme ukrepe iz členov 14 in 23 Direktive XXX/XXX/EU [*direktiva o pogojih za sprejem*] in člena 22 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*]. Pred odločitvijo o predaji mladoletnika brez spremstva se opravi ocena mladoletnikove koristi. Ocena temelji na dejavnikih iz odstavka 4, sklepi ocene teh dejavnikov pa se jasno navedejo v odločitvi o predaji. Oceno brez odlašanja opravi osebje s kvalifikacijami in strokovnim znanjem, da se zagotovi upoštevanje mladoletnikove koristi.

6. Za namene uporabe člena 15 država članica, v kateri je bila prošnja mladoletnika brez spremstva za mednarodno zaščito registrirana, čim prej ustrezno ukrepa, da na ozemlju držav članic poišče družinske člane ali sorodnike mladoletnika brez spremstva, pri čemer varuje otrokovo korist.

   V ta namen lahko ta država članica zaprosi za pomoč mednarodne ali druge ustrezne organizacije in lahko mladoletniku omogoči dostop do storitev takih organizacij za izsleditev oseb.

   Osebje pristojnih organov iz člena 41, ki obravnava zahteve v zvezi z mladoletniki brez spremstva, je ustrezno usposobljeno in se še naprej usposablja glede posebnih potreb mladoletnikov.

7. Da se omogoči sprejetje ustreznih ukrepov v skladu z odstavkom 6 za iskanje družinskih članov ali sorodnikov mladoletnika brez spremstva, ki bivajo na ozemlju druge države članice, Komisija sprejme izvedbene akte, vključno s standardnim obrazcem za izmenjavo relevantnih informacij med državami članicami. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

POGLAVJE II

MERILA ZA DOLOČANJE ODGOVORNE DRŽAVE ČLANICE

Člen 14

Hierarhija meril

1. Merila za določanje odgovorne države članice se uporabljajo po vrstnem redu, v katerem so navedena v tem poglavju.

2. Država članica, odgovorna v skladu z merili iz tega poglavja, se določi na podlagi položaja, ki je obstajal, ko je bila prošnja za mednarodno zaščito v kateri od držav članic najprej registrirana.

Člen 15

Mladoletniki brez spremstva

1. Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, se uporabljajo samo merila iz tega člena, in sicer v vrstnem redu, v katerem so navedena v odstavkih 2 do 5.

2. Za odgovorno se določi država članica, v kateri se zakonito nahaja družinski član mladoletnika brez spremstva, razen če se dokaže, da to ni v mladoletnikovo korist. Kadar je prosilec poročen mladoletnik, katerega zakonec se na ozemlju držav članic ne nahaja na zakonit način, je odgovorna država članica tista, v kateri se na zakonit način nahaja oče, mati ali druga odrasla oseba, odgovorna za mladoletnika, bodisi v skladu s pravom ali prakso te države članice, ali sorojenec.

3. Kadar ima prosilec sorodnika, ki se na zakonit način nahaja v drugi državi članici, ter se na podlagi individualne obravnave ugotovi, da lahko ta sorodnik skrbi zanj, ta država članica združi mladoletnika z njegovim sorodnikom in se določi za odgovorno državo članico, razen če se dokaže, da to ni v mladoletnikovo korist.

4. Kadar družinski člani ali sorodniki iz odstavkov 2 in 3 bivajo v več kot eni državi članici, se odgovorna država članica določi glede na korist mladoletnika brez spremstva.

5. V odsotnosti družinskega člana ali sorodnika iz odstavkov 2 in 3 je odgovorna tista država članica, v kateri je bila prošnja mladoletnika brez spremstva za mednarodno zaščito najprej registrirana, razen če se dokaže, da to ni v mladoletnikovo korist.

6. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 68 v zvezi z naslednjim

   (a) identifikacijo družinskih članov ali sorodnikov mladoletnikov brez spremstva;

   (b) merili za ugotavljanje obstoja dokazanih družinskih vezi;

   (c) merili za oceno sposobnosti sorodnika, da skrbi za mladoletnika brez spremstva, tudi kadar družinski člani, sorojenci ali drugi sorodniki mladoletnika brez spremstva bivajo v več kot eni državi članici.

   Komisija pri izvrševanju svojih pooblastil za sprejemanje delegiranih aktov ne preseže obsega otrokove koristi, kot je določeno v členu 13(4).

7. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi enotne pogoje za posvetovanje in izmenjavo informacij med državami članicami. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

Člen 16

Družinski člani, ki so upravičenci do mednarodne zaščite

Kadar ima prosilec družinskega člana, ki mu je kot upravičencu do mednarodne zaščite dovoljeno prebivanje v državi članici, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, pod pogojem, da zadevni osebi pisno izrazita to željo.

Člen 17

Družinski člani, ki so prosilci za mednarodno zaščito

Kadar ima prosilec v državi članici družinskega člana, o čigar prošnji za mednarodno zaščito v tej državi članici še ni bila sprejeta prva vsebinska odločitev, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, pod pogojem, da zadevni osebi pisno izrazita to željo.

Člen 18

Družinski postopek

Kadar več družinskih članov hkrati vloži prošnje za mednarodno zaščito v isti državi članici ali na datume, ki so dovolj blizu, da se lahko postopki določitve odgovorne države članice opravijo skupaj, in kadar bi uporaba meril iz te uredbe povzročila njihovo ločitev, se odgovorna država članica določi, kot sledi:

(a) za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito vseh družinskih članov je odgovorna država članica, ki je glede na merila odgovorna za sprejem največjega števila zadevnih oseb;

(b) če to ni mogoče, je odgovorna država članica, ki je glede na merila odgovorna za obravnavanje prošnje najstarejše teh oseb.

Člen 19

Izdaja dokumentov za prebivanje ali vizumov

1. Kadar prosilec poseduje veljaven dokument za prebivanje, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, ki je dokument izdala.

2. Kadar prosilec poseduje veljaven vizum, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, ki je vizum izdala, razen če je bil vizum izdan v imenu druge države članice v skladu z ureditvijo zastopanja, kot je določena v členu 8 Uredbe (ES) št. 810/2009. V takem primeru je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna zastopana država članica.

3. Kadar prosilec poseduje več kot en veljaven dokument za prebivanje ali vizum, ki so jih izdale različne države članice, odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito prevzamejo države članice v naslednjem vrstnem redu:

   (a) država članica, ki je izdala dokument za prebivanje, ki daje pravico do najdaljšega časa bivanja, ali kadar so časi veljavnosti enaki, država članica, ki je izdala dokument za prebivanje z najpoznejšim datumom poteka veljavnosti;

   (b) kadar je več vizumov iste vrste, država članica, ki je izdala vizum z najpoznejšim datumom poteka veljavnosti;

   (c) kadar so vizumi različnih vrst, država članica, ki je izdala vizum z najdaljšim časom veljavnosti, ali kadar so časi veljavnosti enaki, država članica, ki je izdala vizum z najpoznejšim datumom poteka veljavnosti.

4. Kadar prosilec poseduje enega ali več dokumentov za prebivanje ali enega ali več vizumov, ki so potekli manj kot tri leta pred registracijo prošnje, se uporabijo odstavki 1, 2 in 3.

5. Dejstvo, da je bil dokument za prebivanje ali vizum izdan na podlagi lažne ali privzete identitete ali ob predložitvi prirejenih, ponarejenih ali neveljavnih listin, ne preprečuje, da bi bila odgovornost dodeljena državi članici, ki je tak dokument za prebivanje ali vizum izdala. Vendar država članica, ki je izdala dokument za prebivanje ali vizum, ni odgovorna, če lahko po izdaji dokumenta ali vizuma dokaže, da je prišlo do prevare.

Člen 20

Diplome ali druge kvalifikacije

1. Kadar ima prosilec diplomo ali dokazilo o kvalifikaciji, ki ga je izdala izobraževalna ustanova s sedežem v državi članici, prošnja za mednarodno zaščito pa je bila registrirana, potem ko je prosilec po končanem študiju zapustil ozemlje držav članic, se država članica, v kateri se nahaja sedež zadevne izobraževalne ustanove, določi za odgovorno za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

2. Kadar ima prosilec več kot eno diplomo ali dokazilo o kvalifikaciji, ki so jih izdale izobraževalne ustanove v različnih državah članicah, prevzame odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito država članica, ki je izdala diplomo ali dokazilo o kvalifikaciji po najdaljšem obdobju študija, ali v primeru enako dolgih obdobij študija država članica, kjer je bila pridobljena zadnja diploma ali dokazilo o kvalifikaciji.

Člen 21

Vstop

1. Kadar se na podlagi dokazov ali posrednih okoliščin s seznamov, opisanih v seznamih iz člena 30(4) te uredbe, vključno s podatki iz Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*], ugotovi, da je prosilec ob prihodu iz tretje države nezakonito prečkal mejo države članice po kopnem, morju ali zraku, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna prva država članica, v katero je vstopil na ta način. Če se prošnja registrira več kot tri leta po datumu nezakonitega prehoda meje, ta odgovornost preneha.

2. Pravilo iz odstavka 1 se uporablja tudi, kadar je bil prosilec na ozemlje izkrcan po operaciji iskanja in reševanja.

3. Odstavka 1 in 2 se ne uporabljata, če se lahko na podlagi dokazov ali posrednih okoliščin, opisanih v seznamih iz člena 30(4) te uredbe, vključno s podatki iz Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*], ugotovi, da je bil prosilec v skladu s členom 57 te uredbe po prestopu meje premeščen v drugo državo članico. V tem primeru je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna slednja.

Člen 22

Vstop brez vizumske obveznosti

Če državljan tretje države ali oseba brez državljanstva vstopi na ozemlje držav članic prek države članice, v katero lahko vstopi brez vizuma, je za obravnavanje njene prošnje za mednarodno zaščito odgovorna ta država članica. Če se prošnja registrira več kot tri let po datumu vstopa osebe na ozemlje, ta odgovornost preneha.

Člen 23

Prošnja na mednarodnem tranzitnem območju letališča

Kadar državljan tretje države ali oseba brez državljanstva vloži prošnjo za mednarodno zaščito na mednarodnem tranzitnem območju letališča države članice, je za obravnavanje prošnje odgovorna ta država članica.

POGLAVJE III

VZDRŽEVANE OSEBE IN DISKRECIJSKE KLAVZULE

Člen 24

Vzdrževane osebe

1. Kadar je prosilka zaradi nosečnosti oziroma prosilka ali prosilec zaradi novorojenega otroka, resne bolezni, hude invalidnosti, hude poškodbe ali starosti odvisen od pomoči svojega otroka ali starša, ki zakonito prebiva v eni od držav članic, ali je otrok ali starš prosilca, ki zakonito prebiva v eni od držav članic, odvisen od pomoči slednjega, država članica praviloma prosilca in otroka ali starša pusti skupaj ali združi, pod pogojem, da so družinske vezi obstajale že pred prihodom prosilca na ozemlje držav članic, da je otrok ali starš oziroma prosilec zmožen skrbeti za vzdrževano osebo in da zadevni osebi pisno izrazita to željo.

   Kadar obstajajo znaki, da v državi, v kateri se nahaja vzdrževana oseba, zakonito prebiva otrok ali starš, ta država članica pred predložitvijo zahteve za sprejem v skladu s členom 29 preveri, ali otrok ali starš lahko skrbi za vzdrževano osebo.

2. Kadar otrok ali starš iz odstavka 1 zakonito prebiva v drugi državi članici in ne v tisti, v kateri se nahaja prosilec, je odgovorna država članica tista, v kateri otrok ali starš zakonito prebiva, razen če prosilec zaradi svojega zdravstvenega stanja dlje časa ne more potovati v to državo članico. V takem primeru je odgovorna država članica tista, kjer se nahaja prosilec. Taka država članica ni obvezana pripeljati otroka ali starša prosilca na svoje ozemlje.

3. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 68 v zvezi z naslednjim:

   (a) elementi, ki se upoštevajo za oceno razmerja odvisnosti;

   (b) merili za ugotavljanje obstoja dokazanih družinskih vezi;

   (c) merili za oceno zmožnosti zadevne osebe, da skrbi za vzdrževano osebo;

   (d) elementi, ki jih je treba upoštevati pri oceni nezmožnosti potovanja v daljšem časovnem obdobju.

4. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi enotne pogoje za posvetovanje in izmenjavo informacij med državami članicami. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

Člen 25

Diskrecijske klavzule

1. Z odstopanjem od člena 8(1) se lahko vsaka država članica odloči, da obravnava v njej registrirano prošnjo državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za mednarodno zaščito, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe.

2. Država članica, v kateri je registrirana prošnja za mednarodno zaščito in ki opravlja postopek določitve odgovorne države članice, ali odgovorna država članica, lahko kadar koli pred sprejetjem prve vsebinske odločitve od druge države članice zahteva, da sprejme prosilca, da se zagotovi združitev družinskih razmerij, iz humanitarnih razlogov, zlasti na podlagi družinskih ali kulturnih vidikov, tudi kadar ta druga država članica ni odgovorna po merilih iz členov 15 do 18 in 24. Te osebe pisno izrazijo strinjanje s tem.

   Država članica, ki poda zahtevo, v zahtevo za sprejem vključi vse gradivo, s katerim razpolaga in ki ga država članica, na katero je zahteva naslovljena, potrebuje za oceno položaja.

   Država članica, na katero je zahteva naslovljena, preveri vse potrebno za preučitev navedenih humanitarnih razlogov in državi članici, ki poda zahtevo, v dveh mesecih od datuma prejema zahteve odgovori prek elektronskega komunikacijskega omrežja, vzpostavljenega na podlagi člena 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003. V primeru zavrnitve zahteve se v odgovoru navedejo razlogi zanjo.

POGLAVJE IV

OBVEZNOSTI ODGOVORNE DRŽAVE ČLANICE

Člen 26

Obveznosti odgovorne države članice

1. Država članica, ki je odgovorna na podlagi te uredbe, je dolžna:

   (a) pod pogoji iz členov 29, 30 in 35 sprejeti prosilca, čigar prošnja je bila registrirana v drugi državi članici;

   (b) pod pogoji iz členov 31 in 35 te uredbe ponovno sprejeti prosilca ali državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, v zvezi s katero je bila določena za odgovorno državo članico v skladu s členom 11(1) Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*];

   (c) pod pogoji iz členov 31 in 35 te uredbe ponovno sprejeti upravičenca do mednarodne zaščite, v zvezi s katerim je bila določena za odgovorno državo članico v skladu s členom 11(1) Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*];

   (d) pod pogoji iz členov 31 in 35 te uredbe ponovno sprejeti preseljeno ali sprejeto osebo, ki je zaprosila za mednarodno zaščito ali ki nezakonito prebiva v državi članici, ki ni država članica, ki je privolila, da jo sprejme v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o okviru Unije za preselitev*], ali ki ji je v okviru nacionalnega programa za preselitev priznala mednarodno zaščito ali humanitarni status.

2. Za namene te uredbe je položaj mladoletnika, ki spremlja prosilca in ustreza opredelitvi družinskega člana, neločljiv od položaja njegovega družinskega člana in mladoletnika sprejme ali ponovno sprejme država članica, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito navedenega družinskega člana, tudi če sam mladoletnik ni prosilec, razen če se dokaže, da to ni v otrokovo korist. Isto načelo se uporabi za otroke, rojene po prihodu prosilca na ozemlje držav članic, ne da bi bilo treba začeti nov postopek za njihov sprejem.

3. V situacijah iz točk (a) in (b) odstavka 1 odgovorna država članica obravnava ali dokonča obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*].

Člen 27

Prenehanje odgovornosti

1. Kadar država članica prosilcu izda dokument za prebivanje, se odloči za uporabo člena 25 ali zadevne osebe ne preda odgovorni državi članici v rokih iz člena 35, postane sama odgovorna država članica in obveznosti iz člena 26 se prenesejo nanjo. Kadar je ustrezno, prek elektronskega komunikacijskega omrežja, vzpostavljenega na podlagi člena 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003, o tem obvesti predhodno odgovorno državo članico, državo članico, ki izvaja postopek določitve odgovorne države članice, ali državo članico, ki je bila zaprošena za sprejem prosilca ali je prejela obvestilo o ponovnem sprejemu.

   Prvi pododstavek se ne uporabi, če je odgovorna država članica osebi že priznala mednarodno zaščito.

   Država članica, ki postane odgovorna v skladu s prvim pododstavkom tega člena, v skladu s členom 11(3) Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*] v Eurodacu navede, da je postala odgovorna država članica.

2. Obveznost o ponovnem sprejemu državljana tretje države ali osebe brez državljanstva iz člena 26(1)(b) te uredbe preneha, kadar je na podlagi posodobitve podatkovnega niza iz člena 11(2)(c) Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*] mogoče ugotoviti, da je zadevna oseba zapustila ozemlje držav članic, bodisi prisilno bodisi prostovoljno, v skladu z odločbo o vrnitvi ali odredbo o odstranitvi po umiku ali zavrnitvi prošnje.

   Prošnja, registrirana po dejanski odstranitvi, se za namen te uredbe šteje za novo prošnjo, zato je v takem primeru treba začeti nov postopek določitve odgovorne države članice.

POGLAVJE V

POSTOPKI

DEL I

ZAČETEK POSTOPKA

Člen 28

Začetek postopka

1. Država članica, v kateri je bila prošnja za mednarodno zaščito v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*] najprej registrirana, ali kadar je ustrezno, država članica premestitve, nemudoma začne postopek določitve odgovorne države članice.

2. Država članica, v kateri je prošnja najprej registrirana, ali kadar je ustrezno, država članica premestitve, nadaljuje postopek določitve odgovorne države članice, če prosilec zapusti ozemlje te države članice brez dovoljenja ali kako drugače ni dosegljiv za pristojne organe te države članice.

3. Država članica, ki je izvedla postopek določitve odgovorne države članice ali ki je postala odgovorna v skladu s členom 8(4) te uredbe, v sistemu Eurodac v skladu s členom 11(1) Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*] nemudoma navede:

   (a) svojo odgovornost v skladu s členom 8(2);

   (b) svojo odgovornost v skladu s členom 8(4);

   (c) svojo odgovornost zaradi neupoštevanja rokov iz člena 29;

   (d) odgovornost države članice, ki je sprejela zahtevo za sprejem prosilca v skladu s členom 30.

   Dokler se ta navedba ne doda, se uporabljajo postopki iz odstavka 4.

4. Prosilca, ki se brez dokumenta za prebivanje nahaja v drugi državi članici ali ki tam vloži prošnjo za mednarodno zaščito med postopkom določitve odgovorne države članice, država članica, v kateri je bila taka prošnja najprej registrirana, ponovno sprejme pod pogoji iz členov 31 in 35.

   Ta obveznost preneha, če lahko država članica, ki določa odgovorno državo članico, ugotovi, da je prosilec od druge države članice pridobil dokument za prebivanje.

5. Če se prosilec v državi članici nahaja brez dokumenta za prebivanje ali v njej zaprosi za mednarodno zaščito, potem ko je druga država članica potrdila njegovo premestitev v skladu s členom 57(7) in preden je bila opravljena njegova predaja v to drugo državo članico v skladu s členom 57(9), ga država članica premestitve ponovno sprejme pod pogoji iz členov 31 in 35.

DEL II

POSTOPKI ZA ZAHTEVE ZA SPREJEM

Člen 29

Predložitev zahteve za sprejem

1. Kadar država članica, v kateri je bila prošnja za mednarodno zaščito registrirana, meni, da je za obravnavanje prošnje odgovorna druga država članica, nemudoma, vsekakor pa v dveh mesecih od datuma registracije prošnje, od druge države članice zahteva, da sprejme prosilca.

   Ne glede na prvi pododstavek se v primeru zadetka v sistemu Eurodac s podatki, zbranimi v skladu s členoma 13 in 14a Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*], ali v sistemu VIS s podatki, zbranimi v skladu s členom 21 Uredbe (ES) št. 767/2008, zahteva za sprejem pošlje v enem mesecu od prejema takega zadetka.

   Kadar zahteva za sprejem prosilca ni poslana v obdobjih, določenih v prvem in drugem pododstavku, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila prošnja registrirana.

   Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, lahko država članica, ki določa odgovorno državo članico, če meni, da je to v mladoletnikovo korist, nadaljuje postopek za določitev odgovorne države članice in od druge države članice zahteva, da prosilca sprejme kljub temu, da so roki iz prvega in drugega pododstavka potekli.

2. Država članica, ki poda zahtevo, lahko zahteva nujen odgovor v primerih, ko je bila prošnja za mednarodno zaščito registrirana po izdaji odločbe o zavrnitvi vstopa ali o vrnitvi.

   V zahtevi se navedejo utemeljeni razlogi za nujen odgovor in rok, v katerem se odgovor zahteva. Ta rok je vsaj en teden.

3. V primerih iz odstavkov 1 in 2 se za zahtevo za sprejem s strani druge države članice uporabi standardni obrazec, zahteva pa vključuje dokaze ali posredne okoliščine, kot so opisani v seznamih iz člena 30(4) in/ali ustrezne elemente iz izjave prosilca, ki organom države članice, na katero je zahteva naslovljena, omogočajo, da preveri, če je odgovorna na osnovi meril, določenih v tej uredbi.

   Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi enotne pogoje za pripravo in predložitev zahtev za sprejem. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

Člen 30

Odgovor na zahtevo za sprejem

1. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, preveri potrebno in o zahtevi za sprejem prosilca odloči v enem mesecu od datuma, ko je prejela zahtevo.

2. Ne glede na prvi odstavek država članica, na katero je zahteva naslovljena, v primeru zadetka v sistemu Eurodac s podatki, zbranimi v skladu s členoma 13 in 14a Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*], ali v sistemu VIS s podatki, zbranimi v skladu s členom 21(2) Uredbe (ES) št. 767/2008, o zahtevi odloči v dveh tednih po prejemu zahteve.

3. V postopku določitve odgovorne države članice se uporabijo elementi dokazov in posrednih okoliščin.

4. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi in redno pregleduje oba seznama, pri čemer navede ustrezne elemente dokazov in posrednih okoliščin v skladu z merili iz točk (a) in (b) tega odstavka. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

   (a) Dokazi:

      (i) to se nanaša na formalne dokaze, ki določajo odgovornost v skladu s to uredbo, kolikor ti niso ovrženi z dokazi o nasprotnem;

      (ii) države članice odboru iz člena 67 zagotovijo vzorce različnih vrst upravnih dokumentov v skladu s tipologijo, uvedeno s seznamom formalnih dokazov;

   (b) posredne okoliščine:

      (i) to se nanaša na indikativne elemente, ki so lahko, čeprav so ovrgljivi, zadostni glede na svojo dokazno vrednost;

      (ii) njihova dokazna vrednost v zvezi z odgovornostjo za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito se oceni za vsak primer posebej.

5. Zahteva po predložitvi dokazov ne presega tistega, kar je potrebno za pravilno uporabo te uredbe.

6. Če so posredne okoliščine skladne, preverljive in dovolj podrobne za ugotovitev odgovornosti, država članica, na katero je zahteva naslovljena, prizna odgovornost.

7. Če država članica, ki poda zahtevo, zahteva nujen odgovor v skladu s členom 29(2), država članica, na katero je zahteva naslovljena, odgovori v zahtevanem roku, ali če to ni mogoče, v dveh tednih od prejema zahteve.

8. Če država članica, na katero je zahteva naslovljena, v obdobju enega meseca, določenem v odstavku 1, ali kadar je ustrezno, v obdobju dveh tednov, določenem v odstavkih 2 in 7, zahtevi ne nasprotuje z odgovorom, v katerem so podrobno navedeni vsi razlogi, se šteje, da je sprejela zahtevo, kar povzroči obveznost, da osebo sprejme, vključno z obveznostjo, da ustrezno pripravi njen prihod.

DEL III

POSTOPKI ZA OBVESTILA O PONOVNEM SPREJEMU

Člen 31

Predložitev obvestila o ponovnem sprejemu

1. V situaciji iz člena 26(1)(b), (c) ali (d) država članica, v kateri se oseba nahaja, nemudoma, vsekakor pa v dveh tednih po prejemu zadetka v sistemu Eurodac, predloži obvestilo o ponovnem sprejemu.

2. Za obvestilo o ponovnem sprejemu se uporabi standardni obrazec, v njem pa se navedejo dokazi ali posredne okoliščine, kakor so opisani v seznamih iz člena 30(4), in/ali relevantni elementi iz izjav zadevne osebe.

3. Država članica, ki prejme obvestilo, državi članici, ki je predložila obvestilo, potrdi prejem obvestila v enem tednu, razen če v tem času lahko dokaže, da je njena odgovornost prenehala v skladu s členom 27.

4. Neukrepanje v obdobju enega tedna iz odstavka 3 se šteje kot potrditev prejema obvestila.

5. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi enotne pogoje za pripravo in predložitev obvestil o ponovnem sprejemu. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

DEL IV

POSTOPKOVNI ZAŠČITNI UKREPI

Člen 32

Obvestilo glede odločitve o predaji

1. Država članica, ki izvaja postopek določitve in katere zahteva za ponovni sprejem glede prosilca iz člena 26(1)(a) je bila sprejeta ali ki je poslala obvestilo o ponovnem sprejemu glede oseb iz člena 26(1)(b), (c) in (d), sprejme odločitev o predaji najpozneje v enem tednu od sprejema obvestila.

2. Kadar se država članica, na katero je zahteva naslovljena, strinja, da bo sprejela ali ponovno sprejela osebo iz člena 26(1)(b), (c) ali (d), država članica, ki poda zahtevo ali predloži obvestilo, nemudoma pisno uradno obvesti zadevno osebo o odločitvi o njeni predaji odgovorni državi članici, in kadar je ustrezno, o dejstvu, da njene prošnje za mednarodno zaščito ne bo obravnavala.

3. Če zadevno osebo zastopa pravni svetovalec ali drug zagovornik, se lahko država članica odloči, da o odločitvi uradno obvesti takega svetovalca oziroma zagovornika in ne zadevne osebe, kar po potrebi sporoči zadevni osebi.

4. Odločitev iz odstavka 1 vsebuje tudi informacije o razpoložljivih pravnih sredstvih, vključno s pravico zaprositi za odložilni učinek, ter o rokih, ki veljajo za vložitev takih pravnih sredstev in za izvedbo predaje ter po potrebi informacije o kraju, kjer se mora zadevna oseba zglasiti, in datumu, ko se mora zglasiti, če ta oseba v odgovorno državo članico potuje z lastnimi sredstvi.

   Države članice zagotovijo, da zadevna oseba hkrati z odločitvijo iz odstavka 1 prejme informacije o osebah ali subjektih, ki ji lahko nudijo pravno pomoč, če ji te informacije niso bile sporočene že prej.

5. Če zadevni osebi ne pomaga ali je ne zastopa pravni svetovalec ali drug zagovornik, jo države članice v jeziku, ki ga zadevna oseba razume ali za katerega se upravičeno domneva, da ga razume, obvestijo o glavnih elementih odločitve, kar v vsakem primeru vključuje informacije o razpoložljivih pravnih sredstvih in veljavnih rokih za vložitev takih pravnih sredstev.

Člen 33

Pravna sredstva

1. Prosilec ali druga oseba iz člena 26(1)(b), (c) ali (d) ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega dejanskega in zakonskega pregleda te odločitve pred sodiščem ali razsodiščem.

   Obseg pravnega sredstva je omejen na oceno:

   (a) ali bi predaja za zadevno osebo povzročila dejansko tveganje nečloveškega ali ponižujočega ravnanja v smislu člena 4 Listine o temeljnih pravicah;

   (b) ali so bili, v primeru, da gre za osebe, sprejete v skladu s členom 26(1)(a), kršeni členi 15 do 18 in člen 24.

2. Države članice zagotovijo obdobje dveh tednov po obvestitvi glede odločitve o predaji, v katerem lahko zadevna oseba v skladu z odstavkom 1 uveljavlja svojo pravico do učinkovitega pravnega sredstva.

3. Zadevna oseba ima pravico, da v razumnem obdobju po obvestitvi glede odločitve o predaji od sodišča ali razsodišča zahteva odložitev izvršitve odločitve o predaji, dokler se obravnava njena pritožba ali poteka ponovni pregled. Države članice z odložitvijo predaje do sprejetja odločitve o prvi zahtevi za odlog zagotovijo, da je na voljo učinkovito pravno sredstvo. Odločitev glede odložitve izvršitve odločitve o predaji se sprejme v enem mesecu od datuma, ko zahteva prispe na pristojno sodišče ali razsodišče.

   Če zadevna oseba ne uveljavlja pravice do odložilnega učinka, pritožba zoper odločitev o predaji ali njen ponovni pregled ne zadrži izvršitve odločitve o predaji.

   V odločitvi, da se izvršitev odločitve o predaji ne odloži, so navedeni razlogi za takšno odločitev.

   Če se odložilni učinek odobri, si sodišče ali razsodišče prizadeva, da o pritožbi ali ponovnem pregledu vsebinsko odloči v enem mesecu od odobritve odložilnega učinka.

4. Države članice zagotovijo, da ima zadevna oseba dostop do pravne pomoči in po potrebi do jezikovne pomoči.

5. Države članice zagotovijo, da se na zahtevo odobri brezplačna pravna pomoč, če zadevne osebe niso sposobne kriti s tem povezanih stroškov. Države članice lahko določijo, da obravnava oseb, za katere se uporablja ta uredba, kar zadeva nadomestila in druge stroške, ni ugodnejša od obravnave, ki je na splošno na voljo njihovim državljanom v zadevah, ki se nanašajo na pravno pomoč.

   Brez samovoljnega omejevanja dostopa do pravne pomoči lahko države članice določijo, da se brezplačna pravna pomoč in zastopanje ne odobrita, če po mnenju pristojnega organa, sodišča ali razsodišča pritožba ali ponovni pregled nimata dejanskih možnosti za uspeh.

   Kadar odločitev o neodobritvi brezplačne pravne pomoči in zastopanja v skladu z drugim odstavkom sprejme organ, ki ni sodišče ali razsodišče, države članice zagotovijo pravico do učinkovitega pravnega sredstva za izpodbijanje odločitve pred sodiščem ali razsodiščem. Kadar se odločitev izpodbija, je pravno sredstvo sestavni del pravnega sredstva iz odstavka 1.

Pri izpolnjevanju zahtev iz tega odstavka države članice zagotovijo, da pravna pomoč in zastopanje nista samovoljno omejena in da dostop prosilca do učinkovitega sodnega varstva ni oviran.

Pravna pomoč vključuje vsaj pripravo zahtevanih procesnih dokumentov in zastopanje pred sodiščem ali razsodiščem ter je lahko omejena na pravne svetovalce ali zagovornike, ki so v nacionalnem pravu posebej določeni za pomoč in zastopanje.

Postopki za dostop do pravne pomoči se določijo v nacionalnem pravu.

DEL V

PRIDRŽANJE ZA NAMENE PREDAJE

Člen 34

Pridržanje

1. Države članice ne smejo osebe pridržati zgolj zato, ker v zvezi z njo poteka postopek, določen v tej uredbi.

2. Kadar obstaja nevarnost pobega, lahko države članice na podlagi posamične presoje okoliščin osebe zadevno osebo pridržijo za namen izvedbe postopkov predaje v skladu s to uredbo, vendar le, če je ukrep pridržanja sorazmeren in na podlagi posamične presoje okoliščin osebe ni mogoče učinkovito uporabiti drugih manj prisilnih ukrepov.

3. Pridržanje traja čim krajši čas in ne dlje, kot je razumno potrebno za skrbno izvedbo potrebnih upravnih postopkov vse do izvršitve predaje v skladu s to uredbo.

   Kadar je prosilec ali druga oseba iz člena 26(1)(b), (c) ali (d) pridržana v skladu s tem členom, rok za predložitev zahteve za sprejem ali obvestila o ponovnem sprejemu ni daljši od dveh tednov od registracije prošnje. Kadar se oseba pridrži pozneje, kot je bila registrirana prošnja, rok za predložitev zahteve za sprejem ali obvestila o ponovnem sprejemu ni daljši od enega tedna od datuma, ko je bila oseba pridržana. Država članica, ki izvaja postopek v skladu s to uredbo, zaprosi za nujen odgovor na zahtevo za sprejem. Tak odgovor se poda v enem tednu od prejema zahteve za sprejem. Če v enem tednu ni odgovora, je to enakovredno sprejetju zahteve za sprejem in posledica tega je obveznost sprejema osebe, vključno z obveznostjo, da ustrezno pripravi prihod.

   Kadar je oseba pridržana v skladu s tem členom, se njena predaja iz države članice, ki predloži zahtevo oziroma obvestilo, v odgovorno državo članico izvede kakor hitro je to praktično izvedljivo in najpozneje v štirih tednih od:

   (a) datuma, ko je bila zahteva sprejeta ali je bilo obvestilo o ponovnem sprejemu potrjeno, ali

   (b) datuma, ko pritožba oziroma ponovni pregled nima več odložilnega učinka v skladu s členom 33(3).

   Kadar država članica, ki predloži zahtevo oziroma obvestilo, zahteve za sprejem ali obvestila o ponovnem sprejemu ne predloži v predpisanem roku ali kadar odločitve o predaji ne sprejme v roku iz člena 32(1) ali se predaja ne izvede v roku štirih tednov iz tretjega pododstavka tega odstavka, oseba ne sme biti več pridržana. Členi 29, 31 in 35 se še naprej ustrezno uporabljajo.

4. Kadar je oseba pridržana v skladu s tem členom, pridržanje pisno odredijo sodni organi. V ukrepu za pridržanje se navedejo dejanski in pravni razlogi, ki so podlaga za pridržanje.

5. Kar zadeva pogoje za pridržanje in jamstva, ki veljajo za pridržane prosilce, se zaradi izvedbe postopkov predaje v odgovorno državo članico uporabljajo členi 9, 10 in 11 Direktive XXXX/XX/EU [*direktiva o pogojih za sprejem*].

DEL VI

PREDAJE

Člen 35

Podrobna pravila in roki

1. Predaja prosilca ali druge osebe iz člena 26(1)(b), (c) in (d) iz države članice, ki predloži zahtevo oziroma obvestilo, v odgovorno državo članico se izvede v skladu z nacionalnim pravom države članice, ki predloži zahtevo oziroma obvestilo, po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in najpozneje v šestih mesecih po sprejetju zahteve za sprejem oziroma potrditvi obvestila o ponovnem sprejemu s strani druge države članice ali po končni odločitvi o pritožbi ali ponovnem pregledu glede odločitve o predaji, če v skladu s členom 33(3) obstaja odložilni učinek. Navedeni rok se lahko podaljša na največ eno leto, če predaja ni možna, ker je zadevna oseba v zaporu.

   Kadar je razlog za predajo premestitev, se predaja izvede v roku iz člena 57(9).

   Če se predaje v odgovorno državo članico izvajajo v obliki nadzorovanega odhoda ali v spremstvu, države članice zagotovijo, da se izvajajo na human način ter da se ob tem v celoti spoštujejo temeljne pravice in človeško dostojanstvo.

   Če je potrebno, država članica, ki predloži zahtevo oziroma obvestilo, prosilcu priskrbi prepustnico. Komisija z izvedbenimi akti določi obliko prepustnice. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

   Odgovorna država članica obvesti državo članico, ki predloži zahtevo oziroma obvestilo, kot je ustrezno, o varnem prihodu zadevne osebe ali o dejstvu, da se oseba v roku, ki je bil določen, ni zglasila.

2. Kadar se predaja ne izvede v roku iz prvega pododstavka odstavka 1, je odgovorna država članica razrešena obveznosti sprejema ali ponovnega sprejema zadevne osebe, odgovornost pa se prenese na državo članico, ki predloži zahtevo oziroma obvestilo.

   Ne glede na prvi pododstavek, kadar zadevna oseba pobegne in država članica, ki predloži zahtevo oziroma obvestilo, pred iztekom rokov iz prvega pododstavka odstavka 1 obvesti odgovorno državo članico, da je zadevna oseba pobegnila, država članica, ki izvede predajo, ohrani pravico do izvedbe predaje pozneje v preostalem času, če bi bila oseba spet dosegljiva za organe, razen če je druga država članica izvedla postopke v skladu s to uredbo in osebo predala odgovorni državi članici po tem, ko je oseba pobegnila.

3. Če je bila oseba predana pomotoma ali je odločitev o predaji na podlagi pritožbe ali ponovnega pregleda razveljavljena po izvedeni predaji, država članica, ki je predajo izvedla, osebo nemudoma ponovno sprejme.

4. Komisija z izvedbenimi akti določi enotne pogoje za posvetovanje in izmenjavo informacij med državami članicami, zlasti v primeru odloženih predaj ali zapoznelih predaj, predaj po implicitnem sprejemu, predaj mladoletnikov ali vzdrževanih oseb ter nadzorovanih predaj. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

Člen 36

Stroški predaje

1. V skladu s členom 17 Uredbe (EU) XXX/XXX [*Sklad za azil in migracije*] se državi članici, ki izvede predajo, za predajo prosilca ali druge osebe iz člena 26(1)(b), (c) ali (d), ki jo izvede v skladu s členom 35, izplača prispevek.

2. Kadar je treba zadevno osebo ponovno predati državi članici, ker je bila predaja izvedena pomotoma ali ker je bila odločitev o predaji na podlagi pritožbe ali ponovnega pregleda razveljavljena po izvedeni predaji, stroške ponovne predaje zadevne osebe na svoje ozemlje krije država članica, ki je prvotno izvedla predajo.

3. Od oseb, ki jih je treba na podlagi te uredbe predati, se ne zahteva, da krijejo stroške takih predaj.

Člen 37

Izmenjava bistvenih informacij pred izvedbo predaje

1. Država članica, ki izvede predajo prosilca ali druge osebe iz člena 26(1)(b), (c) ali (d), odgovorni državi članici o osebi, ki jo predaja, sporoči le osebne podatke, ki so primerni, relevantni in nujni, da lahko pristojni organi v skladu z nacionalnim pravom v odgovorni državi članici tej osebi priskrbijo ustrezno pomoč, vključno s takojšnjo zdravstveno oskrbo, potrebno za zaščito njenih življenjskih interesov, ter zagotavljajo neprekinjeno zaščito in pravice, ki izhajajo iz te uredbe in drugih veljavnih pravnih instrumentov na področju azila. Ti podatki se odgovorni državi članici sporočijo v razumnem obdobju pred predajo, da se zagotovi, da imajo pristojni organi po nacionalnem pravu dovolj časa za sprejetje potrebnih ukrepov.

2. Država članica, ki izvede predajo, odgovorni državi članici sporoči vse informacije, ki so bistvene za zaščito pravic in takojšnjih posebnih potreb osebe, ki bo predana, zlasti pa:

   (a) vse takojšnje ukrepe, ki jih mora sprejeti odgovorna država članica, da bi zagotovila ustrezno obravnavo posebnih potreb osebe, ki bo predana, vključno z vso takojšnjo zdravstveno oskrbo, ki je morda potrebna;

   (b) kontaktne podatke družinskih članov, sorodnikov ali katerih koli drugih svojcev v sprejemni državi članici, kadar je ustrezno;

   (c) v primeru mladoletnikov, informacije o njihovi izobrazbi;

   (d) oceno starosti prosilca;

   (e) informacije, zbrane med preverjanjem v skladu s členom 13 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o preverjanju*].

3. Informacije si v skladu s tem členom izmenjujejo samo organi, o katerih je bila v skladu s členom 41 te uredbe Komisija uradno obveščena prek elektronskega

komunikacijskega omrežja, vzpostavljenega na podlagi člena 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003. Izmenjane informacije se lahko uporabijo samo za namene iz odstavka 1 tega člena in se ne smejo nadalje obdelovati.

4. Da bi olajšala izmenjavo informacij med državami članicami, Komisija z izvedbenimi akti pripravi standardni obrazec za prenos podatkov, ki se zahteva po tem členu. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

5. Za izmenjavo informacij v skladu s tem členom se uporabljajo pravila iz člena 40(8) in (9).

Člen 38

Izmenjava z varnostjo povezanih informacij pred izvedbo predaje

Kadar država članica, ki izvede predajo, razpolaga z informacijami, iz katerih je razvidno, da obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da prosilec ali druga oseba iz člena 26(1)(b), (c) ali (d) pomeni nevarnost za nacionalno varnost ali javni red v državi članici, ta država članica takšne informacije sporoči tudi odgovorni državi članici.

Člen 39

Izmenjava zdravstvenih podatkov pred izvedbo predaje

1. Zgolj za zagotovitev zdravstvene oskrbe ali zdravljenja, zlasti za invalidne osebe, starejše, nosečnice, mladoletnike in osebe, ki so bile mučene, posiljene ali so bile podvržene drugim hudim oblikam psihološkega, fizičnega in spolnega nasilja, država članica, ki izvede predajo, če njen pristojni organ v skladu z nacionalnim pravom razpolaga z informacijami o kakršnih koli posebnih potrebah osebe, ki bo predana, kar lahko v določenih primerih zajema informacije o telesnem ali duševnem zdravju te osebe, odgovorni državi članici posreduje take informacije. Te informacije se prenesejo v obliki skupnega zdravstvenega spričevala, ki se mu priložijo ustrezni dokumenti. Odgovorna država članica poskrbi, da se take posebne potrebe ustrezno obravnavajo, in zagotovi kakršno koli osnovno zdravstveno oskrbo, ki bi lahko bila potrebna.

   Komisija z izvedbenimi akti določi obliko skupnega zdravstvenega spričevala. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

2. Država članica, ki izvede predajo, informacije iz odstavka 1 odgovorni državi članici posreduje samo, ko pridobi izrecno soglasje prosilca in/ali njegovega zastopnika, ali kadar je takšna predaja potrebna za varovanje javnega zdravja ali zaščito javne varnosti, ali kadar je prosilec fizično ali pravno nesposoben dati svoje soglasje, da se zavarujejo življenjski interesi zadevnega prosilca ali druge osebe. Odsotnost soglasja, vključno z zavrnitvijo soglasja, ne predstavlja ovire za predajo te osebe.

3. Osebne zdravstvene podatke iz odstavka 1 obdeluje le zdravstveni delavec, ki ga na podlagi nacionalnega prava ali pravil, ki jih določijo nacionalni pristojni organi, zavezuje dolžnost poklicne molčečnosti, ali druga oseba, ki je prav tako zavezana enaki dolžnosti poklicne molčečnosti.

4. Izmenjava informacij v skladu s tem členom poteka samo med zdravstvenimi delavci ali drugimi osebami iz odstavka 3. Izmenjane informacije se lahko uporabijo samo za namene iz odstavka 1 in se ne smejo nadalje obdelovati.

5. Komisija z izvedbenimi akti sprejme enotne pogoje in praktične ureditve za izmenjavo informacij iz odstavka 1. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

6. Za izmenjavo informacij v skladu s tem členom se uporabljajo pravila iz člena 40(8) in (9).

POGLAVJE VI

UPRAVNO SODELOVANJE

Člen 40

Izmenjava informacij

1. Vsaka država članica o osebi, ki je zajeta v področju uporabe te uredbe, drugi državi članici, ki to zahteva, sporoči podatke, ki so primerni, relevantni in nujni za:

   (a) določitev odgovorne države članice;

   (b) obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito;

   (c) izvajanje katere koli obveznosti iz te uredbe.

2. Informacije iz odstavka 1 vsebujejo samo:

   (a) osebne podatke o zadevni osebi in, kadar je ustrezno, njenih družinskih članih, sorodnikih ali katerih koli drugih svojcih (polno ime in, kjer je ustrezno, prejšnje ime; vzdevki in psevdonimi; državljanstvo, sedanje ali prejšnje; datum in kraj rojstva);

   (b) osebne in potne listine (številke, veljavnost, datum izdaje, organ izdaje, kraj izdaje itd.);

   (c) druge informacije, potrebne za ugotovitev istovetnosti zadevne osebe, vključno z biometričnimi podatki, ki jih je država članica pridobila od prosilca, zlasti za namene člena 57(6) te uredbe, v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*];

   (d) kraje prebivanja in smeri potovanja;

   (e) dokumente za prebivanje ali vizume, ki jih je izdala država članica;

   (f) kraj, kjer je bila prošnja vložena;

   (g) datum, ko je bila vložena morebitna prejšnja prošnja za mednarodno zaščito, datum, ko je bila registrirana sedanja prošnja, doseženo stopnjo v postopku in morebitno sprejeto odločitev.

3. Pod pogojem, da je to potrebno za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, lahko odgovorna država članica od druge države članice zahteva, da ji sporoči razloge, s katerimi prosilec utemeljuje svojo prošnjo, in kadar je ustrezno, razloge za morebitne odločitve glede prosilca. Druga država članica se lahko odloči, da ne bo odgovorila na predloženo zahtevo, če bi take informacije zelo verjetno škodovale

njenim bistvenim interesom ali varovanju svoboščin in temeljnih pravic zadevne osebe ali drugih. Država članica, ki poda zahtevo, mora v vsakem primeru od prosilca za mednarodno zaščito pridobiti pisno odobritev za posredovanje zahtevanih informacij. V tem primeru se mora prosilec zavedati, glede katerih specifičnih informacij daje svojo odobritev.

4. Kakršno koli zahtevo po informacijah se pošlje samo v zvezi s posamezno prošnjo za mednarodno zaščito ali predajo zaradi premestitve. V njej so navedeni razlogi, na katerih temelji, in če je namen države članice preveriti, ali obstaja merilo, po katerem bo verjetno država članica, na katero je zahteva naslovljena, določena za odgovorno, je navedeno, na katerih dokazih, vključno z ustreznimi informacijami iz zanesljivih virov o načinih in sredstvih, s katerimi prosilci vstopajo na ozemlja držav članic, ali na katerem konkretnem in preverljivem delu izjav prosilca zahteva temelji. Take ustrezne informacije iz zanesljivih virov same po sebi ne zadostujejo za določitev odgovornosti in pristojnosti države članice po tej uredbi, vendar lahko prispevajo k ovrednotenju drugih navedb v zvezi s posameznim prosilcem.

5. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, mora odgovoriti v treh tednih. Morebitne zamude pri predložitvi odgovora se ustrezno utemeljijo. Neupoštevanje tritedenskega roka države članice, na katero je zahteva naslovljena, ne razrešuje obveznosti, da odgovori. Če država članica, na katero je bila zahteva naslovljena in ki ni upoštevala najdaljšega dovoljenega roka, z opravljenim poizvedovanjem pridobi informacije, iz katerih je razvidno, da je odgovorna, ta država članica med razlogi za zavrnitev izpolnitve zahteve za sprejem ne sme navesti izteka rokov iz člena 29. V tem primeru se roka za predložitev zahteve za sprejem, določena v členu 29, podaljšata za obdobje, ki je enako zamudi pri odgovoru s strani države članice, na katero je zahteva naslovljena.

6. Izmenjava informacij se opravi na zahtevo države članice in se lahko izvede samo med organi, katerih določitev s strani posamezne države članice je bila sporočena Komisiji v skladu s členom 41(1).

7. Izmenjava informacij se lahko uporabi samo za namene iz odstavka 1. V vsaki državi članici se take informacije, glede na njihovo vrsto in pooblastila organa prejemnika, lahko sporočijo samo organom ter sodiščem in razsodiščem, pooblaščenim za:

   (a) določitev odgovorne države članice;

   (b) obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito;

   (c) izvajanje katere koli obveznosti iz te uredbe.

8. Država članica, ki posreduje informacije, zagotovi, da so točne in ažurne. Če se izkaže, da je posredovala informacije, ki so netočne ali ki jih ne bi smela posredovati, se o tem takoj obvestijo države članice prejemnice. Te morajo take informacije popraviti ali izbrisati.

9. V vsaki zadevni državi članici se v individualni dokumentaciji za zadevno osebo in/ali v registru hrani zapis o prenosu in prejemu izmenjanih informacij.

Člen 41

Pristojni organi in viri

1. Vsaka država članica nemudoma uradno obvesti Komisijo o posebnih organih, pristojnih za izpolnjevanje obveznosti iz te uredbe, ter vseh spremembah v zvezi z

navedenimi organi. Države članice zagotovijo, da imajo ti organi potrebne vire za izpolnjevanje svojih nalog in zlasti za to, da v predpisanih rokih odgovarjajo na zahteve po informacijah, zahteve za sprejem in obvestila o ponovnem sprejemu, ter če je ustrezno, da izpolnjujejo svoje obveznosti na podlagi poglavij I–III dela IV.

2. Komisija v *Uradnem listu Evropske unije* objavi zbirni seznam organov iz odstavka 1. V primeru sprememb navedenega seznama Komisija enkrat letno objavi posodobljen zbirni seznam.

3. Države članice zagotovijo, da organi iz odstavka 1 prejmejo ustrezno usposabljanje v zvezi z uporabo te uredbe.

4. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi varne poti elektronskega prenosa med organi iz odstavka 1 ter med navedenimi organi in Agencijo za azil za prenos informacij, biometričnih podatkov, pridobljenih v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*], zahtev, obvestil, odgovorov ter vse pisne korespondence in za zagotovitev, da pošiljatelji samodejno prejmejo elektronski dokaz o dostavi. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

Člen 42

Upravni dogovori

1. Države članice lahko na dvostranski osnovi sklenejo medsebojne upravne dogovore v zvezi s praktičnimi podrobnostmi izvajanja te uredbe z namenom olajšanja njene uporabe in povečanja njene učinkovitosti. Takšen dogovor se lahko nanaša na:

   (a) izmenjavo uradnikov za zvezo;

   (b) poenostavitev postopkov in skrajšanje rokov v zvezi s prenosom in obravnavanjem zahtev za sprejem ali obvestil o ponovnem sprejemu prosilcev;

   (c) solidarnostne prispevke na podlagi poglavij I–III dela IV.

2. Države članice lahko tudi ohranijo upravne dogovore, sklenjene na podlagi Uredbe (ES) št. 343/2003 in Uredbe (EU) št. 604/2013. Če ti dogovori niso združljivi s to uredbo, jih zadevne države članice spremenijo tako, da odpravijo vse neskladnosti.

3. Pred sklenitvijo ali spremembo kakršnega koli dogovora iz odstavka 1(b) se zadevne države članice o združljivosti dogovora s to uredbo posvetujejo s Komisijo.

4. Če Komisija meni, da je dogovor iz odstavka 1(b) nezdružljiv s to uredbo, o tem v razumnem obdobju uradno obvesti zadevne države članice. Države članice storijo vse potrebno, da dogovor v razumnem času spremenijo tako, da odpravijo vse ugotovljene neskladnosti.

5. Države članice o vseh dogovorih iz odstavka 1 ter odpovedi ali spremembi teh dogovorov uradno obvestijo Komisijo.

Člen 43

Mreža pristojnih enot

Agencija za azil vzpostavi in omogoča dejavnosti mreže pristojnih organov iz člena 41(1), da bi okrepila praktično sodelovanje in izmenjavo informacij o vseh zadevah, povezanih z uporabo te uredbe, vključno z razvojem praktičnih orodij in navodil.

POGLAVJE VII

PORAVNAVA

Člen 44

Poravnava

1. Kadar imata državi članici ali kadar ima več držav članic težave pri sodelovanju na podlagi te uredbe ali pri njeni uporabi med njima oziroma njimi, se zadevni državi članici oziroma zadevne države članice na zahtevo ene ali več izmed njih nemudoma posvetujeta oziroma posvetujejo, da bi v razumnem času našli oziroma našle ustrezne rešitve v skladu z načelom lojalnega sodelovanja, s čimer se olajša pravilno delovanje mehanizmov, vzpostavljenih s to uredbo, in rešijo težave pri njihovi uporabi.

   Če je primerno, se lahko informacije o nastalih težavah in najdeni rešitvi posredujejo Komisiji in drugim državam članicam v okviru odbora iz člena 67.

2. Kadar rešitve na podlagi odstavka 1 ni mogoče najti ali se težave nadaljujejo, lahko ena ali več zadevnih držav članic zaprosi Komisijo, da se posvetuje z zadevnimi državami članicami, da bi našla ustrezne rešitve. Komisija nemudoma začne posvetovanja. Zadevne države članice se dejavno udeležijo posvetovanj in skupaj s Komisijo sprejmejo vse ustrezne ukrepe za takojšnjo rešitev zadeve. Komisija lahko sprejme priporočila, naslovljena na zadevne države članice, v katerih navede ukrepe, ki jih je treba sprejeti, in ustrezne roke.

   Če je primerno, se lahko informacije o nastalih težavah, danih priporočilih in najdeni rešitvi posredujejo drugim državam članicam v okviru odbora iz člena 67.

3. Ta člen ne posega v pooblastila Komisije v zvezi z nadzorom uporabe prava Unije v skladu s členoma 258 in 260 Pogodbe. To ne posega v možnost zadevnih držav članic, da spor predložijo Sodišču v skladu s členom 273 Pogodbe ali mu zadevo predložijo v skladu s členom 259 Pogodbe.

DEL IV

SOLIDARNOST

POGLAVJE I

SOLIDARNOSTNI MEHANIZEM

Člen 45

Solidarnostni prispevki

1. Solidarnostni prispevki v korist posamezne države članice ob migracijskem pritisku ali ob izkrcanjih oseb po operacijah iskanja in reševanja imajo lahko naslednje oblike:

   (a) premestitev prosilcev, za katere se ne uporablja postopek na meji za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito iz člena 41 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*];

   (b) prevzem vračanja nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav;

   (c) premestitev upravičencev do mednarodne zaščite, ki jim je bila mednarodna zaščita priznana manj kot tri leta pred sprejetjem izvedbenega akta na podlagi člena 53(1);

   (d) ukrepi krepitve zmogljivosti na področju azila, sprejema in vračanja, operativna podpora in ukrepi za odzivanje na migracijske trende, ki vplivajo na države članice prejemnice, prek sodelovanja s tretjimi državami.

2. Takšni prispevki lahko v skladu s členom 56 vključujejo tudi:

   (a) premestitev prosilcev za mednarodno zaščito, za katere se uporablja postopek na meji v skladu s členom 41 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*];

   (b) premestitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav.

Člen 46

Solidarnostni forum

Solidarnostni forum sestavljajo vse države članice. Komisija skliče solidarnostni forum in mu predseduje, da se zagotovi nemoteno delovanje tega dela Uredbe.

Člen 47

Solidarnost ob izkrcanjih oseb po operacijah iskanja in reševanja

1. Ta člen ter člena 48 in 49 se uporabljajo za operacije iskanja in reševanja, ki povzročajo ponavljajoče se prihode državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva na ozemlje posamezne države članice, in za ranljive osebe, kot je določeno v členu 49(4).

2. Kadar je v poročilu o upravljanju migracij iz člena 6(4) navedeno, da se ena ali več držav članic sooča z razmerami iz odstavka 1, se v njem določi tudi skupno število prosilcev za mednarodno zaščito iz člena 45(1)(a), ki bi jih bilo treba za pomoč navedenim državam članicam premestiti. V poročilu se opredelijo tudi vsi ukrepi krepitve zmogljivosti iz člena 45(1)(d), ki so potrebni za pomoč zadevnim državam članicam.

3. Komisija v dveh tednih po sprejetju poročila o upravljanju migracij pozove vse druge države članice, za katere se ne pričakuje, da se bodo soočale s prihodi na njihovo ozemlje iz odstavka 1, da zagotovijo solidarnostne prispevke iz odstavka 2. Komisija v svojem pozivu navede skupno število prosilcev, katerih premestitev mora vsaka država članica izvesti v obliki solidarnostnih prispevkov iz člena 45(1)(a), izračunano z uporabo razdelitvenega ključa iz člena 54. Razdelitveni ključ vključuje delež držav članic prejemnic.

4. Države članice v enem mesecu po sprejetju poročila o upravljanju migracij Komisijo uradno obvestijo o načrtovanih prispevkih, tako da izpolnijo načrt solidarnostnega odziva po operacijah iskanja in reševanja iz Priloge I. Države članice navedejo, ali nameravajo zagotoviti prispevke v obliki:

   (a) premestitev v skladu s členom 45(1)(a) ali

   (b) ukrepov v skladu s členom 45(1)(d), opredeljenih v poročilu o upravljanju migracij, ali

   (c) premestitev ranljivih oseb iz člena 49(4) v skladu s členom 45(1)(a).

5. Kadar Komisija meni, da so solidarnostni prispevki, ki so jih navedle vse države članice v skladu z odstavkom 4, precej manjši od skupnih solidarnostnih prispevkov iz poročila o upravljanju migracij, skliče solidarnostni forum. Komisija pozove države članice, naj prilagodijo število in po potrebi obliko prispevkov. Države članice, ki svoje prispevke prilagodijo, predložijo revidirane načrte solidarnostnega odziva po operacijah iskanja in reševanja med zasedanjem solidarnostnega foruma.

Člen 48

Izvedbeni akti Komisije za operacije iskanja in reševanja

1. Komisija v dveh tednih po predložitvi načrtov solidarnostnega odziva po operacijah iskanja in reševanja iz člena 47(4) oziroma dveh tednih po koncu zasedanja solidarnostnega foruma iz člena 47(5) – in kadar skupni solidarnostni prispevki, ki so jih vse države članice navedle v svojih načrtih, ustrezajo skupnim solidarnostnim prispevkom, določenim v poročilu o upravljanju migracij, ali če Komisija meni, da so dovolj blizu tem skupnim solidarnostnim prispevkom –, sprejme izvedbeni akt, v katerem določi solidarnostne ukrepe, ki so jih države članice navedle v skladu s členom 47(4) oziroma členom 47(5). Ti ukrepi sestavljajo solidarnostni fond za vsako državo članico, za katero se pričakuje, da se bo kratkoročno soočila z izkrcanji.

   Kadar Agencija za azil Komisijo in države članice obvesti, da je bilo 80 % solidarnostnega fonda iz prvega pododstavka uporabljenih za eno ali več držav članic prejemnic, Komisija skliče solidarnostni forum, da države članice obvesti o nastalih razmerah in od njih zahteva, da povečajo svoje prispevke. Če so države članice izrazile pripravljenost za povečanje prispevkov, Komisija po koncu zasedanja

solidarnostnega foruma spremeni izvedbeni akt o vzpostavitvi solidarnostnega fonda iz prvega pododstavka v zvezi z zadevnimi državami članicami prejemnicami, da poveča prispevke, ki so jih navedle navedene države članice.

2. Kadar sta skupno število ali oblika solidarnostnih prispevkov, ki jih države članice navedejo v skladu s členom 47(5), še vedno precej manjša od skupnih solidarnostnih prispevkov iz poročila o upravljanju migracij, zaradi česar državam članicam iz člena 47(2) ni mogoče zagotoviti predvidljive podlage za stalno podporo iz solidarnostnega fonda, Komisija v dveh tednih po koncu zasedanja solidarnostnega foruma sprejme izvedbeni akt o vzpostavitvi solidarnostnega fonda za vsako državo članico, za katero se pričakuje, da se bo kratkoročno soočila z izkrcanji. V tem izvedbenem aktu se določijo:

   (a) skupno število državljanov tretjih držav, ki bodo vključeni v premestitev, da se prispeva k potrebam držav članic iz člena 47(2), kot so opredeljene v poročilu o upravljanju migracij;

   (b) število in delež iz točke (a) za vsako državo članico, vključno z državami članicami prejemnicami, izračunana z uporabo razdelitvenega ključa iz člena 54;

   (c) ukrepi, ki jih navedejo države članice, kot je določeno v členu 45(1)(d).

   Kadar države članice navedejo ukrepe iz člena 45(1)(d), so ti ukrepi sorazmerni s prispevki, ki bi jih države članice zagotovile s premestitvami iz člena 45(1)(a), če bi se uporabil razdelitveni ključ iz člena 54. Določijo se v izvedbenem aktu, razen kadar bi bil obseg navedenih ukrepov držav članic za več kot 30 % manjši od skupnih potreb po premestitvah, opredeljenih v poročilu o upravljanju migracij. V navedenih primerih se prispevki, določeni v izvedbenem aktu, prilagodijo tako, da morajo države članice, ki navedejo take ukrepe, zagotoviti 50 % svojega deleža, izračunanega z uporabo razdelitvenega ključa iz člena 54, v obliki premestitve ali prevzema vračanja iz člena 45(1)(b) ali s kombinacijo obojega. Zadevne države članice nemudoma sporočijo Komisiji, kako nameravajo v zvezi s tem zagotoviti svoj delež. Komisija ustrezno prilagodi prispevke iz izvedbenega akta v zvezi s premestitvijo, prevzemom vračanja in ukrepi iz člena 45(1)(d) za navedene države članice.

   Če ena ali več držav članic ne predloži načrta solidarnostnega odziva po operacijah iskanja in reševanja v rokih iz člena 47(4) in člena 47(5), Komisija določi znesek in obliko prispevkov navedenih držav članic.

   Kadar Agencija za azil Komisijo in države članice obvesti, da je bilo 80 % solidarnostnega fonda iz prvega pododstavka uporabljenih za eno ali več držav članic prejemnic, Komisija skliče solidarnostni forum, da države članice obvesti o nastalih razmerah in o dodatnih potrebah držav članic prejemnic. Komisija po zasedanju solidarnostnega foruma sprejme spremembo izvedbenega akta o vzpostavitvi solidarnostnega fonda iz prvega pododstavka v zvezi z zadevno državo članico prejemnico, da se skupno število državljanov tretjih držav, ki se zajamejo s solidarnostnimi ukrepi iz točke (a) prvega pododstavka, poveča za največ 50 %. Delež vsake države članice iz točke (b) prvega pododstavka se ustrezno spremeni. Kadar se uporabljajo določbe drugega pododstavka in so države članice navedle, da bodo prispevale s prevzemom vračanja, se delež teh ukrepov poveča za 50 %. Ukrepi iz člena 45(1)(d) se prav tako povečajo, da ustrezajo 50 % deleža zadevne države članice, izračunanega z uporabo razdelitvenega ključa iz člena 54.

3. Izvedbeni akt iz odstavkov 1 in 2 se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

Člen 49

Solidarnostni fond za operacije iskanja in reševanja

1. Država članica iz člena 47(2) v dveh tednih po sprejetju izvedbenega akta iz člena 48(1) oziroma člena 48(2) uradno obvesti Komisijo o svoji prošnji za solidarnostno podporo. Na podlagi te prošnje Komisija črpa iz solidarnostnega fonda in koordinira izvajanje solidarnostnih ukrepov za vsako izkrcanje ali skupino izkrcanj v dvotedenskem obdobju.

2. Agencija za azil in Evropska agencija za mejno in obalno stražo pod vodstvom Komisije pripravita seznam upravičenih oseb, ki se premestijo oziroma katerih vrnitev se prevzame. Na seznamu se navede razdelitev navedenih oseb med prispevajoče države članice, pri čemer se upoštevajo skupno število oseb, ki jih bo vsaka prispevajoča država članica premestila ali katerih vračanje bo prevzela, državljanstvo teh oseb in obstoj pomembnih povezav med njimi in državo članico premestitve ali prevzemno državo članico. Prednost pri premestitvi imajo ranljive osebe. Agencija za azil ni Evropska agencija za mejno in obalno stražo Komisiji pomagata pri spremljanju uporabe solidarnostnega fonda.

3. Kadar Komisija sprejme poročilo, v katerem ugotovi, da je država članica iz člena 47(2) pod migracijskim pritiskom, kot je določeno v členu 51(3), se lahko preostali solidarnostni prispevki iz solidarnostnega fonda, vzpostavljenega na podlagi člena 48(1) oziroma člena 48(2), uporabijo za takojšnjo ublažitev migracijskega pritiska na to državo članico. V takšnih primerih se uporabljajo določbe odstavka 2.

   Ta odstavek se ne uporablja, kadar se sprejme izvedbeni akt iz člena 53. Od sprejetja navedenega izvedbenega akta se ustavi črpanje s seznama oseb, ki so upravičene do premestitve in katerih vrnitev se prevzame, kot je določeno v odstavku 2.

   Kadar solidarnostni fond iz prvega pododstavka ne zadostuje za takojšnjo ublažitev izzivov, s katerimi se sooča država članica iz člena 47(2), se lahko uporabijo solidarnostni prispevki iz solidarnostnih fondov drugih držav članic, vzpostavljenih na podlagi člena 48(1) oziroma člena 48(2), če to ne ogroža delovanja fondov teh držav članic.

4. Kadar je v poročilu o upravljanju migracij ugotovljeno, da se posamezna država članica iz člena 47(2) sooča s pomanjkanjem zmogljivosti zaradi prisotnosti ranljivih prosilcev, ne glede na to, kako so prečkali zunanje meje, se lahko za namene premestitve ranljivih oseb uporabi tudi solidarnostni fond, vzpostavljen na podlagi člena 48(1) oziroma člena 48(2). V takšnih primerih se uporabljajo določbe odstavka 2.

5. Komisija podpira in omogoča izvajanje postopkov premestitve prosilcev in izvajanje prevzema vračanja, pri čemer posebno pozornost namenja mladoletnikom brez spremstva. Usklajuje operativne vidike premestitve in prevzema vračanja, tudi s pomočjo strokovnjakov ali skupin strokovnjakov, ki jih napoti Agencija za azil ali Evropska agencija za mejno in obalno stražo.

Člen 50

Ocena migracijskega pritiska

1. Komisija oceni migracijske razmere v državi članici, kadar:

   (a) je ta država članica obvestila Komisijo, da ocenjuje, da je pod migracijskim pritiskom;

   (b) na podlagi razpoložljivih informacij ocenjuje, da bi bila posamezna država članica lahko pod migracijskim pritiskom.

2. Agencija za azil in Evropska agencija za mejno in obalno stražo Komisiji pomagata pri pripravi ocene migracijskega pritiska. Komisija nemudoma obvesti Evropski parlament, Svet in države članice o tem, da izvaja oceno.

3. Ocena migracijskega pritiska zajema razmere v zadevni državi članici v preteklih šestih mesecih v primerjavi s splošnim stanjem v Uniji in temelji zlasti na naslednjih informacijah:

   (a) številu prošenj za mednarodno zaščito, ki so jih vložili državljani tretjih držav, in državljanstvu prosilcev;

   (b) številu državljanov tretjih držav, ki so jih organi države članice odkrili, ko niso oziroma niso več izpolnjevali pogojev za vstop, začasno bivanje ali stalno prebivanje v državi članici, vključno z osebami, ki so prekoračile obdobje dovoljenega bivanja v smislu člena 3(1)(19) Uredbe (EU) 2017/2226 Evropskega parlamenta in Sveta[58];

   (c) številu odločb o vrnitvi, ki so skladne z Direktivo 2008/115/ES;

   (d) številu državljanov tretjih držav, ki so zapustili ozemlje držav članic na podlagi odločbe o vrnitvi, ki je skladna z Direktivo 2008/115/ES;

   (e) številu državljanov tretjih držav, ki so jih države članice sprejele v okviru programov Unije in nacionalnih programov za preselitev [ali humanitarni sprejem];

   (f) številu prejetih in poslanih zahtev za sprejem in obvestil o ponovnem sprejemu v skladu s členoma 34 in 36;

   (g) številu predaj, izvedenih v skladu s členom 31;

   (h) številu oseb, prijetih ob nezakonitem prehodu zunanje kopenske, morske ali zračne meje;

   (i) številu oseb, ki jim je bil zavrnjen vstop v skladu s členom 14 Uredbe (EU) št. 2016/399;

   (j) številu in državljanstvu državljanov tretjih držav, ki so se izkrcali po operacijah iskanja in reševanja, vključno s številom prošenj za mednarodno zaščito;

   (k) številu mladoletnikov brez spremstva.

---

58 Uredba (EU) 2017/2226 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. novembra 2017 o vzpostavitvi sistema vstopa/izstopa (SVI) za evidentiranje podatkov o vstopu in izstopu ter podatkov o zavrnitvi vstopa državljanov tretjih držav pri prehajanju zunanjih meja držav članic in določitvi pogojev za dostop do SVI zaradi preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj ter o spremembi Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma in uredb (ES) št. 767/2008 ter (EU) št. 1077/2011 (UL L 327, 9.12.2017, str. 20).

4. Pri oceni migracijskega pritiska se upošteva tudi naslednje:

(a) informacije, ki jih predloži država članica, kadar se ocena izvede v skladu s točko (a) odstavka 1;

(b) raven sodelovanja na področju migracij s tretjimi državami izvora in tranzita, državami prvega azila in varnimi tretjimi državami, kot so opredeljene v Uredbi (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*];

(c) geopolitične razmere v zadevnih tretjih državah, ki lahko vplivajo na migracijska gibanja;

(d) ustrezna priporočila iz člena 15 Uredbe Sveta (EU) št. 1053/2013[59], členov 13, 14 in 22 Uredbe (EU) XXX/XXX [*Agencija Evropske unije za azil*] ter člena 32(7) Uredbe (EU) 2019/1896;

(e) informacije, zbrane v skladu s Priporočilom Komisije z dne XXX o mehanizmu EU za pripravljenost na krize v zvezi z migracijami in upravljanje takšnih kriz (načrt za pripravljenost na migracije in migracijske krize);

(f) poročilo o upravljanju migracij iz člena 6(4);

(g) poročila o celostni ozaveščenosti o razmerah in analizi (ISAA) v skladu z Izvedbenim sklepom Sveta (EU) 2018/1993 o enotni ureditvi EU za politično odzivanje na krize, pod pogojem, da se aktivira enotno politično odzivanje na krize ali da se v prvi fazi načrta EU za pripravljenost na migracije in migracijske krize izda poročilo o ozaveščenosti o razmerah in analizi na področju migracij, kadar enotno politično odzivanje na krize ni aktivirano;

(h) informacije iz postopka poročanja in dialogov o liberalizaciji vizumskega režima s tretjimi državami;

(i) četrtletni bilteni o migracijah in druga poročila Agencije Evropske unije za temeljne pravice;

(j) podpora, ki jo agencije Unije zagotavljajo državi članici prejemnici.

Člen 51

Poročilo o migracijskem pritisku

1. Komisija se med ocenjevanjem v skladu s členom 50(1) posvetuje z zadevno državo članico.

Komisija poročilo o migracijskem pritisku predloži Evropskemu parlamentu in Svetu v enem mesecu po tem, ko ju je obvestila, da izvaja oceno v skladu s členom 50(2).

2. Komisija v poročilu navede, ali je zadevna država članica pod migracijskim pritiskom.

3. Kadar Komisija ugotovi, da je zadevna država članica pod migracijskim pritiskom, v poročilu opredeli:

[59] Uredba Sveta (EU) št. 1053/2013 z dne 7. oktobra 2013 o vzpostavitvi ocenjevalnega in spremljevalnega mehanizma za preverjanje uporabe schengenskega pravnega reda in razveljavitvi Sklepa Izvršnega odbora z dne 16. septembra 1998 o ustanovitvi stalnega odbora o ocenjevanju in izvajanju Schengenskega sporazuma (OJ L 295, 6.11.2013, str. 27).

(a) zmogljivosti države članice, ki je pod migracijskim pritiskom, na področju upravljanja migracij, zlasti na področju azila in vračanja, ter njene splošne potrebe pri upravljanju števila obravnavanih primerov na področju azila in vračanja;

(b) ukrepe, ki so primerni za obravnavo razmer, in pričakovani časovni okvir za njihovo izvajanje, pri čemer po potrebi navede:

(i) ukrepe, ki bi jih morala država članica, ki je pod migracijskim pritiskom, sprejeti na področju upravljanja migracij, zlasti na področju azila in vračanja;

(ii) ukrepe iz člena 45(1)(a), (b) in (c), ki jih sprejmejo druge države članice;

(iii) ukrepe iz člena 45(1)(d), ki jih sprejmejo druge države članice.

4. Kadar Komisija meni, da je zaradi razvoja razmer v državi članici potreben hiter odziv, predloži poročilo najpozneje v dveh tednih od datuma, ko je v skladu s členom 50(2) obvestila Evropski parlament, Svet in države članice, da izvaja oceno.

Člen 52

Načrti solidarnostnega odziva ob migracijskem pritisku

1. Kadar je v poročilu iz člena 51 navedeno, da je posamezna država članica pod migracijskim pritiskom, druge države članice, ki same niso države članice prejemnice, prispevajo s solidarnostnimi prispevki iz člena 45(1)(a), (b) in (c). Države članice dajo prednost premestitvi mladoletnikov brez spremstva.

2. Kadar so v poročilu iz člena 51 opredeljeni ukrepi iz točke (b)(iii) odstavka 3 navedenega člena, lahko druge države članice prispevajo s navedenimi ukrepi namesto z ukrepi iz člena 51(3)(b)(ii). Obseg takšnih ukrepov ne sme biti za več kot 30 % manjši od skupnih potreb po prispevkih, opredeljenih v poročilu o migracijskem pritisku v skladu s členom 51(3)(b)(ii).

3. Države članice v dveh tednih po sprejetju poročila iz člena 51 Komisiji predložijo načrt solidarnostnega odziva z izpolnitvijo obrazca iz Priloge II. V načrtu za solidarnostni odziv se navede oblika prispevkov izmed oblik iz člena 51(3)(b)(ii) ali, če je ustrezno, ukrepov iz člena 51(3)(b)(iii), za katere države članice predlagajo, da jih bodo sprejele. Kadar države članice predlagajo več kot eno obliko prispevkov iz člena 51(3)(b)(ii), navedejo deleže posameznih prispevkov.

Kadar načrt solidarnostnega odziva vključuje prevzem vračanja, države članice navedejo državljanstva nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav, ki se nahajajo na ozemlju zadevne države članice in katerih vrnitev nameravajo prevzeti.

Kadar države članice v načrtu solidarnostnega odziva navedejo ukrepe iz člena 51(3)(b)(iii), navedejo tudi podrobno ureditev in časovni okvir za njihovo izvajanje.

4. Kadar Komisija meni, da solidarnostni prispevki, navedeni v načrtih solidarnostnega odziva, ne ustrezajo potrebam, opredeljenim v poročilu o migracijskem pritisku iz člena 51, skliče solidarnostni forum. V takih primerih pozove države članice, naj v okviru zasedanja solidarnostnega foruma prilagodijo obliko prispevkov v svojih načrtih solidarnostnega odziva in predložijo revidirane načrte solidarnostnega odziva.

5. Država članica, ki predlaga solidarnostne prispevke iz člena 51(3)(b)(ii), lahko zahteva odbitek v višini 10 % svojega deleža, izračunanega z uporabo razdelitvenega ključa iz člena 54, če v načrtih solidarnostnega odziva navede, da je v preteklih petih letih obravnavala dvakrat toliko prošenj za mednarodno zaščito na prebivalca, kot je povprečje Unije.

Člen 53

Izvedbeni akti Komisije v zvezi s solidarnostjo ob migracijskem pritisku

1. Komisija v dveh tednih od predložitve načrtov solidarnostnega odziva iz člena 52(3) ali, če se v skladu s členom 52(4) skliče solidarnostni forum, v dveh tednih po koncu zasedanja solidarnostnega foruma sprejme izvedbeni akt, v katerem določi solidarnostne prispevke v korist države članice pod migracijskim pritiskom, ki jih morajo sprejeti druge države članice, in časovni okvir za njihovo izvajanje.

2. Oblike prispevkov, določene v izvedbenem aktu, so tiste, ki jih države članice navedejo v svojih načrtih solidarnostnega odziva. Če ena ali več držav članic ne predloži načrta solidarnostnega odziva, Komisija določi oblike prispevkov posameznih držav članic, pri čemer upošteva potrebe, opredeljene v poročilu o migracijskem pritisku.

   Kadar je oblika prispevka, ki jo navede država članica v svojem načrtu solidarnostnega odziva, enaka obliki iz člena 45(1)(d), Komisija oceni, ali so predlagani ukrepi sorazmerni s prispevki, ki bi jih države članice zagotovile z ukrepi iz člena 45(1)(a), (b) ali (c), če bi se uporabil razdelitveni ključ iz člena 54.

   Kadar predlagani ukrepi niso sorazmerni s prispevki prispevajoče države članice v obliki ukrepov iz člena 45(1)(a), (b) ali (c), Komisija v izvedbenem aktu določi predlagane ukrepe in prilagodi njihovo raven.

   Kadar bi bil obseg predlaganih ukrepov za več kot 30 % manjši od skupnih solidarnostnih ukrepov, opredeljenih v poročilu o migracijskem pritisku v skladu s členom 51(3)(b)(ii), se prispevki iz izvedbenega akta prilagodijo tako, da bi morale države članice, ki navajajo take ukrepe, pokriti 50 % svojega deleža, izračunanega z uporabo razdelitvenega ključa iz člena 54, z ukrepi iz člena 51(3)(b)(ii). Komisija ustrezno prilagodi ukrepe iz člena 51(3)(b)(iii), ki jih navedejo navedene države članice.

3. V tem izvedbenem aktu se določijo:

   (a) skupno število oseb iz države članice, ki poda zahtevo, ki se premestijo v skladu s členom 45(1)(a) ali (c), ob upoštevanju zmogljivosti in potreb na področju azila, opredeljenih v poročilu iz člena 51(3)(b)(ii), ki jih imajo države članice, ki podajo zahtevo;

   (b) skupno število oseb iz države članice, ki poda zahtevo, katerih vračanje bo prevzeto v skladu s členom 45(1)(b), ob upoštevanju zmogljivosti in potreb po vračanju, opredeljenih v poročilu iz člena 51(3)(b)(ii), ki jih ima država članica, ki poda zahtevo;

   (c) razdelitev oseb, ki se premestijo in/ali katerih vračanje se prevzame, med države članice, vključno z državo članico prejemnico, na podlagi razdelitvenega ključa iz člena 54;

(d) ukrepi, ki jih navedejo države članice v skladu z drugim, tretjim in četrtim pododstavkom odstavka 2.

Razdelitev iz točke (c) odstavka 3 se prilagodi, kadar država članica, ki poda zahtevo v skladu s členom 52(5), v načrtu solidarnostnega odziva dokaže, da je bila v preteklih petih letih odgovorna za dvakrat toliko prošenj za mednarodno zaščito na prebivalca, kot je povprečje Unije. V takih primerih se državi članici odobri odbitek v višini 10 % njenega deleža, izračunanega z uporabo razdelitvenega ključa iz člena 54. Ta odbitek se sorazmerno razdeli med države članice, ki prispevajo ukrepe iz člena 45(1)(a), (b) in (c).

4. Kadar so se v preteklem letu izvedli prispevki kot odziv na prošnjo države članice za solidarnostno podporo, da bi ji druge države članice pomagale pri reševanju migracijskih razmer na njenem ozemlju za odpravo migracijskega pritiska v skladu s členom 56(1), in kadar ustrezajo obliki ukrepov v izvedbenem aktu, Komisija te prispevke odšteje od ustreznih prispevkov, določenih v izvedbenem aktu.

5. Komisija na podlagi ustrezno utemeljenih nujnih razlogov zaradi obstoja migracijskega pritiska v državi članici prejemnici sprejme izvedbene akte v skladu z nujnim postopkom iz člena 67(3), ki se začnejo uporabljati takoj.

Ti akti ostanejo v veljavi za obdobje, ki ni daljše od enega leta.

6. Komisija poroča o izvajanju izvedbenega akta en mesec po prenehanju njegove uporabe. Poročilo vsebuje analizo učinkovitosti sprejetih ukrepov.

Člen 54

Razdelitveni ključ

Delež solidarnostnih prispevkov iz člena 45(1)(a), (b) in (c), ki jih zagotovi vsaka država članica v skladu s členoma 48 in 53, se izračuna z uporabo formule iz Priloge III in temelji na naslednjih merilih za vsako državo članico v skladu z najnovejšimi razpoložljivimi podatki Eurostata:

(a) število prebivalcev (utež 50 %).

(b) skupni BDP (utež 50 %).

Člen 55

Prevzem vračanja

1. Država članica se lahko zaveže, da bo drugi državi članici pomagala pri vračanju nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav s prevzemom vračanja, pri čemer v tesnem sodelovanju z državo članico prejemnico sprejme ukrepe za izvedbo vrnitve državljanov tretjih držav z ozemlja države članice prejemnice.

2. Kadar se država članica zaveže k prevzemu vračanja, nezakonito prebivajoči državljani tretjih držav, ki jim je država članica prejemnica izdala odločbo o vrnitvi, pa se v osmih mesecih ne vrnejo ali niso odstranjeni, država članica, ki prevzema vračanje, zadevne osebe prevzame na svoje ozemlje v skladu s postopkom iz členov 57 in 58. To obdobje začne teči od sprejetja izvedbenega akta iz člena 53(1) ali, če je primerno, člena 49(2).

3. Kadar se država članica zaveže k prevzemu vračanja državljanov tretjih držav, ki jim država članica prejemnica še ni izdala odločbe o vrnitvi, začne obdobje iz odstavka 2 teči od enega od naslednjih datumov:

   (a) datuma, ko država članica prejemnica izda odločbo o vrnitvi, ali

   (b) kadar se odločba o vrnitvi izda kot del odločbe o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito ali kadar se odločba o vrnitvi izda v ločenem aktu, in sicer hkrati in skupaj z odločbo o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito v skladu s členom 35a Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o azilnem postopku*], datuma, ko prosilec oziroma državljan tretje države nima več pravice do zadrževanja in se na ozemlju zadevne države članice ne sme več zadrževati.

4. Ukrepi iz odstavka 1 vključujejo eno ali več naslednjih dejavnosti, ki jih izvaja prevzemna država članica:

   (a) svetovanje nezakonito prebivajočim državljanom tretjih držav o vračanju in reintegraciji;

   (b) uporaba nacionalnega programa in virov za zagotavljanje logistične, finančne in druge materialne pomoči ali pomoči v naravi, vključno z reintegracijo, nezakonito prebivajočim državljanom tretjih držav, ki so pripravljeni prostovoljno oditi;

   (c) vodenje ali podpiranje političnega dialoga in izmenjav z organi tretjih držav z namenom omogočanja ponovnega sprejema;

   (d) navezovanje stikov s pristojnimi organi tretjih držav zaradi preverjanja istovetnosti državljanov tretjih držav in pridobitve veljavnega potovalnega dokumenta;

   (e) organiziranje praktičnih ureditev za izvrševanje vračanja v imenu države članice prejemnice, kot so čarterski ali redni leti ali prevoz z drugimi prevoznimi sredstvi v tretjo državo vrnitve.

   Ti ukrepi ne vplivajo na obveznosti in odgovornosti države članice prejemnice, določene v Direktivi 2008/115/ES.

Člen 56

Drugi solidarnostni prispevki

1. Kadar država članica zaprosi druge države članice za solidarnostno podporo za pomoč pri reševanju migracijskih razmer na njenem ozemlju, da se odpravi migracijski pritisk, o prošnji uradno obvesti Komisijo.

2. Vsaka država članica lahko kadar koli v odziv na prošnjo posamezne države članice za solidarnostno podporo ali na lastno pobudo, tudi v dogovoru z drugo državo članico, prispeva v obliki ukrepov iz člena 45 v korist zadevne države članice in z njenim soglasjem. Prispevki iz člena 45(d) so v skladu s cilji Uredbe (EU) XXX/XXX [Sklad za migracije v azilu].

3. Države članice, ki so že prispevale ali nameravajo prispevati s solidarnostnimi prispevki v odziv na prošnjo druge države članice za solidarnostno podporo ali na lastno pobudo, o tem uradno obvestijo Komisijo z izpolnitvijo obrazca za načrt solidarnostne podpore iz Priloge IV. Načrt solidarnostne podpore po potrebi

vključuje preverljive informacije, vključno z obsegom in naravo ukrepov ter njihovim izvajanjem.

POGLAVJE II

POSTOPKOVNE ZAHTEVE

Člen 57

Postopek pred premestitvijo

1. Postopek iz tega člena se uporablja za:

   (a) osebe iz člena 45(1)(a) in (c) ter člena 45(2)(a);

   (b) osebe iz člena 45(1)(b), če se je obdobje iz člena 55(2) izteklo, in osebe iz člena 45(2)(b).

2. Pred uporabo postopka iz tega člena država članica prejemnica zagotovi, da ni utemeljenih razlogov za domnevo, da zadevna oseba predstavlja nevarnost za nacionalno varnost ali javni red navedene države članice. Če obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da oseba predstavlja nevarnost za nacionalno varnost ali javni red, država članica prejemnica ne uporabi postopka iz tega člena in po potrebi osebo izključi s seznama iz člena 49(2).

3. Kadar naj bi se izvedla premestitev, država članica prejemnica opredeli osebe, ki bi jih bilo mogoče premestiti. Kadar je zadevna oseba prosilec za mednarodno zaščito ali upravičenec do nje, ta država članica po potrebi upošteva obstoj pomembnih povezav med zadevno osebo in državo članico premestitve. Kadar je oseba, določena za premestitev, upravičenec do mednarodne zaščite, se zadevna oseba premesti šele potem, ko pisno privoli v premestitev.

   Kadar se izvede premestitev na podlagi člena 49, država članica prejemnica uporabi seznam iz člena 49(2), ki ga pripravita Agencija za azil in Evropska agencija za mejno in obalno stražo.

   Prvi pododstavek se ne uporablja za prosilce, za katere se lahko država članica prejemnica določi kot odgovorna država članica v skladu z merili iz členov 15 do 20 in 24, razen člena 15(5). Ti prosilci niso upravičeni do premestitve.

4. Ko se izteče obdobje iz člena 55(2), država članica prejemnica takoj obvesti prevzemno državo članico, da se bo za zadevne nezakonito prebivajoče državljane tretjih držav uporabljal postopek iz odstavkov 5 do 10.

5. Država članica prejemnica državi članici premestitve čim prej pošlje ustrezne informacije in dokumente o osebi iz odstavkov 2 in 3.

6. Država članica premestitve prouči informacije, ki jih je poslala država članica prejemnica v skladu z odstavkom 5, in preveri, da ni utemeljenih razlogov za domnevo, da zadevna oseba ogroža njeno nacionalno varnost ali javni red.

7. Kadar ni utemeljenih razlogov za domnevo, da bi zadevna oseba ogrožala nacionalno varnost ali javni red države članice premestitve, slednja v enem tednu potrdi, da bo zadevno osebo premestila.

Kadar se s preverjanjem potrdi, da obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da zadevna oseba ogroža nacionalno varnost ali javni red države članice premestitve, slednja v enem tednu obvesti državo članico prejemnico o naravi razpisa ukrepa in temeljnih razlogih za razpis ukrepa iz katere koli relevantne zbirke podatkov. V takih primerih se premestitev zadevne osebe ne izvede.

V izjemnih primerih, ko je mogoče dokazati, da je proučevanje informacij še posebej kompleksno ali da je treba v danem času preveriti veliko število primerov, lahko država članica premestitve odgovori po enotedenskem roku iz prvega in drugega pododstavka, vsekakor pa v dveh tednih. V takih primerih država članica premestitve državi članici prejemnici v prvotnem enotedenskem roku sporoči svojo odločitev o odložitvi odgovora.

Opustitev ukrepanja v enotedenskem roku iz prvega in drugega pododstavka ter dvotedenskem roku iz tretjega pododstavka tega odstavka pomeni potrditev prejema informacij in posledica tega je obveznost premestitve osebe, vključno z obveznostjo, da ustrezno pripravi prihod osebe.

8. Država članica prejemnica sprejme odločitev o predaji najpozneje v enem tednu po tem, ko od države članice premestitve prejme potrditev. Zadevno osebo nemudoma pisno obvesti o odločitvi o njeni predaji v navedeno državo članico.

9. Predaja zadevne osebe iz države članice prejemnice v državo članico premestitve se izvede v skladu z nacionalnim pravom države članice prejemnice po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in najpozneje v štirih tednih po prejemu potrditve od države članice premestitve ali po končni odločitvi o pritožbi ali ponovnem pregledu odločitve o predaji, če v skladu s členom 33(3) obstaja odložilni učinek.

10. Za predajo zaradi premestitve se smiselno uporabljajo člen 32(3), (4) in (5), člena 33 in 34, člen 35(1) in (3), člen 36(2) in (3) ter člena 37 in 39.

11. Komisija z izvedbenimi akti določi enotne pogoje za pripravo in predložitev informacij in dokumentov za namen premestitve. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 67(2).

Člen 58

Postopek po premestitvi

1. Država članica premestitve obvesti državo članico prejemnico o varnem prihodu zadevne osebe ali o dejstvu, da se oseba v roku, ki je bil določen, ni zglasila.

2. Kadar država članica premestitve premesti prosilca, za katerega odgovorna država članica še ni bila določena, navedena država članica uporabi postopke iz dela III, razen člena 8(2), člena 9(1) in (2), člena 15(5) ter člena 21(1) in (2).

Kadar v skladu s prvim pododstavkom ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica premestitve.

Država članica premestitve svojo odgovornost navede v sistemu Eurodac v skladu s členom 11(1) Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*].

3. Kadar država članica premestitve premesti prosilca, za katerega je bila država članica prejemnica predhodno določena kot odgovorna na podlagi drugih razlogov, kot so

merila iz tretjega pododstavka člena 57(3), se odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito prenese na državo članico premestitve.

Država članica premestitve svojo odgovornost navede v sistemu Eurodac v skladu s členom 11(3) Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba Eurodac*].

4. Kadar država članica premestitve premesti upravičenca do mednarodne zaščite, mu samodejno prizna status mednarodne zaščite ob upoštevanju zadevnega statusa, ki ga je priznala država članica prejemnica.

5. Kadar država članica premestitve premesti državljana tretje države, ki nezakonito prebiva na njenem ozemlju, se uporablja Direktiva 2008/115/ES.

Člen 59

Druge obveznosti

Države članice prejemnice in prispevajoče države članice obveščajo Komisijo o izvajanju solidarnostnih ukrepov, sprejetih na dvostranski ravni, vključno z ukrepi sodelovanja s tretjimi državami.

Člen 60

Operativno usklajevanje

Komisija na zahtevo usklajuje operativne vidike ukrepov, ki jih nudijo prispevajoče države članice, vključno z morebitno pomočjo strokovnjakov ali skupin, ki jih napoti Agencija za azil ali Evropska agencija za mejno in obalno stražo.

POGLAVJE III

FINANČNA PODPORA, KI JO ZAGOTOVI UNIJA

Člen 61

Finančna podpora

Finančna podpora po premestitvi v skladu s poglavjema I in II dela IV se izvaja v skladu s členom 17 Uredbe (EU) XXX/XXX [*Sklad za azil in migracije*].

DEL V

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 62

Varnost in varstvo podatkov

1. Države članice izvedejo ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, da zagotovijo varnost osebnih podatkov, ki se obdelujejo na podlagi te uredbe, predvsem pa da preprečijo nezakonit ali nepooblaščen dostop ali razkritje, spremembo ali izgubo osebnih podatkov, ki se obdelujejo.

2. Pristojni nadzorni organ oziroma organi vsake države članice spremljajo zakonitost obdelave osebnih podatkov, ki jo izvajajo organi zadevne države članice iz člena 41.

3. Agencija za azil obdeluje osebne podatke v skladu z Uredbo (EU) XXX/XXX [*Agencija Evropske unije za azil*], zlasti kar zadeva spremljanje, ki ga izvaja Evropski nadzornik za varstvo podatkov.

Člen 63

Zaupnost

Države članice zagotovijo, da organe iz člena 41 v zvezi z vsako informacijo, ki jo pridobijo med svojim delom, zavezujejo pravila o zaupnosti, določena v nacionalnem pravu.

Člen 64

Kazni

Države članice določijo pravila o kaznih, vključno z upravnimi ali kazenskimi sankcijami v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporabljajo za kršitve te uredbe, in sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev njihovega uveljavljanja. Te kazni morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

Člen 65

Izračun rokov

Katero koli časovno obdobje iz te uredbe se izračuna na naslednji način:

(a) kadar je treba obdobje, izraženo v dnevih, tednih ali mesecih, izračunati od trenutka, ko se je zgodil nek dogodek ali je prišlo do nekega dejanja, se dan, na katerega se je ta dogodek zgodil ali je prišlo do tega dejanja, ne všteje v obdobje;

(b) obdobje, izraženo v tednih ali mesecih, se konča z iztekom tistega dneva v zadnjem tednu ali mesecu, ki ustreza dnevu v tednu oz. dnevu v mesecu, na katerega je prišlo do dogodka ali dejanja, od katerega se izračuna obdobje. Če v obdobju, izraženem v mesecih, dneva, na katerega bi se moralo obdobje izteči, v zadnjem mesecu ni, se to konča z iztekom zadnjega dneva tega meseca;

(c) roki vključujejo sobote, nedelje in uradne praznike v kateri koli državi članici.

Člen 66

Ozemeljska veljavnost

Kar zadeva Francosko republiko, se ta uredba uporablja samo za njeno evropsko ozemlje.

Člen 67

Odbor

1. Komisiji pomaga odbor. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Kadar odbor ne poda mnenja, Komisija osnutka izvedbenega akta ne sprejme in uporabi se tretji pododstavek člena 5(4) Uredbe (EU) št. 182/2011.

3. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 8 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 68

Izvajanje prenosa pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.

2. Pooblastilo za sprejetje delegiranih aktov iz členov 15(6) in 24(3) se prenese na Komisijo za obdobje petih let od dneva začetka veljavnosti te uredbe. Komisija pripravi poročilo o prenosu pooblastila najpozneje devet mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljšuje za enako dolga obdobja, razen če Evropski parlament ali Svet nasprotuje temu podaljšanju najpozneje tri mesece pred koncem posameznega obdobja.

3. Prenos pooblastila iz členov 15(6) in 24(3) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v njem. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.

4. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje.

5. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.

6. Delegirani akt, sprejet na podlagi členov 15(6) in 24(3), začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku dveh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta se ta rok lahko podaljša za dva meseca.

Člen 69

Spremljanje in ocena

Komisija [18 mesecev po začetku veljavnosti te uredbe] in nato vsako leto pregleda delovanje ukrepov iz poglavij I–III dela IV te uredbe.

[Komisija tri leta po začetku veljavnosti te uredbe poroča o izvajanju ukrepov iz te uredbe.]

Komisija ne prej kot [pet] let po začetku uporabe te uredbe in nato vsakih pet let opravi oceno te uredbe. Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o glavnih ugotovitvah ocene. Države članice Komisiji zagotovijo vse informacije, ki so potrebne za pripravo navedenega poročila, najpozneje šest mesecev pred iztekom [pet]-letnega roka.

Člen 70

Statistika

V skladu s členom 4(4) Uredbe (ES) št. 862/2007 Evropskega parlamenta in Sveta[60] države članice Komisiji (Eurostat) posredujejo statistiko v zvezi z uporabo te uredbe in Uredbe (ES) št. 1560/2003.

DEL VI

SPREMEMBE DRUGIH AKTOV UNIJE

Člen 71

Spremembe direktive o rezidentih za daljši čas

1. Direktiva 2003/109/ES se spremeni:

člen 4 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se doda naslednji pododstavek:

„V primeru upravičencev do mednarodne zaščite zahtevano obdobje zakonitega in neprekinjenega prebivanja znaša tri leta.“

Člen 72

Spremembe Uredbe (EU) XXX/XXX [Sklad za azil in migracije]

Uredba (EU) XXX/XXX [*Sklad za azil in migracije*] se spremeni:

1. člen 16 se nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice poleg dodeljenih sredstev, izračunanih v skladu s členom 11(1)(a), prejmejo znesek v višini 10 000 EUR za vsako osebo, sprejeto s preselitvijo ali humanitarnim sprejemom.

2. Države članice so lahko po potrebi upravičene tudi do dodatnega zneska v višini 10 000 EUR za družinske člane oseb iz odstavka 1, če so te osebe sprejete zaradi zagotovitve enotnosti družine.

3. Zneski iz odstavka 1 so v obliki financiranja, ki ni povezano s stroški, v skladu s členom [125] finančne uredbe.

4. Dodatni znesek iz odstavka 1 se dodeli programu države članice. Finančna sredstva se ne uporabijo za druge ukrepe programa, razen v ustrezno utemeljenih okoliščinah in če to odobri Komisija s spremembo programa. Znesek iz odstavka 1 se lahko vključi v zahtevke za plačilo, predložene Komisiji, pod pogojem, da je bila oseba, za katero je bil znesek dodeljen, preseljena ali sprejeta.

5. Države članice hranijo informacije, potrebne za pravilno identifikacijo preseljenih ali sprejetih oseb in datuma njihove preselitve ali sprejema, pri čemer prevladajo veljavne določbe v zvezi z obdobji hrambe podatkov.

---

[60] Uredba (ES) št. 862/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o statistiki Skupnosti o migracijah in mednarodni zaščiti (UL L 199, 31.7.2007, str. 23).

6. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje delegiranih aktov v skladu s členom 32 te uredbe, da se v okviru razpoložljivih sredstev po potrebi prilagodi znesek iz odstavka 1 tega člena, da se upoštevajo trenutna stopnja inflacije, relevantne spremembe na področju preselitve ter dejavniki, na podlagi katerih se da najbolje izkoristiti uporabo finančne spodbude iz navedenih zneskov.“;

2. člen 17 se nadomesti z naslednjim:

„1. Država članica prejme prispevek v višini:

(a) [10 000] EUR na prosilca, za katerega ta država članica postane odgovorna zaradi premestitve na podlagi členov 48, 53 in 56 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o upravljanju azila in migracij*];

(b) [10 000] EUR na upravičenca do mednarodne zaščite, premeščenega na podlagi členov 53 in 56 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o upravljanju azila in migracij*];

(c) [10 000] EUR na nezakonito prebivajočega državljana tretje države, premeščenega na podlagi člena 53, po izteku obdobja iz člena 55(2), in člena 56 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o upravljanju azila in migracij*];

(d) prispevek iz točk (a), (b) in (c) se poveča na [12 000] EUR za vsakega mladoletnika brez spremstva, premeščenega na podlagi členov 48, 53 in 56 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o upravljanju azila in migracij*].

2. Država članica, ki izvede predajo, prejme prispevek v višini 500 EUR za kritje predaje oseb v skladu z odstavkom 1 za vsako osebo, prosilca ali upravičenca, ki se premesti.

3. Država članica prejme prispevek v višini 500 EUR za kritje predaje osebe iz člena 26(1)(a), (b), (c) ali (d) v skladu s členom 35 Uredbe (EU) XXX/XXX [*uredba o upravljanju azila in migracij*].

4. Država članica bo prejela zneske iz odstavkov 1 do 3 za vsako osebo, pod pogojem, da je bila oseba, za katero se dodeli prispevek, premeščena.

5. Zneski iz tega člena so v obliki financiranja, ki ni povezano s stroški, v skladu s členom [125] finančne uredbe.

6. Države članice hranijo informacije, potrebne za pravilno identifikacijo oseb, ki so bile predane, in datuma njihove predaje, pri čemer prevladajo veljavne določbe v zvezi z obdobji hrambe podatkov.

7. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 32, da se v okviru razpoložljivih sredstev po potrebi prilagodijo zneski iz odstavkov 1, 2 in 3 tega člena, da se upoštevajo trenutna stopnja inflacije, relevantne spremembe na področju premestitve prosilcev za mednarodno zaščito in upravičencev do mednarodne zaščite iz ene države članice v drugo ter dejavniki, na podlagi katerih se da najbolje izkoristiti uporabo finančne spodbude iz navedenih zneskov.“

DEL VII

PREHODNE DOLOČBE IN KONČNE DOLOČBE

Člen 73

Razveljavitev

Uredba (EU) št. 604/2013 se razveljavi.

Sklicevanja na razveljavljeno uredbo se štejejo kot sklicevanja na to uredbo.

Člen 74

Prehodni ukrepi

Kadar je prošnja registrirana po [*prvem dnevu, ki sledi začetku veljavnosti te uredbe*], se dogodki, katerih posledica je zelo verjetno odgovornost države članice po tej uredbi, upoštevajo tudi, če se zgodijo pred tem datumom.

Člen 75

Začetek veljavnosti in uporaba

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se za prošnje za mednarodno zaščito, ki so registrirane od [prvega dne trinajstega meseca po začetku njene veljavnosti]. Države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, predložene pred navedenim datumom, se določijo v skladu z merili iz Uredbe (ES) št. 604/2013.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Bruslju,

Za Evropski parlament	*Za Svet*
Predsednik	*Predsednik*

OCENA FINANČNIH POSLEDIC ZAKONODAJNEGA PREDLOGA

1. OKVIR PREDLOGA/POBUDE

1.1. Naslov predloga/pobude

Predlog uredbe o upravljanju azila in migracij

1.2. Zadevna področja *(programski sklop)*

10 – Migracije

1.3. Ukrep, na katerega se predlog/pobuda nanaša

☐ **Nov ukrep**

☐ **Nov ukrep na podlagi pilotnega projekta / pripravljalnega ukrepa**[61]

✓ **Podaljšanje obstoječega ukrepa**

☐ **Združitev ali preusmeritev enega ali več ukrepov v drug/nov ukrep**

1.4. Utemeljitev predloga/pobude

1.4.1. Potrebe, ki jih je treba zadovoljiti kratkoročno ali dolgoročno, vključno s podrobno časovnico za uvajanje ustreznih ukrepov za izvajanje pobude

Komisija v novem paktu o migracijah in azilu napoveduje svež pogled na migracije. Namen tega predloga je vzpostaviti skupni okvir za upravljanje azila in migracij na ravni EU kot ključni prispevek k celovitemu pristopu in okrepiti medsebojno zaupanje med državami članicami na podlagi splošnega načela solidarnosti in pravične delitve odgovornosti. Predlog spodbuja integrirano oblikovanje politik na področju migracij in azila, vključno s potrebo po upoštevanju politik na drugih ustreznih področjih, posebna pozornost pa je namenjena tesnemu sodelovanju in vzajemnim partnerstvom z zadevnimi tretjimi državami. Predlog priznava, da celostni pristop pomeni tudi odločnejši, bolj trajnosten in konkretnejši izraz načel solidarnosti in pravične delitve odgovornosti, ki sta uravnoteženi v širšem okviru in presegata osredotočenost na vprašanje, katera država članica je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Ti načeli bi bilo zato treba upoštevati v celotnem upravljanju migracij, od nezakonitih migracij do nedovoljenega gibanja.

Predlog racionalizira obstoječa pravila, določena z uredbo (EU) št. 604/2013, njegov cilj pa je zagotoviti pravilno uporabo pravil, da se omeji nedovoljeno gibanje državljanov tretjih držav med državami članicami. Ta pravila dopolnjuje nov solidarnostni mehanizem za razmere, ko se države članice soočajo z migracijskim pritiskom. Ta pristop predvideva tudi vključitev posebnega postopka za solidarnost, ki se uporabi za prihode po operacijah iskanja in reševanja.

Tak solidarnostni mehanizem temelji na finančnih spodbudah za države članice, ki izkažejo solidarnost, ki bi med drugim omogočila premestitev prosilcev za mednarodno zaščito in upravičencev do mednarodne zaščite ter migrantov brez urejenega statusa. Za premestitev mladoletnikov brez spremstva bodo izplačane višje

[61] Po členu 58(2)(a) oz. (b) finančne uredbe.

spodbude. To bi bistveno spremenilo obstoječe finančno okolje in zagotoviti bi bilo treba podporo za stroške, povezane s takimi premestitvami v obliki financiranja, ki ni povezano s stroški, kakor so določeni v členu 125 finančne uredbe.

Specifični cilj: Krepitev zaščite in solidarnosti

Zadevne dejavnosti v strukturi ABM/ABB

10 – Migracije

– vzpostavitev skupnega okvira za povečanje učinkovitosti in uspešnosti celovitega pristopa k upravljanju azila in migracij na podlagi integriranega oblikovanja politik in vzajemnega zaupanja med državami članicami;

– povečanje učinkovitosti sistema za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva;

– krepitev solidarnost in delitve odgovornosti med državami članicami.

Cilji predloga so:

• vzpostavitev skupnega okvira, ki prispeva k celovitemu pristopu k upravljanju azila in migracij na podlagi načel integriranega oblikovanja politik ter solidarnosti in pravične delitve odgovornosti;

• zagotavljanje delitve odgovornosti prek novega solidarnostnega mehanizma, in sicer z vzpostavitvijo sistema za neprekinjeno zagotavljanje solidarnosti v normalnih razmerah in pomoč državam članicam z učinkovitimi ukrepi (premestitev ali prevzem vračanja ter drugi prispevki za krepitev zmogljivosti držav članic na področju azila, sprejema in vračanja ter v zunanji razsežnosti) za upravljanje migracij v praksi, kadar se zadevne države članice soočajo z migracijskim pritiskom. Ta pristop vključuje tudi poseben postopek solidarnosti, ki se uporabi ob prihodih po operacijah iskanja in reševanja;

• krepitev zmogljivosti sistema za učinkovito in uspešno določitev posamezne države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Predlog bi zlasti omejil določbe o prenehanju odgovornosti in možnosti za prenos odgovornosti med državami članicami zaradi dejanj prosilca ter bi znatno skrajšal roke za pošiljanje zahtev in prejemanje odgovorov, tako da bi bila prosilcem hitreje določena odgovorna država članica, kar bi pomenilo tudi hitrejši dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite;

• odvračanje od zlorab in preprečevanje nedovoljenega gibanja prosilcev znotraj EU, zlasti z vključitvijo jasnih obveznosti prosilcev, da prošnjo vložijo v državi članici prvega vstopa in da ostanejo v državi članici, ki je določena kot odgovorna. To zahteva tudi sorazmerne postopkovne in materialne posledice v primeru neizpolnjevanja obveznosti.

Pričakovani rezultati in posledice

S preoblikovano uredbo o upravljanju azila in migracij bodo pridobile države članice in Evropska unija kot celota, saj predlog vključuje sklop vodilnih načel za učinkovito upravljanje migracij s skupnim okvirom, ki prispeva k izvajanju celovitega pristopa, enostavnejšimi postopki in zagotavljanjem podlage za solidarnost z državami

članicami, kar naj bi jim bilo v pomoč v razmerah migracijskega pritiska. Države članice bi lahko bile kadarkoli deležne prostovoljnih solidarnostnih ukrepov.

Proračunska sredstva, določena v nadaljevanju tega dokumenta, zajemajo ocenjene prispevke Unije, ki bodo služili kot spodbuda za razširjene možnosti za premestitev. Poleg tega bodo prispevki Unije podpirali tudi predajo po določitvi države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, in predajo oseb, ki se premeščajo. Ta podpora za pravilno izvajanje sistema bo državam članicam zagotavljala solidarnost, tudi v primeru oseb, izkrcanih po operacijah iskanja in reševanja. To bo po drugi strani tudi v prid prosilcev za mednarodno zaščito, saj jim bo na voljo učinkovitejši sistem za določanje odgovorne države članice, kar bo omogočalo hitrejši dostop do postopka vsebinske obravnave prošnje.

Stroški premestitev

Na podlagi tega predloga je država članica, v katero so prosilci za azil, migranti brez urejenega statusa ali upravičenci za mednarodno zaščito premeščeni, upravičena do prispevka Unije v višini 10 000 EUR za vsako premeščeno osebo.

Če je premeščena oseba mladoletnik brez spremstva, bo prispevek Unije znašal 12 000 EUR. Višji prispevek upravičuje dejstvo, da bi bilo nadaljnje obravnavanje mladoletnikov brez spremstva po premestitvi bolj zapleteno in zato tudi dražje.

Stroški predaje

Na podlagi tega predloga je država članica, ki izvaja predajo državi članici premestitve, upravičena do prispevka Unije v višini 500 EUR za vsako predano osebo.

Poleg tega bo EU na podlagi tega predloga podpirala tudi stroške predaje, povezane z običajnimi postopki predaje (zahteve za sprejem in obvestila o ponovnem sprejemu), in država članica, ki bo izvajala predajo odgovorni državi članici, bo upravičena do prispevka Unije v višini 500 EUR za vsako predano osebo.

1.4.2. Dodana vrednost ukrepanja Unije (ki je lahko posledica različnih dejavnikov, npr. boljšega usklajevanja, pravne varnosti, večje učinkovitosti ali dopolnjevanja). Za namene te točke je „dodana vrednost ukrepanja Unije“ vrednost, ki izhaja iz ukrepanja Unije in predstavlja dodatno vrednost poleg tiste, ki bi jo sicer ustvarile države članice same.

Razlogi za ukrepanje na evropski ravni (predhodno)

Vzpostavitve meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, države članice ne morejo uresničiti posamezno, pač pa je ta cilj mogoče doseči le na ravni Unije.

Pričakovana ustvarjena dodana vrednost Unije (naknadno)

Dodana vrednost tega predloga je racionalizacija in večja uspešnost obstoječe dublinske uredbe ter zagotovitev solidarnostnega mehanizma, ki se za posamezno državo članico uporabi, ko se ta znajde pod pritiskom, ali v primerih izkrcanj oseb po operacijah iskanja in reševanja.

1.4.3. Spoznanja iz podobnih izkušenj v preteklosti

Kriza leta 2015 je razkrila znatne strukturne slabosti in pomanjkljivosti zasnove in izvajanja evropske azilne in migracijske politike, vključno z dublinskim sistemom, ki ni bil zasnovan za zagotavljanje trajnostne delitve odgovornosti za prosilce za mednarodno zaščito po vsej EU. Evropski svet je v sklepih z dne 28. junija 2018 pozval k reformi dublinske uredbe na podlagi ravnotežja med odgovornostjo in solidarnostjo ob upoštevanju oseb, izkrcanih po operacijah iskanja in reševanja.

V oceni, ki jo je Komisija naročila leta 2016, je bilo ugotovljeno, da dublinski sistem ni zadovoljiv, čeprav je na ravni Unije tak sistem še vedno potreben, zato so potrebne spremembe za njegovo racionalizacijo in večjo učinkovitost.

Poleg tega sedanji dublinski sistem ni bil zasnovan kot instrument za solidarnosti in delitev odgovornosti. Migracijska kriza je razkrila to pomanjkljivost, zato je treba v predlog vključiti solidarnostni mehanizem.

1.4.4. Skladnost in možne sinergije z drugimi ustreznimi instrumenti

Ta predlog je skladen s Skladom za azil in migracije. Sklad za azil in migracije predvideva možnost predaje prosilcev za mednarodno zaščito v okviru nacionalnih programov posameznih držav članic na prostovoljni podlagi (člen 17(5) Uredbe (EU) št. 471/2018). Ker je s tem predlogom predviden povečan obseg premestitev, bi bilo treba predvideti tudi stroške premestitev in predaje.

Če odobritve (za obdobje 2022–2027 so predvidene v višini 1 113 500 000 EUR) ne bodo v celoti porabljene za izvajanje pričakovanih potreb izvajanja novega sistema, bo preostali znesek prerazporejen za druge ukrepe v okviru Sklada za azil in migracije. Če bi potrebe izvajanja novega sistema presegle ocene (tj. če bi bilo treba premestiti in predati več prosilcev za azil), bi bilo treba zahtevati dodatna sredstva.

1.5. Trajanje predloga/pobude in finančnih posledic

☐ **Časovno omejeno**

☐ od [D. MMMM] LLLL do [D. MMMM] LLLL,

☐ finančne posledice med letoma LLLL in LLLL za odobritve za prevzem obveznosti ter med letoma LLLL in LLLL za odobritve plačil.

✓ **Časovno neomejeno**

izvajanje z obdobjem uvajanja med letoma 2022 in 2027,

ki mu sledi izvajanje v celoti.

1.6. Načrtovani načini upravljanja[62]

✓ **Neposredno upravljanje** – Komisija:

☐ z lastnimi službami, vključno s svojim osebjem v delegacijah Unije,

☐ prek izvajalskih agencij.

✓ **Deljeno upravljanje** z državami članicami.

✓ **Posredno upravljanje**, tako da se naloge izvrševanja proračuna poverijo:

☐ tretjim državam ali organom, ki jih te imenujejo,

✓ mednarodnim organizacijam in njihovim agencijam (navedite),

☐ EIB in Evropskemu investicijskemu skladu,

☐ organom iz členov 70 in 71 finančne uredbe,

☐ subjektom javnega prava,

✓ subjektom zasebnega prava, ki opravljajo javne storitve, kolikor ti subjekti zagotavljajo ustrezna finančna jamstva,

✓ subjektom zasebnega prava države članice, ki so pooblaščeni za izvajanje javno-zasebnih partnerstev in ki zagotavljajo ustrezna finančna jamstva,

☐ osebam, pooblaščenim za izvajanje določenih ukrepov SZVP na podlagi naslova V PEU in opredeljenim v zadevnem temeljnem aktu.

Pri navedbi več kot enega načina upravljanja je treba to natančneje obrazložiti v oddelku „opombe“.

Opombe

Premestitve in predaje se bodo izvajale v okviru tematskega instrumenta Sklada za azil in migracije, predvsem z **neposrednim upravljanjem** (ali **posrednim upravljanjem** v primeru, da se organ, ki izvaja ukrep, oceni s stebrnim ocenjevanjem). Vendar bi bilo glede na okoliščine morda ustrezneje, da se prispevki Unije zagotovijo z deljenim upravljanjem, in sicer z dopolnjevanjem nacionalnih programov.

[62] Pojasnila o načinih upravljanja in sklici na finančno uredbo so na voljo na spletišču BudgWeb: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx

2. UKREPI UPRAVLJANJA

2.1. Pravila o spremljanju in poročanju

Navedite pogostost in pogoje.

Financiranje, ki se izvaja z **neposrednim in posrednim upravljanjem**, se bo izvajalo v okviru tematskega instrumenta Sklada za azil in migracije, ki prav tako spada v splošni mehanizem za spremljanje in ocenjevanje Sklada za azil in migracije. Vzpostavili se bodo racionalizirane predloge in racionalizirana pravila za zbiranje kazalnikov od upravičencev za nepovratna sredstva in upravičencev na podlagi sporazumov o prispevkih hkrati kot za deljeno upravljanje, da se zagotovi razkritje primerljivih podatkov.

Ko se bo prispevek Unije zagotavljal z **deljenim upravljanjem**, se bodo uporabljala naslednja pravila:

Za financiranje, ki ga bodo izvajale države članice v okviru deljenega upravljanja, se bodo upoštevala pravila, določena v predlogu uredbe o skupnih določbah (COM(2018) 375), Uredbi (EU, Euratom) 2018/2016 (finančni uredbi) ter predlogu uredbe o Skladu za azil in migracije (COM(2018) 471).

V skladu s predlogom uredbe o skupnih določbah bo vsaka država članica za svoj program vzpostavila upravljavski in kontrolni sistem ter zagotovila kakovost in zanesljivost sistema spremljanja. Zato je v zvezi z deljenim upravljanjem vzpostavljen skladen in učinkovit okvir za poročanje, spremljanje in vrednotenje. Države članice morajo ustanoviti spremljevalni odbor, v katerem Komisija lahko sodeluje v svetovalni vlogi. Države članice se lahko odločijo, da za več kot en program ustanovijo en sam odbor za spremljanje. Odbori za spremljanje bodo pregledovali vsa vprašanja, ki vplivajo na napredek pri doseganju ciljev programa.

Za sklade na področju pravosodja in notranjih zadev države članice Komisiji predložijo letno poročilo o smotrnosti izvajanja programa ter napredku pri doseganju mejnikov in ciljev. Poleg tega bi morala biti v poročilu izpostavljena morebitna vprašanja, ki vplivajo na smotrnost programa, in opisani ukrepi, sprejeti za njihovo obravnavo.

2.2. Upravljavski in kontrolni sistemi

2.2.1. Utemeljitev načinov upravljanja, mehanizmov financiranja, načinov plačevanja in predlagane strategije kontrol

V skladu s predlogom o Skladu za azil in migracije je 60 % sredstev Sklada za azil in migracije rezerviranih za države članice. Preostalih 40 % finančnih sredstev se bo upravljalo prek tematskega instrumenta. Cilj uvedbe tematskega instrumenta je uravnotežiti predvidljivost večletnega dodeljevanja sredstev programom držav članic s prožnostjo pri rednem dodeljevanju sredstev ukrepom z visoko ravnjo dodane vrednosti za Unijo na podlagi dvoletnega programskega cikla. Tematski instrument se bo uporabljal za premestitve in predaje.

Kontrolna strategija bo temeljila na finančni uredbi in predlogu uredbe o skupnih določbah.

Za del, ki se bo izvajal z **neposrednim in posrednim upravljanjem** na podlagi tematskega instrumenta, bo upravljavski in kontrolni sistem temeljil na izkušnjah,

pridobljenih na področju delovanja Unije in nujne pomoči v obdobju 2014–2020. Vzpostavljena bo poenostavljena shema, ki bo omogočala hitro obravnavo vlog za financiranje in zmanjšala tveganje napak: upravičeni prosilci bodo omejeni na države članice in mednarodne organizacije, financiranje bo temeljilo na poenostavljenem obračunavanju stroškov, pripravljene bodo standardne predloge za vloge za financiranje, sporazume o nepovratnih sredstvih / prispevkih in poročanje, stalen ocenjevalni odbor bo vloge obravnaval takoj po prejemu.

Ko se bo prispevek Unije zagotavljal z **deljenim upravljanjem**, se bodo uporabljala naslednja pravila:

Države članice bodo prejele dodaten prispevek za vsako osebo, ki je zajeta s kategorijami iz te uredbe.

Ustrezni zneski se bodo državam članicam dodelili s spremembo njihovega programa. Ti programi se upravljajo v okviru deljenega upravljanja v skladu s členom 63 finančne uredbe, predlogom uredbe o skupnih določbah in predlogom uredbe o Skladu za azil in migracije.

Ureditve plačil za deljeno upravljanje so določene v predlogu uredbe o skupnih določbah. V predlogu uredbe o skupnih določbah je določeno letno predhodno financiranje, ki mu sledijo največ štiri vmesna plačila na program in leto na podlagi zahtevkov za plačilo, ki jih države članice pošljejo med obračunskim letom. V skladu s predlogom uredbe o skupnih določbah se predhodno financiranje obračuna v zadnjem obračunskem letu programov.

Za del, ki se izvaja z deljenim upravljanjem, predlog uredbe o skupnih določbah temelji na upravljavski in kontrolni strategiji, ki se uporablja za programsko obdobje 2014–2020, vendar uvaja nekatere ukrepe, namenjene poenostavitvi izvajanja in zmanjšanju bremena kontrole na ravni upravičencev in držav članic. Novosti vključujejo naslednje:

– odpravo postopka imenovanja za organe, pristojne za programe,

– preverjanja upravljanja (upravna in na kraju samem), ki jih bo organ upravljanja izvajal na podlagi tveganj (v primerjavi s 100-odstotnim upravnim nadzorom, zahtevanim v programskem obdobju 2014–2020),

– organi upravljanja pod določenimi pogoji lahko uporabijo sorazmerne ureditve kontrole v skladu z nacionalnimi postopki,

– pogoje za preprečevanje večkratnih revizij iste operacije / istih odhodkov.

Organi, pristojni za programe, Komisiji predložijo zahtevke za vmesna plačila na podlagi odhodkov upravičencev. Da bi se zmanjšalo tveganje za povračilo neupravičenih odhodkov, predlog uredbe o skupnih določbah omejuje vmesna plačila Komisije na 90 %, saj so bile v navedeni fazi opravljene le delne nacionalne kontrole. Komisija preostanek plača po letni potrditvi obračunov, in sicer po prejemu svežnja zagotovil od organov, pristojnih za programe. Sveženj zagotovil vključuje računovodske izkaze, izjavo o upravljanju ter mnenja revizijskega organa o računovodskih izkazih, upravljavskih in kontrolnih sistemih ter zakonitosti in pravilnosti odhodkov, navedenih v letnih računovodskih izkazih. Komisija bo ta sveženj zagotovil uporabila za določitev zneska v breme sklada za obračunsko leto.

Morebitne nepravilnosti, ki jih Komisija ali Evropsko računsko sodišče ugotovi po predložitvi letnega svežnja zagotovil, lahko privedejo do neto finančnega popravka.

2.2.2. Podatki o ugotovljenih tveganjih in vzpostavljenih sistemih notranjih kontrol za njihovo zmanjševanje

TVEGANJA

Generalni direktorat za migracije in notranje zadeve se v preteklih letih ni soočal z velikimi tveganji napak pri programih porabe.

Za premestitve in predaje, ki se podpirajo v okviru **neposrednega/posrednega upravljanja**, je pričakovano tveganje napake manjše kot pri sedanjih ukrepih Unije in nujni pomoči (trenutno približno 3 % preostale stopnje napak). Dejansko v financiranju premestitev in predaj številni dejavniki tveganja ne bodo prisotni: upravičeni prosilci bodo omejeni na države članice in mednarodne organizacije, financiranje bo temeljilo izključno na poenostavljenem obračunavanju stroškov, za poenostavitev vlog in poročanja pa bodo pripravljene standardizirane predloge. Poleg tega obstaja visoko zagotovilo glede realnosti premestitev in predaj po zaslugi obstoječih operativnih mehanizmov spremljanja.

Za podporo, zagotovljeno v okviru **deljenega upravljanja**:

Upravljavski in kontrolni sistem upošteva splošne zahteve, določene v predlogu uredbe o skupnih določbah, ter v celoti izpolnjuje zahteve iz finančne uredbe.

Kar zadeva finančni prispevek za premestitve in predaje, jih države članice lahko vključijo v zahtevke za plačilo, ki jih predložijo Komisiji, le če je bila oseba, za katero se zahteva prispevek, dejansko predana. Države članice morajo izvajati kontrole in revizije, da preverijo, ali so izpolnjeni pogoji za predložitev zahtevka za prispevek Komisiji. Poleg tega morajo hraniti ustrezna dokazila za obdobje, določeno v predlogu uredbe o skupnih določbah.

V večletnem načrtovanju programov se bodo skupaj z letno potrditvijo obračuna na podlagi plačil odgovornega organa obdobja upravičenosti uskladila z letnimi računovodskimi izkazi Komisije.

SISTEM NOTRANJIH KONTROL – KONTROLE ZA ZMANJŠEVANJE TVEGANJA

Prva strategija Generalnega direktorata za migracije in notranje zadeve za boj proti goljufijam je bila sprejeta leta 2013. Obstoječa strategija za boj proti goljufijam je bila posodobljena februarja 2018 in bo veljala do konca sedanjega večletnega finančnega okvira. Glede na večletni finančni okvir za obdobje 2021–2027 in novo strategijo Komisije za boj proti goljufijam, sprejeto leta 2019, si Generalni direktorat za migracije in notranje zadeve trenutno prizadeva za posodobitev svoje strategije za boj proti goljufijam. Cilj nove strategije Generalnega direktorata za migracije in notranje zadeve bo prilagoditev razvijajočim se razmeram in nadaljnja krepitev dejavnosti generalnega direktorata za boj proti goljufijam. Nova strategija generalnega direktorata za boj proti goljufijam bo sprejeta najpozneje do leta 2021.

Generalni direktorat za migracije in notranje zadeve je leta 2016 vzpostavil tudi strategijo kontrole za nujno pomoč, ki bo osnova za vzpostavitev strategije kontrole za del, ki se nanaša na neposredno/posredno upravljanje.

Poleg tega je Generalni direktorat za migracije in notranje zadeve za **deljeno upravljanje** novembra 2015 sprejel revizijsko strategijo za del Sklada za azil, migracije in vključevanje v okviru deljenega upravljanja ter za Sklad za notranjo

varnost. Generalni direktorat za migracije in notranje zadeve trenutno razvija kontrolno strategijo za deljeno upravljanje Sklada za azil, migracije in vključevanje ter Sklada za notranjo varnost. Ta strategija bo zajemala vse kontrole, potrebne za upravljanje nacionalnih programov v okviru Sklada za azil, migracije in vključevanje ter Sklada za notranjo varnost.

2.2.3. Ocena in utemeljitev stroškovne učinkovitosti kontrol (razmerje „stroški kontrol ÷ vrednost z njimi povezanih upravljanih sredstev“) ter ocena pričakovane stopnje tveganja napake (ob plačilu in ob zaključku)

Zanemarljivi stroški kontrol in zelo majhno tveganje napak.

Pričakuje se, da bodo stroški kontrol ostali enaki kot v tekočem obdobju.

Za **neposredno/posredno upravljanje** se pričakuje manjši strošek kontrol kot pri ukrepih Unije, in sicer zaradi standardiziranih postopkov za vloge, ocenjevanje in poročanje, poenostavljenega obračunavanja in stroge omejenosti upravičenih prosilcev.

Pri **deljenem upravljanju** bi se strošek kontrol za države članice potencialno lahko zmanjšal zaradi pristopa k upravljanju in kontroli, ki temelji na oceni tveganja in ki ga uvaja predlog uredbe o skupnih določbah. Za sedanji programski cikel (2014–2020) so kumulativni stroški kontrol s strani držav članic od leta 2017 ocenjeni na približno 5 % skupnega zneska plačil, ki so jih države članice zahtevale za leto 2017.

2.3. Ukrepi za preprečevanje goljufij in nepravilnosti

Navedite obstoječe ali načrtovane preprečevalne in zaščitne ukrepe, npr. iz strategije za boj proti goljufijam.

Uporablja se strategija za boj proti goljufijam, ki jo je sprejel Generalni direktorat za migracije in notranje zadeve in je navedena v točki 2.2.2.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA/POBUDE

3.1. Zadevni razdelek večletnega finančnega okvira in predlagane nove odhodkovne proračunske vrstice

Razdelek večletnega finančnega okvira	Proračunska vrstica	Vrsta odhodkov	Prispevek			
	Razdelek 4: Migracije in upravljanje meja Poglavje 10: Migracije	dif./nedif.[63]	držav Efte[64]	držav kandidatk[65]	tretjih držav	po členu [21(2)(b)] finančne uredbe
4	10 02 01 – Sklad za azil in migracije	dif.	NE	NE	DA[66]	NE
4	10 01 01 – Odhodki za podporo Skladu za azil in migracije	nedif.	NE	NE	DA	NE
4	XX 01 01 01 (sedež in predstavništva Komisije)	nedif.	NE	NE	NE	NE
4	XX 01 01 02 (sedež in predstavništva Komisije)	nedif.	NE	NE	NE	NE
4	XX 01 01 02 (sedež in predstavništva Komisije)	nedif.	NE	NE	NE	NE

63 Dif. = diferencirana sredstva/nedif. = nediferencirana sredstva.

64 Efta: Evropsko združenje za prosto trgovino.

65 Države kandidatke in po potrebi potencialne kandidatke z Zahodnega Balkana.

66 Morebitni prostovoljni prispevek pridruženih schengenskih držav, če bi te sodelovale v novem dublinskem sistemu.

3.2. Ocenjene posledice za odhodke

3.2.1. Povzetek ocenjenih posledic za odhodke

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Razdelek večletnega finančnega okvira	**4**	Migracije in upravljanje meja

			2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	***Po letu 2027***	**SKUPAJ**
Odobritve za poslovanje (razdeljene glede na proračunske vrstice iz naslova 3.1)	obveznosti	(1)		87,800	120,100	225,500	226,300	226,300	227,500		1 113,500
	plačila	(2)		70,240	113,640	204,420	226,140	226,300	227,260	45,500	1 113,500
Odobritve za upravne zadeve, ki se financirajo iz sredstev programa[67]	obveznosti = plačila	(3)									
Odobritve za sredstva programa SKUPAJ	obveznosti	=1+3		87,800	120,100	225,500	226,300	226,300	227,500		1 113,500
	plačila	=2+3		70,240	113,640	204,420	226,140	226,300	227,260	45,500	1 113,500

[67] Tehnična in/ali upravna pomoč ter odhodki za podporo izvajanja programov in/ali ukrepov EU (prej vrstice BA), posredne raziskave, neposredne raziskave.

Razdelek večletnega finančnega okvira	7	Evropska javna uprava

Ta oddelek se izpolni s „proračunskimi podatki upravne narave“, ki jih je treba najprej vnesti v Prilogo k oceni finančnih posledic zakonodajnega predloga, ki se prenese v sistem DECIDE za namene posvetovanj med službami.

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

		2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	*Po letu 2027*	SKUPAJ
Človeški viri			1,815	1,815	1,815	1,815	1,815	1,815		10,890
Drugi upravni odhodki			0,120	0,120	0,120	0,120	0,120	0,120		0,720
Odobritve iz RAZDELKA 7 večletnega finančnega okvira SKUPAJ	(obveznosti skupaj = plačila skupaj)		1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	–	11,610

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

		2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	*Po letu 2027*	SKUPAJ
Odobritve iz vseh RAZDELKOV večletnega finančnega okvira **SKUPAJ**	obveznosti		89,735	122,035	227,435	228,235	228,235	229,435		1 125,110
	plačila		72,175	115,575	206,355	228,075	228,235	229,195	45,500	1 125,110

3.2.2. Ocenjene posledice za odobritve za upravne zadeve

☐ Za predlog/pobudo niso potrebne odobritve za upravne zadeve.

☑ Za predlog/pobudo so potrebne odobritve za upravne zadeve, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Leta	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	SKUPAJ
RAZDELEK 7 večletnega finančnega okvira								
Človeški viri		1,815	1,815	1,815	1,815	1,815	1,815	10,890
Drugi upravni odhodki		0,120	0,120	0,120	0,120	0,120	0,120	0,720
Seštevek za RAZDELEK 7 večletnega finančnega okvira		1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	11,610

Odobritve zunaj RAZDELKA 7 večletnega finančnega okvira[68]								
Človeški viri								
Drugi upravni odhodki								
Seštevek zunaj RAZDELKA 7 večletnega finančnega okvira								

SKUPAJ		1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	11,610

Potrebe po odobritvah za človeške vire in druge upravne odhodke se krijejo z odobritvami GD, ki so že dodeljene za upravljanje ukrepa in/ali so bile prerazporejene znotraj GD, po potrebi skupaj z dodatnimi viri, ki se lahko pristojnemu GD dodelijo v postopku letne dodelitve virov glede na proračunske omejitve.

[68] Tehnična in/ali upravna pomoč ter odhodki za podporo izvajanja programov in/ali ukrepov EU (prej vrstice BA), posredne raziskave, neposredne raziskave.

3.2.2.1. Ocenjene potrebe po človeških virih

☐ Za predlog/pobudo niso potrebni človeški viri.

☑ Za predlog/pobudo so potrebni človeški viri, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

ocena, izražena v ekvivalentu polnega delovnega časa

Leta		**2021**	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**
•Delovna mesta v skladu s kadrovskim načrtom (uradniki in začasni uslužbenci)								
Sedež in predstavništva Komisije		11	11	11	11	11	11	11
Delegacije								
Raziskave								
• Zunanji sodelavci (v ekvivalentu polnega delovnega časa: EPDČ) – PU, LU, NNS, ZU in MSD[69] Razdelek 7								
Financirano iz RAZDELKA 7 večletnega finančnega okvira	– na sedežu	2	2	2	2	2	2	2
	– na delegacijah							
Financirano iz sredstev programa 70	– na sedežu							
	– na delegacijah							
Raziskave								
Drugo (navedite)								
SKUPAJ		**13**	**13**	**13**	**13**	**13**	**13**	**13**

Potrebe po človeških virih se krijejo z osebjem GD, ki je že dodeljeno za upravljanje ukrepa in/ali je bilo prerazporejeno znotraj GD, po potrebi skupaj z dodatnimi viri, ki se lahko pristojnemu GD dodelijo v postopku letne dodelitve virov glede na proračunske omejitve.

.

Opis nalog:

Uradniki in začasni uslužbenci	Podpora, obdelava in spremljanje dejavnosti, povezanih z izvajanjem tega predloga, predvsem glede solidarnostnega mehanizma in pravnega okvira, ki je potreben za njegovo izvajanje. 9 EPDČ (7 uslužbenec AD, 1 pogodbeni uslužbenec in 1 SNE) se razporedijo v ustrezne enote, 4 EPDČ (2 uslužbenca AD in 2 uslužbenca AST) pa v ustrezne enote za opravljanje sklada.
Zunanji sodelavci	Podpora, obdelava in spremljanje dejavnosti, povezanih z izvajanjem tega predloga, predvsem glede delovanja predloga v zvezi z določanjem odgovornosti držav članic za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito.

[69] PU = pogodbeni uslužbenec; LU = lokalni uslužbenec; NNS = napoteni nacionalni strokovnjak; ZU = začasni uslužbenec; MSD = mladi strokovnjak na delegaciji.

[70] Dodatna zgornja meja za zunanje sodelavce v okviru odobritev za poslovanje (prej vrstice BA).

3.2.3. Udeležba tretjih oseb pri financiranju[71]

V predlogu/pobudi:

✓ ni načrtovano sofinanciranje tretjih oseb;

☐ je načrtovano sofinanciranje, kot je ocenjeno v nadaljevanju:

odobritve v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Leta	**2021**	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	**SKUPAJ**
Navedite organ, ki bo sofinanciral predlog/pobudo		p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	
Sofinancirane odobritve SKUPAJ		p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	

3.3. Ocenjene posledice za prihodke

✓ Predlog/pobuda nima finančnih posledic za prihodke.

☐ Predlog/pobuda ima finančne posledice, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

☐ za lastna sredstva,

☐ za druge prihodke.

navedite, ali so prihodki dodeljeni za odhodkovne vrstice☐

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Prihodkovna proračunska vrstica	Posledice predloga/pobude[72]						
	2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**
Člen …….							

Za namenske prejemke navedite zadevne odhodkovne proračunske vrstice.

Druge opombe (npr. metoda/formula za izračun posledic za prihodke ali druge informacije).

[71] Morebitni prispevek pridruženih schengenskih držav, če bi te sodelovale v novem dublinskem sistemu.

[72] Pri tradicionalnih lastnih sredstvih (carine, prelevmani na sladkor) se navedejo neto zneski, tj. bruto zneski po odbitku 20 % stroškov pobiranja.